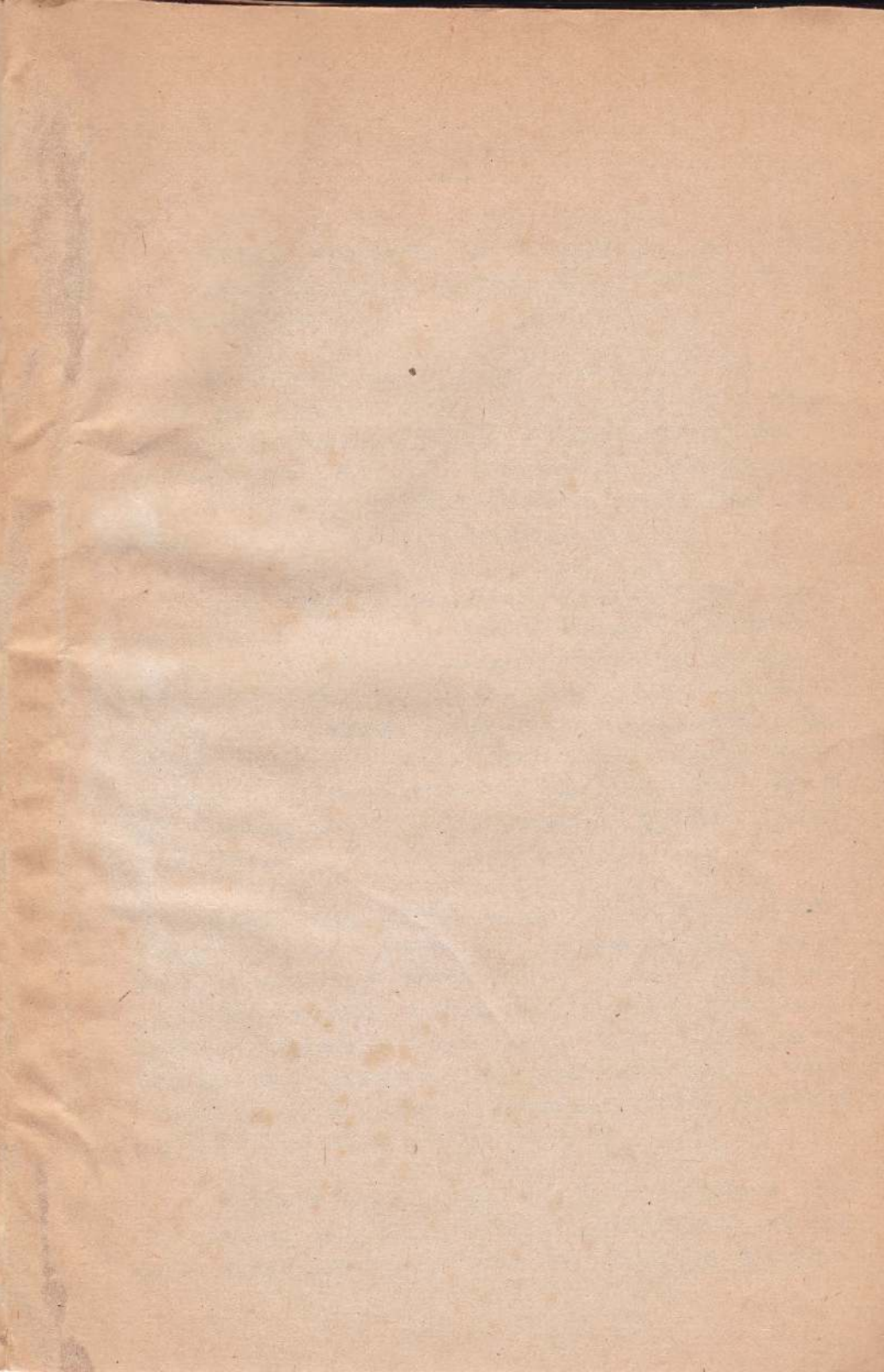

— അന്തികളും — മലയാളം —

നിന്നം-10 00

മലയാളം

பதிப்புரை

கோடை காலத்தில் சிறு கோடாகவும், மாரி காலத்தில் பொங்கியும் பாயும் “ மணல் ஆறு ” தான் அந்தப் பகுதிக்கான அடிநாதம்.

இயற்கையாகவே அழகும் — வளமும் கொண்ட மணலாற்றுப் பரதேசம் தென் தமிழீழத்தையும் - வட தமிழீழத்தையும் இணைத்து நிற்கிறது அமைவிடத்தின் பூகோள - அரசியல் முக்கியத்துவமும், அப்பகுதியின் பொருளாதார வளமும் - சிங்களப் பேரினவாதிகளால் அப்பிரதேசம் அபகரிக்கப்படுவதற்கு காரணங்களானது.

பழந் தமிழ் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்த மணலாற்றின் தமிழ்க் கிராமங்கள் சிங்கள பேரினவாதிகளினால் அண்மைக்காலங்களில் விழுங்கப்பட்டத் தொடங்கியது. கொக்கிளாயில் கடலில் பிடிக்கப்படும் மீன்களை வரங்கி - விற்பதற்காக வந்த சில சிங்களவர்கள் யிக விரைவாக பெருகத் தொடங்கினார்கள். அதே நேரம் டொலர், கென் பண்ணைகளிலிருந்தும் காடையர் (கைதிகள்) குடியேற்றங்கள் ஒதியமலையை நோக்கி நகரத் தொடங்கின.

முந்திரிகைக் குளத்திலிருந்து பதவியாவை நோக்கிச் செல்லும் வீதியை மணல் ஆறு குறுக்கறுத்துப் பாயும் இடம். உருமறைப்புச் செய்யப்பட்ட பாலம் ஒன்று அப்பகுதியின் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பை விளக்கி நிற்க மணலாற்றின் கரைகளில் அமைக்கப்பட்ட சிறு கொட்டில்களுடன் இராணுவ முகாமும், இராணுவ முகாமைச் சுற்றி எல்லை இடப்பட்ட கம்பி வேலிகளுக்குள்ளேயே அரசாங்க அதிகாரிகளின் கட்டிடங்களும் இருந்தன.

இதுதான் - மணலாற்றுப் பகுதியில். சிங்களக் குடியேற்றங்களை திட்டமிடவும் - நடைமுறைப்படுத்தவும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த மைய நிலையமாக விளங்குகிறது. இந் நிலை

யத்திலிருந்தே, சிங்கள அரசால் வெகு ஆழமாக திட்ட
மிடப்பட்டு தமிழர் நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டன.

புலிகளின் இடைவிடாத - தொடர்ச்சியான தாக்குதல்
நடவடிக்கைகள் இப் பகுதியில் சிங்களக் குடியேற்றங்
களை தடுத்திருந்தாலும் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் இப்
பகுதியில் சிங்களக் குடியேற்றங்களை விரிவுபடுத்த சந்
லங்கா அரசுக்கு போதிய கால அவகாசத்தை பெற்றுக்
கொடுத்தது.

ஆனால், இந்திய ஆக்கிரமிப்பு இராணுவத்துடனான
போர்க்காலத்தில், மணலாறுப் பிரதேசம் புதிய பரிமா
ணத்தை அடைந்தது. அக்காலப் பகுதிகளில் புலிகள் மண
லாற்றுப் பிரதேசத்தில் ஆழமாக வேரூன்றிக்கொண்டார்கள்.
இந்திய அரசு தமிழீழத்தைவிட்டு வெளியேறிய சில நாட்
களில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் மணலாற்றுப்பகுதி-
தமிழீழ தேசத்தில் தனியான மாவட்டமாக பிரகடனப்
படுத்தப்பட்டது. முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதியை
யும்- வவுனியா, திருக்கோணமலை மாவட்டங்களின் சில
பகுதிகளையும் மணலாறு மாவட்டம் உள்ளடக்குகின்றது. இந்த
மாவட்டத்தைப் பற்றிய அறிமுகத்தை மணலாறு விஜயன்
இந்த நூலில் சொல்லி இருக்கின்றார். தமிழரின் தாயக
நிலங்களான மணலாறின் பழந்தமிழ்க் கிராமங்களைப்பற்றி
இந்நூல் ஓரளவு உங்களுக்குத் தருகிறது.

இந்நூல் பற்றிய கருத்தை வரவேற்கின்றோம்.

நன்றி

1991

தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம்
யாழ்ப்பாணம்.

வாசகர்களுக்கு

மணலாறு விஜயன்

மணலாறு மாவட்டத்திலுள்ள செம்மலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் தான் இந்நூலின் ஆசிரியர் மணலாறு விஜயன் ஆகும்.

ந. விஜயரத்தினம் எனும் இயற் பெயரைக் கொண்ட மணலாறு விஜயன் அவர்கள் சமீப காலமாக பல சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

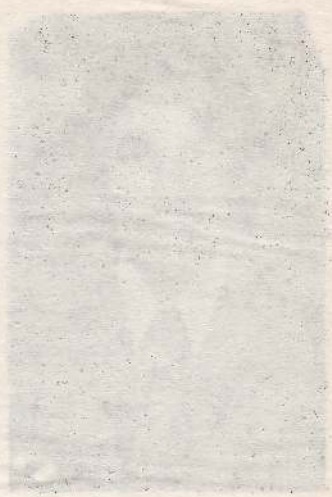
இவரது சிறுகதைகள் “சுழநாதம்” மற்றும் “கதந்திரப்பறவைகள்”

(வீடுதலைப்புலிகள் மகளிர் முன்னணியின் ஏடு) ஆகியவற்றில் வெளிவந்துள்ளது.

தற்போது செம்மலை மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணிபுரியும் இவர் ஒரு கலைப்பீடப் பட்டதாரி என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1980—1983 ஆண்டுகளை யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வியாண்டாகக் கொண்டிருந்துள்ளார்.

—மதிப்பாளர்கள்—

சென்னை நகராட்சி
நகராட்சி

கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190)

கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190)

1901-1902 கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190)

கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190)

கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190)

கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190) கல் நகராட்சிப்பலகை (190)

முன்னுரை

இலங்கைத் தீவில் இனப்பிரச்சனை தீவிரத் தன்மை பெற்று வளர மூல காரணமாக அமைந்தது திட்டமிட்ட நில அபகரிப்புக்களே. 1977ம் ஆண்டில் ஆடி மாத இனக்கலவரங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்த சன்சோனிக் கமிஷன் தனது பரிந்துரையில் இதனைத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கின்றது. ஆனாலும் கூட தேசிய இனம் என்ற தமிழினைத்தின் தகைமையினை இல்லா தொழிக்கக் கங்கணம் கட்டி நிற்கும் சிறிலங்கா அரசின் இனவாதம் பல்வேறு வடிவங்களிலும் நில அபகரிப்பைத் தொடர்ந்த வண்ணமேயுள்ளது. தமிழ் மக்களின் நியாயமான அரசியல் அபிவிருத்திகளில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததுசான். நில அபகரிப்பை எதிர்க்கும் உணர்வு. அது எப்போதும் இருந்து வந்துள்ளது. தமது தாயகப் பூமியைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு போராடுவதைத் தவிர வேறு வழிஎதுவுமில்லை என்பதை திட்டவாட்டமாக உணர்த்தும் விடயமாகவே நில அபகரிப்பை மையமாகக் கொண்ட ஒவ்வொரு குடியேற்றத் திட்டமும் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

இலங்கையில் தமிழ் மக்களின் தாயகப்பகுதியான வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் திட்டமிட்ட குடியேற்றங்களின் மூலம் எவ்வாறு ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது, எப்படி எமது தாயகம் அபகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பன போன்றவற்றைத் தெளிவாக விளக்குவதே இப்படைப்பின் பிரதான நோக்கமாகும். விவசாயம், பொருளாதாரம் போன்றதுறைகளில் அபிவிருத்தி காண்பதற்கே எனச் சொல்லிக் கொண்டு தமிழ் மக்களின் நிலங்களை அபகரிப்புச் செய்வதே இக் குடியேற்றத் திட்டங்களின் நோக்கமாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக மலையகத் தமிழ் மக்களின் வாக்குரிமையைப் பறித்ததன் மூலமாக அவர்களை அரசியல் அநாதைகளாக்கிய டி. எஸ். சேனநாயக்கா அடுத்து சீழிரின் தாயகப் பூமியை அபகரிக்க குடியேற்றத்திட்டங்களை நிறுவும் திட்டத்தை மேற்கொண்டார். விவசாயம், பொருளாதாரம் ஆகிய துறைகளில் அபிவிருத்தி காண்பதாகக்கூறி டி. எஸ். சேனநாயக்கா மேற்கொண்ட திட்டமெதுவும் நடைமுறையில் வெற்றிபெறவில்லை. நடைமுறையில் தோல்வி கண்ட இத்தகைய திட்டங்களுக்கு 'பொருளாதார அபிவிருத்தி என்ற போர்வையில் பெருந்தொகைப் பணத்தை வீணடிப்பதை விட 'சமூக நலத் திட்டமென்ற பெயர் தட்டுவது பொருத்தமானதாக இருக்கும்' என்று அரசாங்க சபையில் என். எம். பெரேரா கூறியிருப்பது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. ஆனாலும் கூட இக்குடியேற்றத் திட்டங்களின் உண்மையான உள்நோக்கம் வேறானதாக இருப்பதனாலேயே அது இன்றுவரை தொடர்ந்து வருகின்றது.

பொருளாதார அபிவிருத்தி ஏற்படுத்துவது, வேலை இல்லாத்திண்டாட்டத்தைப் போக்குவது என்பன போன்ற முகமுடிகளின் பின்னே கபடத்தனமாக ஒதுங்கிக் கொண்டு தமிழ் மக்களின் நிலங்களை அபகரிப்

பதும், தாயகப் பூயியை சுபளீகரம் செய்வதுமே அரசின் உண்மையான நோக்கங்களாகும். அத்துடன் வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் எனத் தழிழ் மக்களின் புலியியல் ரீதியான தொடர்புகளைத் துண்டுபடுத்திவதன் மூலமாக பலவீனப்படுத்தவும் சிறீலங்கா அரசாங்கங்கள் திட்டமிட்ட ரீதியில் செயலாற்றி வந்துள்ளன. எனவே தழிழ் மக்கள் மிக விழிப்புடன் போராடி மண்ணின் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தாது போனால் குந்தியிருக்கவும் இடமில்லாத அவல நிலைக்கு ஆளாக வேண்டி ஏற்பட்டுவிடலாம்.

“ போர் என்றால் போர்” என்று பகிரங்கச் சவாலுடன் ஆட்சிப்பீடமேறிய ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா அவர்களின் ஆட்சிக்காலம் 1977ன் ஆடி மாதத்தின் இனக் கலவரத்துடனேயே ஆரம்பமாயிற்று. தென்னிலங்கைப் பகுதியில் குறிப்பாக நகரப்புறங்களில் பெரும்பாலும் நாளாந்தக் கூலிகளாக இருந்த தழிழர்களில் பலரும் வடபகுதி நோக்கி விரட்டப்பட்டனர். லங்காராணிக் கப்பல் மூலமும், விமான மார்க்கமாகவும், புகையிரத மார்க்கமாகவும் இன்னும் பல வழிகளிலும் தாயகப்பகுதிகளை நோக்கித் தழிழர்கள் விரைந்தனர். இக் கலவரத்தினால் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டு போகுமிடம் தெரியாமல் தொழில் வாய்ப்புக்களை இழந்து திக்குத் தெரியாமல் தழிழர் தாயகப் பகுதிகளை நோக்கி வந்தவர்கள் பல்லாயிரம்பேர்கள். குடும்பம் குடும்பமாக வந்து அகதி முகாம்களை ஏற்படுத்தித் தங்கியிருந்த இத்தகையவர்கள் வன்னியின் மையப் பகுதிகளில் இருந்த பண்ணைகளில் தீளக் குடியமர்த்தப்பட்டனர். அமரர் கே. சி. நீத்தியானந்தன் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட தழிழர் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகம் என்ற அமைப்பின் மூலமாக ‘ஓக்ஸ்பாம்’ ‘நொறாட்’ போன்ற சர்வதேச நிறுவனங்களின் நிதி உதவியுடன் இக்குடி அமர்வுகள் மேற்கொள்ளப்படலாயிற்று. தழிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் தழிழும் என்னும் தனிநாடு

கோரியமையும், அதற்கு மக்கள் அளித்த பெரும்பான்மை
 ஒப்புதலும் 1977ம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தலின் முக்கிய
 அம்சங்களாகும். இதன் பின்னால் நிகழ்ந்த கலவரங்களை
 யடுத்து இடம் பெயர்ந்தவர்கள் தமிழர் தாயகப் பிர
 தேசங்களிலேயே மீளக் குடியமர்த்தப்படுதல் அரசாங்கத்
 திற்கு சங்கடத்தை முட்டியிருக்கக்கூடும். கலவரத்தின்
 காரணமாக இடம் பெயர்ந்தோருக்கு காடுகள் பகிர்ந்த
 ளிக்கப்பட்டு அவற்றில் மக்கள் குடியமர்த்தப்படலாயினர்.
 இவ்வாறு காடு வெட்டிக் குடியமர்ந்த மக்களுக்கு அக்
 காணிகளை சொந்தமாக வழங்க அரசு மறுத்து வந்
 ததுடன் இத்தகைய குடியிருப்புக்களைச் சீர்குலைக்
 கும் பணியில் ஆயுதப்படையினரை ஈடுபடுத்தியது.
 குடியிருப்புத்திட்டங்களுக்கு எந்த எதிர்ப்பையும் பகிரங்
 கமாக அரசு வெளியிடாத அதே வேளை இத்தகைய
 வேலைத் திட்டங்களில் ஈடுபட்டிருந்த தொண்டர்களை
 பயங்கரவாத, வன்செயல் சம்பவங்களுடன் தொடர்பு
 கொண்டவர் என்ற முத்திரை குத்திக் கைதுசெய்ய
 லாயிற்று, பரவலாக நடந்த இந்தக் கைது
 களின் பின்னர் பண்ணைகள் ஓரளவு செயலிழக்க
 லாயிற்று. மேலும் ஆட்சியிலிருந்த ஐக்கியதேசியக்கட்சி
 யானது விவசாய விளைபொருட்களின் இறக்குமதியில்
 தாராளத் தனமையைக் காட்டியமையினால் உள்ளூர்
 விளைபொருட்களுக்கு உரிய விலை கிடைக்கவில்லை.
 இதனால் பெரும் முதலீட்டில் உருவாக்கப்பட்ட பண்ணை
 கள் இலாபத்தை ஈட்டித்தருவனவாக இருக்கவில்லை.
 ஆயுதப்படையினரின் தொந்தரவுகள் அதிகரிக்கத்
 தொடங்கவே நிலச் சொந்தக்காரர்கள் 'சிச்சை
 வேண்டாம் நாயைப் பிடித்தால் போதும்' என்ற
 நிலைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர்.

“தாயகத்தைப் பிரிக்காதே” வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பு

இலங்கைத் தீவின் ஆங்கிலேயராதிக்கம் அகன்ற காலம் முதல் ‘தாயகத்தைப் பிரிக்காதே’ என்பதுவே தமிழ் மக்களின் அடிப்படைக் கோட்பாடாக இருந்தது. வடக்கும், கிழக்கும் இணைந்த பிரதேசம் தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசம் என்பதை வலியுறுத்தியே தமிழ்த் தலைவர்களின் அரசியற் செயற்பாடுகள் இடம்பெற்றன. இந்தப் பாரம்பரியப் பிரதேசம் தமிழ் மக்களுக்கானது என்பதை கொள்கையளவில் தானும் சிறீலங்கா அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. இருந்தாலும் 1958, 1977ன் இனக் கலவரக்காலங்களில் தமிழ் மக்களை இப்பிரதேசங்களுக்கு கப்பல்களில் ‘பாதுகாப்பாக’ அனுப்பி வைத்திருந்தது. இலங்கைத் தீவு இலங்கையர் அனைவருக்கும் சொந்தமானது என்பதை செயல்பூர்வமாக அரசாங்கம் நிலைநாட்டியிருக்குமானால் எவரும் எங்கும் தங்கள் சொந்தப் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்துவதை அரசாங்கம் உத்தரவாதம் செய்திருக்குமானால் இவ்வாறாக அகதிகளாகக் கப்பலில் ஏற்றி அனுப்பி வைத்

திருக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்குமா? அதாவது தமிழ் மக்கள் தமது சொந்தப் பிரதேசத்திலேயே பாதுகாப்புடன் வாழமுடியும் என்பதையே கவவரக் காலங்களில் அரசு உணர்த்தியிருக்கிறது.

தமிழர் தாயகத்தைப் பிரிப்பது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை, என்று இருந்த நிலை படிப்படியாக மாறி தற்போது வடக்கையும், கிழக்கையும், இணைக்கலாமா? என்பது பற்றிச் சிறிலங்கா ஆலோசிக்கிறது 'தாயகத்தைப் பிரிக்காதே' "வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பு" என்னும் இரு சொற்றொடர்களும் வெவ்வேறு அர்த்தங்களைத் தரவல்லது என்பதைத் தமிழ் மக்கள் நன்கறிவர். தமிழர்கள் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து வரும் பிரதேசத்தை வடக்கு என்றும், கிழக்கு என்றும் பிரித்து அணுகாமல் தமிழர் பிரதேசமாகக் கருதவேண்டும் என்பதையே "தாயகத்தைப் பிரிக்காதே" என்ற சொற்பிரயோகம் வலியுறுத்தி நிற்கின்றது ஆனால் வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பு என்பதுவோ ஏற்கனவே இரு கூறாகப் பிரிந்திருக்கும் வடமாகாணத்தையும், கிழக்கு மாகாணத்தையும் இணைத்து விடுவதன் மூலம் தமிழர்களுக்கு சலுகை வழங்கப்படுவதாகக் காட்டுகின்றது. எனவேதான் வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பு என்னும் சொற்பிரயோகமே தவறானது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியிருக்கிறது. இலங்கைத் தீவை தமது நிர்வாக வசதிக்காக ஒன்பது மாகாணங்களாகப் பிரித்த ஆங்கிலேயரின் எல்லை நிர்ணயம் இன்னமும் செகிலுபடியாக இருக்க வேண்டுமா? என்பது ஒரு புறமிருக்கட்டும். வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பு என்பது இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் எம்மீது சுமத்திய வார்த்தை என்பதையும் கவனத்திற்கு எடுக்க வேண்டும். இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு ஒரு தனிப் பிரதேசம் இருக்கிறது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்த இலங்கை - இந்திய அரசுகள் வடக்கும், கிழக்கும் தொடர்ந்து இணைந்திருக்கலாமா என்பதை தீர்மானிக்க காலக்கெடு விதித்தன. அதற்காக சேர்க்கப்பட்ட பந்தியிலேயே 'தமிழர்களின் சரித்திர பூர்வ வாழிடமான வடக்கும், கிழக்கும் தொடர்ந்து இணைந்து இருக்கலாமா' என்பதைக் கண்டறிய கருத்துக்கணிப்பு நடைபெறுவதற்கு வழிவகுத்தது. "சரித்திரபூர்வமான வாழிடம்" என்பதற்கும் பாரம்பரிய தாயகப் பிரதேசம் என்பதற்கும் இடையிலான வேறுபாட்டைப் புரிந்து கொள்ளும் எவரும் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தை தமிழ் மக்கள் எதிர்ப்பதன் நியாயத்தைப் புரிந்துகொள்வர்.

புவியியல் தொடர்பைத் துண்டாடும் திட்டமிட்ட குடியேற்றங்கள்

தமிழ் மக்களின் சொந்தப் பிரதேசமாகிய தாயகத்தைப் பிரித்து துண்டாடுவதை நோக்கமாகக் கொண்டே சிறீலங்கா அரசாங்கம் தொடர்ந்தும் செயலாற்றி வந்துள்ளது. கொழும்பை மையமாகக் கொண்ட பொருளாதாரச் சந்தையும் போக்குவரத்துப்பாதை அமைப்பும் தமிழர் பிரதேசத்தின் ஐக்கியத்திற்கு விடுக்கப்பட்ட சவாலாகவே அமைந்துள்ளது. பருத்தித்துறை முதல் பொத்துவில் வரையான தரைவழித் தொடர்புகளை இக்குடியேற்றங்கள் எவ்வாறு துண்டுபடுத்துகின்றன என்பதை அவதானிக்க வேண்டும். தமிழர்கள் செறிவாக வாழும் மத்திய மலையகப் பகுதியையும் கிழக்கு மாகாணத்தையும் துண்டாடும் முகமாக அம்பாறைக் குடியேற்றத் திட்டம் அமைகின்றது. சேனநாயக்கா சமுத்திரம், இங்கினியாகல குளங்களையும் அதனை அண்டிய நெல், மற்றும் கரும்பு செய்கையையும் மையமாசக் கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட குடியேற்றத் திட்டங்களினால் அம்பாறை நகரம் உருவாக்கப்பட்டது. 1950 ம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் பட்டிப்பளை ஆறு என்ற பாரம்பரியத் தமிழ்ப் பெயருடன் விளங்கி வந்த பிரதேசம் 'கல்லோயா' எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டு சேனநாயக்கா சமுத்திரம் என்ற பெரும் நீர்த் தேக்கம் உருவாக்கப்பட்டது. மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது பொருளாதார அபிவிருத்தியைத் தரவல்லது என்ற தோற்றமே காண்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் நீர்த்தேக்கத்தை சூழவும் சிங்களவர்கள் குடியமர்த்தப்பட்டனர். தமிழ் மக்களின் சொந்தப் பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்த போதும் அரசாங்கத்தின் திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தின் காரணமாகச் சிங்கள ஆதிக்கப் பிரதேசமாக அம்பாறை மாறத் தொடங்கியது. கல்லோயா அபிவிருத்திச் சபையின் கீழ் பனி யாற்றிய தமிழ் ஊழியர்களும், அவர்கள் குடும்பங்களும் தாக்கப்பட்டு துரத்தியடிக்கப்பட்டனர். இதையடுத்து துறை நிலாவண்ணை போன்ற தமிழ்க் கிராமங்களையும் சூழ்ந்து தாக்கத் தொடங்கிய வந்தேறு குடிகளான சிங்களவரை அக் கிராம மக்கள் துப்பாக்கி ஏந்தி விரட்டியடித்தனர். 1956ம் ஆண்டில் ஆனி 5ம் திகதியை அடுத்து இத்தகைய பல்வேறு சம்பவங்கள் இப்பகுதிகளில் பரவலாக இடம்பெறலாயின.

இவ்வாறான சூழ்நிலைகளின் வரலட்சியினால் 1957 ஆடி 26ம் திகதி அன்று அகில இலங்கை தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர் செல்வநாயகம் அவர்களுக்கும் அப்போதைய இலங்கைப் பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா அவர்களுக்கும் இடையே ஒரு உடன்படிக்கை கைச்சாத்தாகியது. பின் நாளில் பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் என்று இது அழைக்கப்படலாயிற்று இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ் திரு. பண்டாரநாயக்கா தமிழர் தாயகத்தின் பாதுகாப்பிற்கு அளித்த உத்தரவாதம் இதவாகும். அதாவது "வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களை சிங்களப் பெரும்பான்மை மாகாணங்களாக மாற்றுவதற்கோ அல்லது அப் பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழ் மக்களின் நலன்களுக்குப் பாதகமான முறையிலோ " குடியேற்றம் " என்ற கருவி உபயோகிக்கப்பட மாட்டாது என்பதனை உறுதிப் படுத்தினார்

ஆனால் நடைமுறையில் பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் ஒருதலைப்பட்சமாகக் கிழித்தெறியப்பட்டபோது, தமிழ்த் தலைவர்கள் அகிம்சை வழியிலான எதிர்ப்பு என்பதில் கூட தீவிரமாக இல்லாத நிலையில் அம்பாறை மாவட்டம் தமிழ் மக்களிடமிருந்து மெல்ல மெல்ல அரித்தெடுக்கப்பட்டது

இவ்வாறாக அம்பாறை மாவட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குடியேற்றத் திட்டங்களின் பெறுபேறாகத் தமிழ் மக்களின் நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டன. அம்பாறை மாவட்டத்தில் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்த தமிழர்கள் எண்ணிக்கை ரீதியாகச் சிறுபான்மையினர் ஆக்கப்பட்டனர். தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசத்தில் தரைவழித் தொடர்ச்சி துண்டிக்கப்பட வகை செய்யப்பட்டது. இதனைப் போலவே கந்தளாய் குளத்தையும், சினித்தொழிற்சாலையையும் மையமாகக்கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட குடியேற்றத் திட்டங்களின் வாயிலாக சேருவாவில் உருவாகியது. அல்லை - கந்தளாய்ப் பாலம் ஏற்படுத்தப்பட்டதன் மூலம் மூதாரும் கந்தளாய் வழி திருக்கோணமலையும் தேரடி இணைப்புக்கு வழிகோலப்பட்டது தான் எனினும் இத்தகைய போக்குவரத்து அபிவிருத்தி சிங்களவரைக் கவர்ந்திழுக்கவே பெரிதும் பயன்பட்டது. இதன் காரணமாகத் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் பல புதிய சிங்களக் கிராமங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. திருக்கோணமலை மாவட்டத்தின் மூதாரையும் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் வாகரைப் பகுதியையும் இணைக்கும் பகுதிகளில் குடியேற்றத் திட்டங்கள் அமைக்கப்படலாயிற்று.

1965ம் ஆண்டின் பொதுத் தேர்தலையடுத்து ஆட்சி அமைக்கும் பெரும்பான்மை வலுவை எந்தக் கட்சியும் கொண்டிராத நிலையில் ஐக்கியதேசியக் கட்சியும், இலங்கைத் தமிழாசுக் கட்சியினரும் ஒரு உடன்பாட்டிற்கு வந்தனர். அந்த உடன்பாடே பின்நாளில் டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்பட்டது. இந்த உடன்பாட்டில் குடியேற்றத் திட்டங்களில் காணிகள் பகிர்ந்தளிக்கப்படும் போது பின்வரும் நடைமுறை பின்பற்றப்படும் என்று டட்லி சேன நாயக்கா உறுதியளித்திருந்தார்.

அந்நடைமுறைகள் :-

- (அ) முதலாவதாக வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள காணிகள் அம்மாவட்டத்திலுள்ள நிலமற்றவருக்கே முதலில் வழங்கப்படல் வேண்டும்
- (ஆ) இரண்டாவதாக வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் வசிக்கும் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு வழங்கப்படல் வேண்டும்
- (இ) மூன்றாவதாக இலங்கையில் ஏனைய பகுதிகளில் வசிக்கும் தமிழ்ப் பிரஜைகளுக்கு முதலிடங்கொடுத்து ஏனையவருக்கும் வழங்கப்படலாம்.

என்பனவாகும். இவற்றின் மூலம் இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்கள் - தமிழ் இனத்திற்குச் சிறப்பான உரிமையுடைய பிரதேசங்கள் என்பதுவும், அங்கு குடியேற்றத்தின் மூலம் மாற்று இனந்தவர் அழைக்கப்படுவது தவறு என்பதும் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. இருந்த போதிலும் திருக்கோணபுலை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் பல்லாயிரம் சிங்களவர்கள் அரச காணிகளில் மட்டுமன்றி தமிழருக்குச் சொந்தமான மண்ணிலும் கூட அத்துமீறிக் குடியேறினர். சட்டத்தை மீறிக் குடியேறியவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்குப் பதிலாக அந்த நிலங்களை அவர்களுக்கே சொந்தமாக்கிக் கொடுத்தது அரசாங்கம். இதன் மூலம் சிங்களவர் தமிழர் பிரதேசத்தில் குடியமர்த்தலுக்கு ஊக்கமளிக்கப்பட்டது ஆனால் கடும் உணவுப் பஞ்சத்தை நாடு எதிர்நோக்கிய நிலையிலிருந்த எழுபதாம் ஆண்டுகளில் மலை நாட்டில் வேலை வாய்ப்பு இழந்த தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் பலர், தமிழ்ப் பிரதேசமான கல்குடாவையடுத்த புனானைப் பகுதிகளில் சென்று குடியேறிய போது அவர்கள் மீது ஆயுதப்படையினரை ஏவித் துரந்தியடித்தது அதாவது தமிழர்

கள் தமிழ்ப்பிரதேசத்தில் செறிவாகக் குடியேறியபோது அவர்கள் மீது ஆபுதப்படையினரை ஏவித் துரத்தியடித்தது. அதாவது தமிழர்களின் தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் செறிவாகக் குடியேறுதலைத் தடுப்பதில் அரசாங்கம் காட்டிய ஆர்வத்தை இச்சம்பவம் நன்கு புலப்படுத்தும்.

முஸ்லீம் மக்களும் சிங்களக் குடியேற்றங்களும்

அம்பாறை மாவட்டத்தின் தீசவாவிய, திருக்கோணமலை மாவட்டத்தின் சேருவாவில், திரியாய் கொம்பநாச்சி போன்ற பகுதிகளில் பௌத்த ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டு அவற்றின் மணியோசை கேட்கும் இடமெல்லாம் சிங்கள பௌத்தர்களே வாழவேண்டும் எனப் பிக்குகள் முற்பட்டு நின்றனர். தமிழர் பிரதேச ஆக்கிரமிப்பிற்கு பௌத்த பதத் தையும் ஒரு சருவ்யாக்கினர். இந்த வகையிலும் தீசவாவியிலும், கொம்ப நாச்சியிலும் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் வயல் நிலங்கள் சிங்கள அரசாங்கத்தால் குறையாடப்பட்டன. முஸ்லீம்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்த வயல் நிலங்களும், மற்றும் குடியிருப்புப் பகுதிகள் "புனித நகராக்கம்" என்ற போர்வைக்கு கீழே சிங்கள அரசாங்கத்தால் குறையாடப்பட்ட போது அப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த முஸ்லீம்களால் பலத்த எதிர்ப்பு எதுவும் காட்டப்படவில்லை.

கொழும்பை மையமாகக் கொண்ட முஸ்லீம் தலைவர்கள் சிங்களக் கட்சிகளின் தேசியவாத மாயைகளில் மூழ்கிக்கிடந்தனர். பிராந்தியத்தில் இருந்த மக்களின் பிரதிநிதிகளாகக் காட்டிக் கொண்ட முஸ்லீம்களே பிரமுகர்களில்பலரும் சொந்த நலன்களை முதன்மைப்படுத்திச் செயற்பட்டு வந்தமை துரதிஷ்டவசமானதே. கல்முனைக்காளியப்பர், பொத்துவில் முஸ்தபா, மூதூரின் மௌலானா போன்ற பிரமுகர்கள் நில அபகரிப்பிற்கு எதிரான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்த போதும் ஆக்கபூர்வமான முறையில் தமது உணர்வுகளை எதிரொலிக்கத் தவறி விட்டனர் என்றே கூறலாம்.

நில அபகரிப்பை மையமாகக் கொண்ட குடியேற்றத் திட்டங்களுக்கு எதிராக முஸ்லீம்கள் கிளர்ந்தெழுந்து போராட வந்திருப்பார்களேயானால், தமிழரின் தாயக மீட்புக்கான முன்போரில் ஆக்க பூர்வமான ஐக்கியம் ஒன்று மலர்ந்திருக்கலாம்.

இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து தமிழர்களின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளில் முக்கியமானதாக நிலப்பிரச்சனை இருப்பது தெளிவானதாகலாம். நிலத்தின்மீது தாம் செல்வாக்கு செலுத்தும் அதிகாரத்தை ஏற்பதும் அந்த நிலப்பரப்பை பாதுகாக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வதற்குமாகவே இன்று தமிழ் மக்கள் ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டத்தில் நம்மை அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபடுத்தி நிற்கின்றனர்.

மணலாறு - வெலி ஓயாவாகியது

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் தருவதாக வாக்களிக்கப்பட்ட தமிழ் பேசும் மக்களின் தாயகக் கோட்பாட்டினை இல்லாதொழிக்கும் வகையில் மேற்கொள்ளப்பட்டதுவே வெல்லியாத் திட்டமாகும். வடக்கையும், கிழக்கையும் தரை வழியாகத் துண்டுபடுத்தும் சதிநோக்கத்தின் செயற்திட்டமே வெல்லியாத் திட்டமாகும். காலம் காலமாக எமது நிலங்களை அபகரித்து வந்த சிறிலங்கா அரசு மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டம் என்ற பெயரில் தமிழ் மண்ணை அபகரிக்கச் செய்த சதியே வெல்லியாத் திட்டம் ஆகும்.

மேலும் யாமிருக்கப் பயமேன்? என்ற தொனியில் இந்திய அரசாங்கமும், "அமைதி காக்கவந்த இராணுவமும்" ஆயுதங்களைப் போட்டு விடுமாறு ஆய்க்கினைப்படுத்திய வேளையில் சிறிலங்கா அரசின் உள்நோக்கத்தை ஐயம் திரிபற எடுத்துக்காட்டும் குறியீடாக வெல்லியா உருவாகியது. நீண்டகாலமாக திரைமறைவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளின் பெறுபேறாக மணலாறு என்னும் பாரம்பரியத் தமிழர் பிரதேசம் வெல்லியாவெனப் பெயர்மாற்றம் பெற்று புதிய மாவட்டமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

இந்த அறிவிப்பின் சூம்ச்சியையும், சிறிலங்கா அரசின் கபடத்தனமான செயற் திட்டங்களையும், உலகரங்கிற்கு அம்பலமாக்கவும் தமிழ் ஈழத்தில் வாழும் ஒவ்வொருவரும் புரிந்து கொள்ளவுமாக இப்படைப்பை உங்கள் முன் வைக்கின்றோம். இதன் மூலம் தமிழ் மக்களின் முன்னெடுக்கும் போராட்டத்தின் நியாயமும் அவசியமும் புரிந்துகொள்ளப்படும்.

காலம்சாலமாக சமாதான முயற்சிகளுக்கு முட்டுக்கட்டை யோடும் இத்தகைய திட்டமிட்ட குடியேற்றங்களுக்கு சிங்களப் புத்திஜீவிகளே தூண்டுகோலாக இருந்துள்ளார்கள். எல்லா நாடுகளிலும், சமூகங்களிலும் புத்திஜீவிகள் தேசப்பற்றினோ டும், சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சியோடும் முன்னெடுக்கும் நடவ டிக்களைச் செயல்திட்டங்களும் கூட்டு முன்னேற்றத்தின் அத் திவாரமாக அமைகின்றன எனலாம். சிங்களவர்கள் தமது சொந்த நாட்டை பெனத்த சிங்கள நாடாக மாற்றத் திட்ட மிட்டுச் செயலாற்றிவந்த வேளையில் தமிழ் மக்களும் அவர் களது தலைவர்களும் குடியேற்றங்களைத் தடுத்துவிட எடுத்த முயற்சிகள் வெற்றியளித்திடவில்லை. ஆனாலும் பொருத்த மான மாற்றுத் திட்டங்களை முன்மொழிந்து தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியத் தாயகத்தைக் காத்திடும் பணியில் தமிழ்சமூகத்தைச் சார்ந்த ஆற்றலாளர்கள் மற்றும் புத்திஜீவிகளின் பங்கு கணி சமான அளவைப் பெற்றுவிடவில்லை என்பது துரதிஸ்டமான உண்மையாகும்.

“நாமீடுக்கும் நாடு நமது என்பதை உணர்ந்தோம்” இது இந்திய சுதந்திரப்போராட்டக் காலத்தில் சுப்பிரமணிய பாரதி முழங்கியதாகும். இதற்கு ஒப்பாக “இந்த மண் எங்க ளின் சொந்த மண்” என்பதை உணரவைக்கவும், இதன் எல்லைகள் மீறிவரும் அந்நியரைத் தடுத்திடும் மனோபலம் பெறவும் இப்படைப்பு பங்காற்றும் என்ற நம்பிக்கையுடன் பக் கங்களைப் புரட்டுமாறு வேண்டுகிறோம்.

பண்டைய மணலாறு

நீண்ட நெடுங்காலமாகத் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்துவந்த நிலப்பரப்பில் தீர்த்தமிழரின் தென்னவன் என்பவனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த பகுதி தென்னன் மரபு அடி என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டதாகச் செவிவழிக் கதையில் கூறப்படுகின்றது. இதுவே பின்னர் மருவி தென்னமரவடி என்ற தீர்த்தமிழ் பெயரில் இன்னும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. கன்னி பரஞ்சான், வண்ணாததிப் பாலம், ஒலுமடு, கும்பிட்டமடு போன்ற தமிழ் மணம் மிக்கதான சிற்றூர்களைத் தன் அயலில் கொண்டிருந்தது தென்னமரவடி என்னும் இப்பகுதி. அமரீவயல் என்னும் பெயரில் அழைக்கப்பட்ட காலமும் உண்டு.

ஈலும், கடல் வளங்களையும் அள்ளித் தரும். கொக்கிளாய் கருநாட்டுக்கேணி கொக்குத் தொடுவாய் போன்ற கிராமங்கள் ஒருபுறமும், காடும் காடு சார்ந்த பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்கிய மருதோடை, பட்டிக் குடியிருப்பு போன்ற பழந்தமிழ்க் கிராமங்கள் மறுபுறமும், வயலும் வயல் சார்ந்த பிரதேசத்தை உள்ளடக்கிய ஒதியமலை தண்டுவான் நெடுங்கேணி குழுமுழை போன்ற தமிழர் குடியிருப்புக்கள் சூழ்ந்ததுமால் பண்டைய மணலாறுப் பகுதி திகழ்ந்தது கலப்பையாறு, சூரியனாறு சந்திரனாறு பறையனாறு, பெரிய ஆறு, மீ ஆறு என ஏழு சிறிய ஆறுகள் பாய்ந்தோடி வளம் சேர்த்த பிரதேசமாக மிளிர்ந்தது மணலாறு, கும்பகர்ணன்மலை மண்கிண்டிமலை என்னும் இடவேறு சிறிய மலைக் குன்றுகளைத் தவிர்த்த ஏகைய பிரதேசம் முழுவதும் கொக்குத் தொடுவாய், கருநாட்டுக்கேணி பகுதி விவசாய மக்களின் விளை நிலங்களாகும் விளை நிலங்களுக்கு கோட்டைக்கேணி, சாம்பன் குளம், முந்திரிகைக் குளம், ஆமையன் குளம், வேப்பங்குளம், மரையடிச்சதுளம், ஆலங்குளம், அக்கரைவெளிகன்னாட்டி, குறிஞ்சாதி போன்று பெயர்ளிடப்பட்டு இருந்தன.

ஒதியமலை, மருதோடை, பட்டிருப்பு, வெடிவைத்தகல்லு, தனிக்கல், பெரியகுளம்கற்குளம், துவரங்குளம், புளியங்குளம், கசட்டுப்பூவரசங்குளம் போன்றவை ஆதியில் தமிழர்களின் குடியிருப்புப்பகுதிகளாக விளங்கியிருந்தன என்பதற்கு தொல்லியற் ஷான்றுகள் கூடக் காணப்படுகின்றன. இந்தப் பிராந்தியத்தின்

உயிர்நாடிவாக வீளங்குவது தண்ணிமுறிப்புக்குளமும் அதனைச் சாரிந்த வயற்பரப்புக்களும் ஆகும். தண்ணி முறிப்புக்குளத்தின் அருகே அமைந்து காணப்படும் குருத்துமலையும் அங்கு விரவிக் கிடக்கும் தொல்வியற்சான்றுகளும் இந்தப் பிரதேசம் தமிழர்களுக்குச் சொந்தமெனப் பறைசாற்றுவதாகும்.

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட 805ம் ஆண்டுக்காலப்பகுதியிலேயே தமிழர் குடியிருப்புக்கள் இங்கு இருந்துள்ளன. என்பதை தெளிவுபடுத்தும் சான்றாதாரங்கள் பல. குளங்களும் அதையொட்டிய நீர்ப்பாசன முறைகளும் வயல் நிலங்களில் மேற்கொள்ளப்பயிர்ச் செய்கைகளும் ஒரு நாகரீகமான மனிதக் கூட்டமாக தமிழர்கள் வாழ்ந்துள்ளார்கள். என்பதை எடுத்துக் காட்டும், " வன்னிகாட்டில் ஒரு அரண்மனை " என்ற தலைப்பில் 28 - 05, 1973 திண்பதி நாளிதழில் சுட்டுரை எழுதியிருக்கும் கவர்நிதி கா. இந்திரபாலா கி பி 9ம் நூற்றாண்டிலிருந்து நாகரீகமான அரசாட்சி இங்கு நிலவியிருக்கின்றமை பற்றிக் குருத்து வெளிபட்டிருக்கின்றார்.

இந்தப் பிரதேசம் பற்றிப் சருத்துக்களை ஜெ பி. லூயிஸ் என்னும், ஆங்கிலேயர் " வன்னியின் சரித்திரம் " (Archeology of wanni) என்ற பகுதியில் கீரித்துரைக்கின்றார். எச் நெவில் என்பவர் 1887 வைகாசி 14இல் உடைந்த கிஷ்டு சிலையையும் பிள்ளையார் சிலையின் ஒரு பகுதியையும் இன்னும் சைவாலயங்கள் சில இருந்தமைக்கான தடயங்களையும் இப்பகுதியில் கண்டதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

கோயிலும், சனையும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற தலத்தில் நாகரீகம் மிக்க குடிமக்களாகத் தமிழ் மக்கள் தமது உழைப்பின் மூலம் உயர்வு பெற்ற இந்தப்பகுதியில் வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர். கடல் வளம், வயல்நிலம், என்பன ஒரு புறத்தில் இருக்க இனிய கனிகளையும், நறுந்தேனையும் தருகின்ற அடர்ந்த காடுகளில் வேட்டையாடுதலும்க வாழ்ந்திருந்த தமிழ் மக்கள் சிங்களவர் ஆதிக்கம் வலுப்பெறத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலம் முதலே அவ்வ வாழ்வுக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

குருட்டுச் செய்யப்பு, மரிசால் சிமியோனை ஆகிய மூன்று குடும்பங்களைச் சேர்ந்த சிங்களவர்கள் ஐம்பதாம் ஆண்டுகளின் தொடக்கப் பகுதியில் பருவ கால மீன்பிடிக்காக கொக்கிளாய் முகத்துவாரப் பகுதிக்கு வந்து போகத் தொடங்கினர்.

ஹம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தென்னிந்தியாவிலிருந்துபா
வர் ஓலத்தைச் சார்ந்த தமிழர்கள் இப்பகுதிக்கு வந்து தங்கி
மீன் பிடித்துச் செல்லும் வழக்கம் இருந்தது. நாற்பதுகளின்
இறுதிப்பகுதியில் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கம் இந்திய - இலங்கை
மண்ணில் அகன்று விட இந்தியாளிற்கும், இலங்கைக்குமிடையி
லான போக்கு வரக்கூறலில் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அதிகரிக்கக்
குறிப்பிட்ட பருவத்தில் மட்டும் கடந்தொழிலுக்காக வரும்
தென்னிந்திய மீனவர்களின் வருகை தடைப்பட்டது எனக்
கருத இடமுண்டு இதனால் தான் போலும் நீர்கொழும்பு
பகுதியை மையமிட்டு சிங்கள மீனவர்கள் குறிப்பிட்ட பருவ
காலத்திற்கு வருகை தரத்தொடங்கினர்

இவ்வாறாக பருவ காலத்தில் மட்டும் வந்து முகாமிட்டித்
தங்கியிருந்து விட்டு பின்னர் திரும்பிச்செல்லும் சிங்கள மீன்
வர் 1956ம் ஆண்டில் கொக்கிளாய் மக்களின் கிறிஸ்தவ ஆலய
வழிபாட்டில் பங்குரிமை எடுத்துக்கொண்டனர். இதனைத்
தொடர்ந்து ஆலுமாத காலம் மட்டும் தொழில் செய்து
திரும்பும் சிங்களவர்களில் சிலர் நிரந்தரமாகக் குடியிருக்கத்
தொடங்கினர். இக்காலப்பகுதியில் நா.மு. வெஷரீப் என்னும்
முஸ்லீமீவர்த்தகர் ஒருவர் இறால் வியாபாரத்தில் ஈடுபடத்
தொடங்கியது. சிங்களவர்களின் போக்கு வரத்துத்தேவையையும்
மட்டுப்படுத்தியது. சிங்களவர்களின் வருகையினையும் குடியிருப்
பினையும் எதிர்த்த தமிழர்கள் நேரடித்தாக்குதலுக்கு இலக்
காகிய சம்பவங்கள் இடம்பெறலாயிற்று. காடைத்தண்டன்களுக்கு
எதிர்ப்பைக்காட்டும் தமிழர் யாராக இருந்தாலும் தாக்கப்
படுவார் என்ற சிங்கள காடையர்களின் மிரட்டலும் எச்சரிக்
கையும் தமிழ் மக்களைப் பயமுறுத்துவதாக அமைந்து விட்
டது. ஆடாத்தாக்க காணிபிடித்தல், மாடுகளை இறைச்சிக்குப்
பிடித்தல், என்பன போன்றவை நாளாந்த நிகழ்ச்சிகளாயிற்று
இதனுடன் இணைந்ததாக வடிசாராயம், கள்ளு, கசிப்பு
போன்ற மதுபானங்களின் விற்பனையிலும் சிங்களவர்களே
இப்பகுதிகளில் முன் நின்றனர். சட்டவீரோதமாக மது விற
பனையாக இருந்தபோதிலும் அரச நிர்வாகம் சிங்களவர்க
ளுக்கு உதவியாகச் செயற்பட்டது என்பதற்கு ஒரு உதாரணம்
கட்டிக்காட்டுவது இங்கு பொருத்தமானதே.

1950ம் ஆண்டில் செம்மலைக்கிராம அபிவிருத்திச் சங்
கம், மதுத் தடைச் சட்டத்தை உருவாக்கி அதனை அமுல்
படுத்தி வந்தது. ஆனால் அப்பகுதியில் வாழ்ந்த கௌரி

மளப்பு என்னும் சிங்களவர் வடிசாராயம், விற்பனைசெய்ய முற்பட்டார். இதனைப் பொறுக்க முடியாத தமிழிழைஞர்கள் சிலர் கெணரிமளப்புகளைத் தாக்கினர். அத்துடன் மது விற்பனை நின்றது ஆனால் 1950 வைகாசி 8ம் திகதி யன்று முகத்துவாரம் பகுதிக்குச் சென்ற ஏரம்பு தருமலிங்கம் நல்ல தம்பி துரைச்சாமி ஆகியோர் சிங்களவர்களால் கட்டிப் போடப்பட்டனர்.

மேலும் செம்மலை மக்களைத் தாக்குவதற்காக கத்தி, வாள், மிளகாய்த் தூள் போன்ற ஆயுதங்களுடன் சிங்களவர் திரண்டு வருவதாகக் கேள்வியுற்ற செம்மலை இளைஞர் கூடணர் ஏகாம்பரம் கனகப்பா என்பவரிடமிருந்த வேட்டைத்துப்பாக்கியையும் தோட்டாக்களையும் எடுத்துக்கொண்டு சிங்களவரை வழிமறித்துத் தாக்கினர். சிங்களவர் மிரண்டோட கட்டிப் போடப்பட்டு இருந்த இருவரையும் மீட்டதுடன் சிங்களவாடிகளுக்கும் தீயிட்டுக் கொழுத்தினர். சிங்களவர்கள் பதவியா வரை தப்பியோடியதாக தெரியவந்தது. ஆனால் சில நாட்களின் பின்னால் முல்லைத்தீவு பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு மேலிடத்திலிருந்து வந்த கட்டளையின் பிகாரம் கலவரத்திற்கு காரணமானவர்கள் என்ற குற்றச்சாட்டில் தமிழர்கள் கைதாகினர். முல்லைத்தீவு பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராகவிருந்த தோமஸ் என்பவரால் நல்லதம்பி துரைச்சாமி, ஏரம்பு சின்னப்பு, ஏரம்பு தர்மலிங்கம், கந்தையா சிவகுரு, சின்னையா, நடராசா சபாரத்தினம் கந்தையா, முதலியோர் கைது செய்யப்பட்டிருந்தனர் இவர்கள் பின்னர் மன்னார் கோட்டையிலும், யாழ்ப்பாணக் கோட்டையிலும் சிறை வைக்கப்பட்டனர். ஈற்றில் சிங்களவர்களுடன் சமாதானமாக இருப்பதாக ஒப்புக் கொண்டதையடுத்து நீதவான் டேவிட் என்பவர் இவர்களை விடுவிக்க உத்தரவிட்டார் இந்த ஒரு சம்பவம் சிங்களவர்களுக்குச் சார்பாக அரசு இயந்திரம் எவ்வாறு திட்டமிட்டுச் செயலாற்றி வருகின்றது என்பதற்குத் தகுந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

இதன் பின்னர் 1956ல் தனிச்சிங்களச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டமையினைத் தொடர்ந்து இந்தப் பகுதியில் சிங்களவராதிக்கம் வலுத்து வந்தது எனலாம். அமரீவயல், துவர முறிப்புக்கு இடைப்பட்ட பாதையில் சிங்களவர்கள் மரங்களைத் தரித்து வீழ்த்தி தடை ஏற்படுத்துவதும்

துப்பாக்கி, கத்தி, வாள்கள், சகிதம் தமிழ் மக்களை பிரட்டுவதும் சர்வசாதாரண நிகழ்ச்சிகளாயின. தமிழ் மக்களும் துப்பாக்கி தூக்கி சிங்களவர்களை விரட்டித் துரத்துவது மூண்டு

1958ம் ஆண்டில் சிங்களச் சிறீச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட போது குருட்டுச் செய்யப்பு, மரிசால், ஆப்பியோன், சிமியான் பெர்ணான்டோ போன்ற சிங்களக்குடியேற்றக்காரர்களும் அவர்சாது உறவினர்களும் தமிழர்களை பிரிட்டத் தொடங்கினர். அவர்களுக்கு உவியாக இராணுவமும் செயற்படலாயிற்று. கொக்கினாய்ப் பகுதியிலிருந்த தமிழ் மக்கள் படிப்படியாக அங்கிருந்து விரட்டப்படலாயினர்

1960க்கும் 1968க்கும் இடப்பட்ட காலப் பகுதியில் கொக்கினாய் கிராமம் பெரும் மாறுதல்களைச் சந்தித்தது. துரை முத்தையா என்னும் தமிழரின் வீடும் காணியும் இராணுவ முகாமாக்கப்பட்டது பீற்றர் என்னும் சிங்களவன் ஒருவன் அதிகவிலை கொடுத்துப்பெருமளவு காணிகளை வாங்கிக் கொண்டான் தமிழர்களிலும் பலர் அதிக விலை கிடைக்கிறதே எனக் கருதி காணிகளை விற்றுக்கீர்த்தனர். பாலஸ்தீனத்தில் அத்து மீறிப் புருந்த யூதர்கள் இவ்வாறுதான் பாலஸ்தீன மண்ணை வாங்கிக் கொண்டனர் என்பதும், பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை ஆரம்பித்த காலப்பகுதியில் கண்டிய விவசாயிகளின் நிலங்களை இவ்வாறுதான் அபகரித்தனர், என்பதும் இவ்விடத்தில் நினைவு கூரப்படத்தக்கதாகும். இது தவிர தமிழர்களின் காணிகளும் பசு நிரைகளும் சிங்களவர்களால் அடாத்தாகப் பிடிக்கப்பட்டன. முகத்துவாரச் சிறுகடலில் தமிழர்கள் வலை வீசுவதைத் தடுத்தனர் சிங்களவர். இந்த நிலையில் கத்தோலிக்க மத அடிப்படையில் சமரசம் காண சிங்களக்காடையர்களால் இம் முயற்சியும் முறையிலேயே கருகிப்போக கொக்கினாய் சிங்களக் குடியமர்வுகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின.

1960ம் ஆண்டில் வவுனியா மாவட்டத்தின் நிர்வாக எல்லைக்குள் அடங்கப்பட்டிருந்த வேளையில் தான் 'பதவியா, குளம், புனரமைக்கப்பட்டது. கொக்கினாய் கிராமத்திலிருந்து சுமார் பதினைந்து மைல் உள்நோக்கிய திசையில் அமைந்துள்ளது. பதவியா குளம் என முன்னர் அழைக்கப்பட்ட பதவியா. இக்குளத்தின் புனருத்தாரண வேலைகள் இடம் பெற்று புதிய அணைகளும், நீர்ப்பாசன வாய்க்கால்களும்

கட்டப்பட்டு, அதன் கீழான பாசனக் காணிகள் பொதுமக்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. அப்போது பதவியாக்குளத்தில் கீழ்க்கரை வாய்க்காலுக்கக் கீழ் வரும் பாசனக் காணிகள் தமிழர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. அக்கரை வெளி சாம்பன் குளத்திற்கு இடைப்பட்ட நூற்றுத்தொண்ணூறு பேர்கொண்ட குடியமர்வும் நூறுபேர் கொண்ட கன்னாட்டி குடியமர்வும் உருவாக்கம் பெற்றன. இக் காணிகள் ஒவ்வொன்றும் தலா பத்து ஏக்கர் பரப்பளவு கொண்டனவமோத்தம், இரண்டாயிரத்து தொள்ளாயிரத்து ஏக்கர் நிலம் பரப்பு உடையது. பதவியாக்குளத்தில் கீழ்க்கரை வாய்க்காலின் கீழ் பாசன வசதி பெற்ற இக் குடியமாவுகளுக்குத் தண்ணீர் விடுவதற்குப் பல தடங்கல்கள் அரசு நிர்வாகத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. கீழ்க்கரை வாய்க்கால் பாசனத்திற்கு நீர் திறப்பதற்கே கூடச் சிலசமயம் தடை விதிக்கப்பட்டது. இதுபோன்ற பல்வேறு தடைகளுக்கும் சீரமைக்கல்களும் முகம்கொடுக்க முடியாது தமிழர்கள் தமது காணிகளைக் கைவிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. தமிழர்கள் தமது காணிகளை விட்டு வெளியேறியதும் அக் காணிகளும் சிங்களவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. அக்கரைவெளி சாம்பல்குளத்துக்கு இடைப்பகுதியில் ராமசாமி, குமாரசுவாமி, பரஞ்சோதி போன்றோரும் கன்னாட்டிப் பகுதியில் கந்தையா, ஜீவரத்தினம் போன்றோரும் இவ்வாறு காணிகளை விட்டு விரட்டப்பட்டோரில் சிலராகும், சிங்களவர்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதி மட்டுமன்றி கெப்பிட்டிப்பொலாவ வரையிலான போக்குவரத்துக்கும் வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டு ஊக்குவிப்பு மானியங்களும் வழங்கப்படலாயிற்று.

இவ்வாறாக கொக்கிளாயில் மீன்பிடி அபிவிருத்தியும் பதவில் குளம் அபிவிருத்தி மற்றும் புனருத்தாரணமும் சிங்களவர்களை இப்பகுதிக்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்கவே உதவின. பண்டைய மணலாறு படிப்படியாக பைந்தமிழின் வீடு என்பதிலிருந்து விடுபட்டு படையினரின் முகாமாக மாறத்தொடங்கியது.

எல்லைப்புற நெருக்குதல்.

பதவிக்குளத்தின் மேல்கரை வாய்க்காலில் கொரவப் பொத்தான என்ற சிங்கனக் கிராமத்திலிருந்து மெதுவாக அமரீவயல் பகுதிகளை நோக்கி நகரத்தொடங்கிய சிங்கள

வர்கள் பதவியாவ என்ற பெயருடன் முழுச் சிங்களக் கிராமத்தை உருவாக்கினர். அமரிவயல் கிராமத்தைச் சுற்றி சிறிபுர, சுமுண்புர, கல்குள, ஜெயந்திபவ, பராக்கிரமபுர லீத்தாய, அலிவங்கி, வழுகசந்தி, பண்டாரநாயக்கமாவத்த என்ற சிங்களக் கிராமங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

வேசமான சிங்களக் குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டமையால் தொழில் ரீதியான மோதல்களும் இடம்பெறத் தொடங்கின. இத்தகைய மோதல்கள் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற கத்திவாள போன்ற ஆபத்தங்கள் பயன்படலாயிற்று ஆனால் ஆக் கிரமிப்பு நோக்குடன் குடியேறிய சிங்களக் காலையரின் கரங்களுக்கு அரசாங்கத்தால் வேட்டைத் துப்பாக்கிகள் வழங்கப்பட்டது. காட்டு விலங்குகளிடமிருந்து பயிர்ச்செய்கைகளைப் பாதுகாக்க வழங்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்ட வேட்டைத் துப்பாக்கிகள் உண்மையில் தமிழ் மக்களை மிரட்டவே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டது. தமிழ் மக்கள் தாக்கீப்படுத்தலும், அவர்களது உடமைகள் குறையாடப்படுதலும் தொடர்க்கையாகியது. தமிழ் மக்களின் பசுக்கள் இறைச்சிக் காகச் சுடப்படுதல்; விளைந்த நெல் வயல்களும், வெட்டி வைத்த கடுகளும், தீக்கிரையாக்கப்படுதல்; நெல்முண்டைள் பறிமுதல் செய்யப்படுதல்; நெல்வயல்களும் தோட்டக்காணிகளும் அடாத்தாகப் பிடிபடுதல், காடைத்தனங்களில் ஈடுபட்டுத் தொல்லைப்படுத்தல், என்பன போன்ற நெருக்கு தல்களுக்குத் தமிழ் மக்கள் தினசரி முடிம்கொடுக்க வேண்டியதாகியது.

இத்தகைய தான நெருக்குதல்கள் ஒருபுறம் இஊந்த போதிலும் வசூலிபடைத்த செல்வந்தரான தமிழர்கள் சிலர் இப்பகுதிகளில் பெரிய பண்ணைகளை உருவாக்க முன்வந்தனர். (திவர்களுக்கு அடங்காத் தமிழன் செ சுந்தரலிங்கத்தின் உறதுதல் இருந்ததாவும் கூறப்படுகிறது.) 1962ம் ஆண்டுப் பகுதிகளில் ஒவ்வொன்றும் சுமார் ஆயிரம் ஏக்கர் நிலப்பரப்பை உள்ளடக்கிய தனித்தனிப் பண்ணைகளாக இவை உருவாக்கப்பட்டன. அலுமினியம் கம்பனி, கார்கோ போட், சுலோன் தியேட்டர்ஸ் புராணிபாம், ஆனந்தாபாம், ரீபாம், என்ற பெயர்களில் அமைந்த பண்ணைகள் இதற்கு உதாரணங்களாகும். இந்தப் பண்ணைகள் ஒவ்வொன்றும், தலா நூறு குடும்பங்களைக் கொண்டனவாக அமைந்தன. இவை தவிரந்த ஏனைய பண்ணைகள் ஒவ்வொன்றும் தலா

திருபத்தைந்து குடும்பங்களைக் கொண்டனவாக இருந்தன. இவற்றில் அலுமினியம் கம்பனி நடத்திய பண்ணை பின்னர் டொலர்பாம் என்றும் கென்ற்பாம் (Kent Farm) என்றும் பிரிக்கப்பட்டு நிர்வகிக்கப்பட்டது. மாண்ட்புரம் சம்பந்தர் என்பார் டொலர் பாமினையும் (Dollar Farm) கொக்குவில் நீதிராசா என்பார் கென்ற பாமினையும், (Kent Farm) அல்பிரட் தம்பியையா என்பார் காக்கோ போட் பாமினையும் (Cargo board Farm) சூரியர் என்பார் சீசேன் தியேட்டர்ஸ் பாமினையும் (Ceylon Theatres Farm) ஆனந்தராசா என்பார் ஆனந்தா பாமினையும், முஸ்லீம் ஒருவர் புராணி பாமினையும், தேயிலைத்தோட்ட முதலாளி ஒருவர் நீ பாமினையும் (Tea Farm) நிர்வகித்து நடாத்தி வந்தனர். இதைவிட நாவலர்பாம், ஆர்ன் லிபாம், சூரியனாறுபாம் முருங்கன்மில்பாம், யானைபீடிச் கம்பெனிபாம், இஞ்சினியர் கொம்பனிபாம், போஸ்ட்மாஸ்டர் குறாப்பாம். எறிந்தக்காடு எனப்படும் ஆசிரியர் குறாப்பாம் என்பன போன்ற பல ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களை உள்ளடக்கிய பண்ணைகள் இப்பிரதேசத்தில் உருவாகின. அதைவிட தனிப்பட்டவர்களுக்கு மத்திய வகுப்பினர் திட்டத்தின்கீழ் 50, 25, 10 ஏக்கர் வீதம் பெருந்தொகையான நிலங்கள் வழங்கப்பட்டன. 1965ம் ஆண்டினை ஒட்டிய காலப்பகுதியில் அரசின் விசேட குத்தகைத் திட்டத்தின் கீழாக வழங்கப்பட்ட இக் காணிகளைப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள் தமிழர்களே. இவர்கள் காடுகளை அழித்துப் பயிர்ச் செய்கைகளை மேற்கொள்ளலாயினர் ஆயினும் 1980ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் படிப்படியாக இக்காணிகளிலும் கூட சிங்களவர்கள் அத்துமீறிக் குடியேறுவதற்கு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் அரசாங்கத்தினால் தூண்டப்பட்டனர்.

வவுனியா, முல்லைத்தீவு திருக்கோணமலை மாவட்டங்களில் ஒதுக்குப்பறமாகவும் இம் மூன்று மாவட்டங்களின் சந்திப்பு பகுதியாகவும் அனுராதபுரம் மாவட்டத்தின் ஓரமாகவும் அமைந்துள்ள மணலாற்றுப் பிராந்தியம் தமிழர்களுக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும் தமிழர் தாயகத்தின் தொடர்ச்சியை நலைநிறுத்தும் கேந்திரப்பகுதியாகும் இது அத்துடன் இப்பிரதேச வளங்களும் அடர்ந்த காடுகளும் பொருளாதார நோக்கிலும் பாதுகாப்பு நோக்கிலும் விட்டுக்கொடுக்கப்பட முடியாது என்பன அனைவருக்கும் சொல்லாமலே புரியும். இதனை உணர்ந்தமையின் காரணத்தினாலோ, என்னவோ

இக் குடியேற்றத் திட்டங்களில் தமிழர்கள் சிலகாலம் ஓரளவு ஆர்வம் காட்டியமையின் வெளிப்பாடாக பண்ணை அமைப்புக்கள் இப்பகுதிகளில் நிலைபெறத் தொடங்கியது.

1970ம் ஆண்டின் பொதுத் தேர்தலையடுத்துப் பதவிக்கு வந்த மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் உள்ளூர் உற்பத்திகளை ஊக்குவிக்க முற்பட்டமை இத்தகைய பண்ணைகளுக்கு மேலும் வாய்ப்பை அதிகரித்து வந்தது. நட்சா அபிவிருத்தித் திட்டம் என்ற போர்வையிலும் காணிச் சுவிகரிப்பு என்ற வகையிலும் மலையகப் பகுதிகளிலிருந்து பெருமளவிலான மலையக தமிழ் மக்கள் சிறிமாவோ ஆட்சிக் காலத்தில் வெளியேற்றப்பட்டனர். இவ்வாறு வெளியேற்றப்பட்டவர்களில் பெரும்பாலானோர் மாற்று வழி ஏதுமிடில்லாமையினால் இந்தப் பண்ணை அமைப்புக்களில் உள்வாங்கப்பட்டனர் இத்தகையவர்களை நிரந்தர குடியிருப்பாளர்களாகக் கொண்டே இந்தப் பண்ணைகள் நிர்வகிக்கப்படலாயிற்று என்றால் மிகையானதல்ல விவசாய விளை பொருட்களுக்கு இருந்த சந்தை வாய்ப்பும், அமோக விளைச்சலைப் பெறக் கூடியதாக இருந்த தன்மையும், பெரும் பணக்காரப் புள்ளிகள் தமது வருமானவரிப் பளுவை நீக்குவதற்காக இத்தகைய விவசாய முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதாகக் காட்டிக் கொண்டாலும் இதுவும் இலாபம் தரும் ஒன்றாகவே விளங்க வைத்தது தமிழர் நிலங்கள் என்ற முத்திரை பொறிக்கப்படுவதில் இந்தப் பண்ணைகள் குறிப்பிடத்தக்கன என்பதைக் கவனத்திற்கு எடுக்க வேண்டும்.

போர் என்றால் போர் என்று பகிரங்கச் சவாலுடன் ஆட்சிபிடிமேறிய ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா அவர்களின் ஆட்சிக்காலம் 1977-ன் ஆடி மாதத்தின் இனக்கலவரத்துடனேயே அரம்பமாயிற்று. தென்னிலங்கைப் பகுதியில் குறிப்பாக நகரப் புறங்களில் பெரும்பாலும் நாளாந்தக் கூவிகளாக இருந்த தமிழர்களில் பலரும் வடபகுதி நோக்கி விரட்டப்பட்டனர். லங்காராணிக்கப்பல் மூலமும், விமானடார்க்கமாகவும், புகையிரத மார்க்கமாகவும் இன்னும் பல வழிகளிலும் தாயகப்பகுதிகளை நோக்கித் தமிழர்கள் விரைந்தனர். இக் கலவரத்தினால் மிகமோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டு போகுமிடம் தெரியாமல் தொழில் வாய்ப்புக்களை இழந்து திக்குத்தெரியாமல் தமிழர்தாயகப் பகுதிகளை நோக்கி வந்தவர்கள் பல்லாயிரம் பேர் குடும்பம், குடும்பமாக வந்து அகதி முகாம்களை ஏற்படுத்தி தங்கியிருந்த

இத்தகையவர்கள் வன்னியின் மையப் பகுதிகளில் இருந்த பண்ணைகளில் மீளக் குடியமர்த்தப்பட்டனர். அமரர் கே. சி. நித்தியானந்தன் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட தமிழர் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக்கழகம் என்ற அமைப்பின் மூலமாக "ஓக்ஸ்பாம்" "நொறாட்" போன்ற சர்வதேச நிறுவனங்களின் நிதி உதவியுடன் இக் குடியமர்வுகள் மேற்கொள்ளப் படலாயிற்று. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் தமிழீழம் என்னும் தனிநாடு கோரியமையும், அதற்கு மக்கள் அளித்த பெரும்பான்மை ஒப்புதலும், 1977-ம் பொதுத் தேர்தலில் முக்கிய அம்சங்களாகும். இதன் பின்னால் நிகழ்ந்த கலவரத்தை மடுத்தும் இடம் பெயர்ந்தவர்கள், தமிழர் தாயகப் பிரதேசங்களிலேயே மீளக் குடியமர்த்தப்படுதல் அரசாங்கத்திற்கு சங்கடத்தை மூட்டியிருக்கக் கூடும். கலவரத்தின் காரணமாக இடம் பெயர்ந்தோருக்கு காடுகள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டு அவற்றில் மக்கள் குடியமர்த்தப்படலாயினர். இவ்வாறு காடு வெட்டிக் குடியமர்ந்த மக்களுக்கு அக் காணிகளைச் சொந்தமாக வழங்க அரசு மறுத்து வந்ததுடன் இத்தகைய குடியிருப்புக்களைச் சீர்குலைக்கும் பணியில் ஆயுதப்படை யினரை ஈடுபடுத்தியது. குடியிருப்புத்திட்டங்களுக்கு எந்த எதிர்ப்பையும் பகிரங்கமாக அரசு வெளியிடாத அதே வேளை இத்தகைய வேலைத்திட்டங்களில் ஈடுபட்டிருந்த தொண்டர்களை பயங்கரவாத வன்செயலில் சம்பவங்களுடன் தொடர்பு கொண்டவர் என்று முத்திரை குத்திக் கைது செய்யலாயிற்று. பரவலாகக் நடந்த இத்தகைய கைதுகளின் பின்னர் பண்ணைகள் ஓரளவு செயலிழக்கலாயிற்று. மேலும் ஆட்சியிலிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியானது விவசாய விளை பொருட்களின் இறக்குமதியில் தாராளத் தன்மையைக் காட்டியமையினால் உள்ளூர் விளை பொருட்களுக்கு உரிய விலை கிடைக்கவில்லை இதனால் பெரும் முதலீட்டில் உருவாக்கப்பட்ட பண்ணைகள் இராபத்தை சுட்டித் தருவனவாக இருக்கவில்லை. ஆயுதப் படையினரின் தொந்தரவுகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கவே நிலச் சொந்தக்காரர்கள் "பிச்சை வேண்டாம் நாயைப் பிடித்தால் போதும்" என்ற நிலைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர்.

தமிழர் பூமியை தாரைவார்க்கும் பாலகிருஷ்ணன் சிபாரிசு

தமிழீழத்திற்காகப் போராடப் போகிறோம் எனக் கூக்குரல் போட்ட தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் 1980-ல் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளின் முன்பு மண்டியிட்டனர். என்பது வரலாறு. இந்த மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் பறிபோகும் எமது மண்ணின் எல்லைகளைக் கட்டுப்படுத்த உத

வும். என்றே அவர்கள் கருத்து வெளியிட்டு வந்தனர். இளைஞர்களினதும், குறிப்பிடத்தக்களவு மக்களினதும் எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளை ஏற்க முன்வந்தனர். தமிழீழம் என்ற இலக்கை அடைவதற்கு முன்பாக பெருகிவரும் சிங்களக் குடியேற்றம் என்ற வெள்ளத்தை தடுக்கும் அணையாக மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை பயன்படும் என்றே கூட்டணியினர் கருதினர். ஆனால் நிகழ்ந்தது வேறாக அமைந்தது. 1981 ஆனி முதல் வாரத்தில் இடம் பெற்ற மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத் தேர்தலானது பெரும் மோசடிகளுக்கும் ஜனநாயகப்படுகொலைகளுக்கும் இடமளித்திருந்தது. இத்தகைய தேர்தலொன்றின் மூலம் வன்னிப்பிரதேச மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைக்கு முல்லைத்தீவின் தண்ணீருற்றுப் பகுதியில் இருந்து திரு. பாலகிருஷ்ணன் என்பவர் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் சார்பில் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார்.

இந்த பாலகிருஷ்ணன் அப்போது விவசாய அபிவிருத்தி அதிகார சபையின் தலைவராக இருந்த இன்றைய பாதுகாப்பு இராஜாங்க அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜயரத்தினாவிற்கு எழுதிய கடிதம் ரொம்ப சுவாரசியமானது. 25 ஜூன் 1982-ல் எழுதப்பட்ட இக்கடிதம் பெரிய ஆறு அபிவிருத்தித் திட்டம் பற்றிய சிபாரிசுகளை உள்ளடக்கியதாகும். ஊற்றுக்குளம் என்னுமிடத்தில் ஆரம்பித்து மருதோடை வழியாகக் கருநாட்டுக் கோணியை அடைந்து குடாக்கடலில் கலக்கும் ஆறு பெரிய ஆறு ஆகும். இந்த ஆற்றுப் பிரதேசத்தின் அபிவிருத்திக்காகப் பாலகிருஷ்ணன் எழுதிய சிபாரிசுக் கடிதத்தில் பல முக்கிய விடயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இது சிறீலங்கா அரசாங்கத்தின் நிர்வாக இயந்திரம் எவ்வாறு திட்டமிட்டுச் செயலாற்றுகிறது என்பதற்கு ஒரு உதாரணமாகும். 1982-ல் வவுனியா அதிபராக இருந்த கௌண்டின் ஜெயவர்த்தனா என்பவர் அளித்த ஆலோசனையின் பிரகாரம் மத்திய கிழக்கு நாடுகளிடமிருந்து அரசாங்கத்தின் மூலமாக நிதியதவியைப் பெறுவதற்காகவே இத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத் தேர்தலில் தமக்கு வாக்களித்த முஸ்லீம் மக்களுக்கு நலன் விளைவிக்கப் போவதாக இதில் காட்டப்படுகின்றது. மிகவும் கஷ்ட நிலையில் தண்ணீருற்று, முல்லைத்தீவு நகரம் போன்ற பகுதிகளில் வாழும் முஸ்லீம் மக்களை அழைத்துச் சென்று இந்தக் காணிகளில் குடியேற்றலாம் என ஆலோசனை கூறப்படுகிறது மேலும் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் அபிவிருத்திக்காகவும், நாட்டின் அபிவிருத்திக்காகவும் தனது சேவை என்ற அடிப்படையிலேயே பாலகிருஷ்ணன் சிபாரிசு கூற முற்பட்டிருக்கின்றார்.

அவரது ஆலோசனையின் பிரகாரம், மூலலைத்தீவுத் தொகுதியின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் அமைந்திருக்கும் பெரிய ஆறு அபிவிருத்திப் பிரதேசத் திட்டம் மூன்று கட்டங்களைக் கொண்டதாகும்.

பழைய வண்ணாத்திப் பாலம் அணைக்கட்டை இணைத் ததாக, சுமார் 156 கி. மீ தூரத்திற்கு வாய்க்கால் ஒன்றை வெட்டி ஆற்றை திசை திருப்ப வேண்டும். சுமார் 20 கி மீ தூரத்திற்கு வடிகால்கள் அமைத்து கைவிடப்பட்ட குளங்க ளையும், நீர்நிலைகளையும் புதுப்பிக்க வேண்டும். மேலும் 120 கி. மீ தூரத்திற்கு வீதிப் போக்குவரத்து அபிவிருத்தி செய்யப் படல் வேண்டும். இவை முதலாம் கட்ட வேலைத் திட்டங் களாகும்.

அடுத்து ஒவ்வொன்றும் 80 ஹெக்டேயர் நிலத்தை உள்ள டக்கிய இரண்டு விவசாயப் பண்ணைகள் விவசாய இயந்திர உபகரணங்களுடன் கூடியதாக அமைக்கப்படும். இப் பண்ணை கள் பிரதேச விவசாயிகளின் முன்னேற்றத்திற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கும்.

அடுத்ததாக பிரதேச வாசிகளின் சமய, வைத்திய, கல்வி அபிவிருத்திக்கு அவசியமான கட்டிடங்கள், தெருக்கள், வீதிகள், வீடுகள், சந்நிதை மற்றும் நிர்வாக நிலையங்கள் அமைக்கப்படல் வேண்டும். சுமார் 60 இலட்சத்து 48 ஆயிரம் டாலர் செலவில் இத்திட்டம் உருவாக்கப்படலாம் என மதிப்பிடப்பட்டிருந்தது இத் திட்டத்தைச் செயலாற்றுவதன் மூலம் வருடாந்தம் சுமார் 10,000 மெற்றிக் தொன் நெல், 2000 மெ. தொன் மிளகாய், 6000 மெ. தொன் வெங்காயம், 1,200 மெ. தொன் புகையிலை 800 மெ. தொன் நிலக்கடலை என்பன விளைவிக்கப்படலாம் என எதிர்வு கூறப்பட்டிருந்தது. சுமார் 3,320 ஹெக்டேயர் புதிய நிலங்களும், 597 ஹெக்டேயர் பழைய நிலங்களும் பயன டையலாம் எனத் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்ட இத் திட்டத் தின் பின்னணியில் ஒரு சிங்களக்குடியேற்றத்திற்கான. கருக் கிடைப்பதற்கான தடயங்களை கண்டறிவது கடினமானதுதான், ஆனால் நடைமுறையில் ஒரு சிங்களக் குடியேற்றப் பகுதியாக நாளடைவில் விரிவு கண்டது என்பதுவே இப் பிரதேசத்தின் இன்றைய நிலையப் பிருக்கின்றது

1984 டிசம்பர் 22

இந்த நாள் மணலாற்றுப் பிரதேச மக்களின் வாழ்க்கையில் ஓர் இருண்ட நாள். ஒலிபெருக்கிகள் பொருத்தப்பட்ட வாகனங்களில் வந்த சிறீலங்கா இராணுவத்தினர் இருபத்தி நான்கு மணி நேரத்தினுள் இப்பிரதேசத்தில் வாழ்பவர் அனைவரும் வெளியேறிவிட வேண்டுமென கட்டளையிட்டனர். துப்பாக்கி முனையில் மிரட்டப்பட்ட சுமார் 13,500 குடும்பங்கள் உடுக்க மாற்றுடை தானுமின்றி தம் செர்ந்தப் பூவியிலிருந்து பிடுங்கி எறியப்பட்டனர். நாயாற்றுக்கு தென்பகுதியிலுள்ள கொக்குளாய் கொக்குத்தொடுவாய், கருநாட்டுக்கேணி கரயாட்டிக்குளம், கோட்டைக்கேணி, போன்ற கிராமங்களில் வாழ்ந்தோரும், நாயாற்றுக்கு மேற்கே நாயசறு, அளம்பில், செம்மலை குழளமுனை போன்ற கிராமங்களில் வாழ்ந்தோரும், திருக்கோணமலை மாவட்டத்தின் எல்லைக் கிராமமான தென்னமரவாடி போன்ற கிராமங்களில் வாழ்ந்தோரும் இவ் இராணுவ அறிவிப்பின் காரணமாக இடம் பெயர நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்களில் அடங்குவர்.

இவ்வாறு தமிழ் மக்கள் வெளியேற்றப்படுவதற்குக் காரணம் என்ன? மிகமோசமாகத் துரத்தி அடிக்கப்படுவதற்காக இந்தத் தமிழ் மக்கள் செய்த தவறுதான் என்ன? இதனைப் புரிந்து கொள்ளும்போது சிறீலங்கா அரசின் கபடத்தனமான ஆலோசனைகள், திட்டங்கள் அனைத்தும் வெளிச்சத்திற்கு வரும்.

இப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சுமார் 75,000 ஏக்கர் நிலப் பரப்பை அனுராதபுர மாவட்டத்தின் நிர்வாக எல்லைக்குள் கொண்டு வருவதன் வாயிலாகத் தமிழரின் தாயகமான வடக்கும், கிழக்கும் தனித்தனி துண்டுகளாகப் பிரிக்கப்படும் என்பதுவே முதற் காரணம் ஆகும். இந்தப் பிரதேசம் அனுராதபுர மாவட்டத்தினுள் வருமாயின் கடல் எல்லையே இல்லாத அனுராதபுரத்திற்கும் ஒரு கடல் எல்லை கிடைத்து விடும். இந்தப்பகுதியில் இராணுவக் குடியிருப்புக்களை நிறுவுவதன் வாயிலாக வடக்கிற்கும், கிழக்கிற்குமான தரைவழித் தொடர்புகளைத் துண்டித்து அதன் மூலம் கிழக்கை முற்று முழுதாக அபகரித்து விடலாமென எண்ணியது. வடக்கிலும் கிழக்கிலும் இராணுவக் கெடுபிடிகள், யுத்தங்கள் என்பன ஒரு புறம் நடந்து கொண்டிருக்க மணலாற்றுப் பிராந்தியத்தின் சுமார்

நாற்பது கிராமங்களை உள்ளடக்கிய எண்பது சதுரமைல் பரப்பிற்குள் எவரும் பிரவேசிக்கவோ, வசிப்பதற்கோ இராணுவம் தடைவிதித்தது. இந்தக் கெடுபிடி காரணமாக தங்களின் வீடு வாசல்களையும், பண்ணைகளையும், தோட்டங்களையும் கால் நடைகளையும் கைவிட்டு உடுத்த உடையுடன் படுத்த பாயும் கூட இல்லாமல் வெறும் கையுடன் வெளியேற வைக்கப்பட்டனர் தமிழ் மக்கள்.

1977-ம் ஆண்டுக் கலவரங்களையடுத்து இடம் பெயர்ந்த மலைகுகத் தமிழ் மக்களில் பலர் குடியமர்ச்ச்தப்பட்டிருந்த கென்பாம், டொலர்பாம், நாவலர்பாம் போன்ற பண்ணைகளில் இருந்தவர்களும் இவ்வாறு விரட்டப்பட்டவர்களில் அடங்குவர். இந்த இடங்களில் சிங்களக் குடியிருப்புக்களை அரசு நிறுவத் திட்டமிட்டது. 1984-ம் ஆண்டில் குருந்தமலையில் பௌத்த பிக்கு ஒருவர் குடியமர்த்தப்பட்டார். அரசாங்கம் அளிக்க இருப்பிட வசதியைத் தங்கியிருந்த அவருக்கு முல்லைத் தீவு இராணுவத்தினரால் பாதுகாப்பும் உத்தரவாதமும் அளிக்கப்பட்டிருந்தது, நெடுங்கேணியிலுள்ள கென்பாமும், டொலர்பாமும் அனுகூலமுள்ள சிறைச்சாலைத் தீணைக்களத்திற்கு உச்சியோகபூர்வமாக கையளிக்கப்பட்டதாக 3-9-1984-ல் சுழநாடு செய்தி வெளியிட்டுள்ளது, இதைவிட முன்னர் கிரியினல் கைதிகளும், முன்னால் இராணுவத்தினரும் பெரும் சலுகையுடன் இப்பகுதியில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். வெலிஓயாவில் குடியமர்த்தப்பட்ட மக்களை வாழ வைக்கவும், உற்சாகப்படுத்தவும் அதிக தொகையான பணம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. சிலதிசையில் அந்தக்குடியேற்றத்தைக் கிராமத்திற்கு இல்லாத வகையில் மாதாந்தம் குடும்பம் ஒன்றிற்கு 800/- வரையில் மானியமாக வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும் இக்குடியேற்ற வாசிகளின் பாதுகாப்பிற்காக என்று பல இராணுவ முகாம்கள் அமைக்கப்படலாயிற்று. கொக்குத்தொடுவாய், உருத்திராயன் குளக்கட்டு, இரண்டே மைல் தொலைவில், வெலிஓயா பிரதான வீதி என மூன்று இராணுவ முகாம்கள் ஏற்கனவே இருந்த முகாம்களுடன் புதிதாக நிறுவப்பட்டது. இதைவிட ஒரு இராணுவ பயிற்சி நிலையமும், சந்திக்குச் சந்தி ஊர்காவற்படைகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. மேலும் இந்த வந்தேறு குடிகளுக்கு வசதியாகப் பாடசாலைகள், வீதிகள், வைத்தியசாலை, சுமநல சேவை, தபாற்கந்தோர், மினிபஸ்சேவை, கூட்டுறவு வங்கி என்பன உட்பட அனைத்து வசதிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவற்றுக்கு மத்தியில் சுமார் 5000 சிங்களவர் இது

வரை குடியமர்த்தப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. ஆனால் சிறீலங்கா அரசாங்கம் தான் எதிர்பார்த்தது போல எதனையும் சாதித்துவிட முடியாதபடி தமிழ் மக்களின் ஆயுதப் போராட்ட நடவடிக்கைகள் தடைகளை ஏற்படுத்தியபடியே இருந்தது பலத்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும். நவீன வசதிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த போதிலும்கூட ஸ்திரமானதொரு நிலையை ஏற்படுத்தி பதட்டமற்ற சூழலை நிலவச் செய்ய அரசாங்கத்தினால் இயலவில்லை. இதற்குக் காரணம், தமிழ் மக்களின் தாயகப் பூமியை விடுவீக்கப்படுவதற்கான ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டமேயாகும். இந்தப் பிராந்தியத்தில் சிங்களக் குடியிருப்புக்கள், ஊர்காவற்படை மையங்கள், இராணுவ வாகனங்கள் என்பன தமிழ் மக்களின் ஆயுதம் தாங்கிய பிரிவினரால் அதாவது விடுதலைப்புவினரால் அவ்வப்போது தாக்குதலுக்கு உள்ளாகிய வண்ணமே இருந்து வந்தது. இந்தத் தாக்குதல்களை எதிர்கொள்ள முடியாத சிறீலங்கா இராணுவம் அப்பாவிப் பொது மக்கள் மீது வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ள வாயிற்று. ஒதியமலை, பட்டிக்காடியிருப்பு போன்ற தமிழ் கிராமங்களில் வாழ்ந்த ஆடவர்களில் பெரும்பாலானோர் வயது வேறுபாடின்றி இராணுவத்தினரால் கொல்லப்பட்டனர். ஒதியமலை கிராமத்தில் குடும்பத் தலைவர்கள் பலர் ஒரே நாளில் கூட்டமாகக் கைது செய்யப்பட்டு வரிசையில் நிறுத்தி வைத்துச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். இதற்கு உதாரணமாக ஒதியமலையில் இடம் பெற்ற ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவது இங்கு பொருத்தமானதாகும். தமிழீழத்தின் எல்லைப் புறங்களில் ஒன்றான முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் ஒதியமலைப் பிரதேசத்தில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட தமிழர்கள் வீடுகளிலிருந்து கடத்திச் செல்லப்பட்டு சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர் 1985-ம் ஆண்டில் கார்த்திகை 29-ம் திகதி முதல் மார்ச்சு 2-ம் திகதி வரை ஊரடங்குச் சட்டத்தை அமுல்படுத்திய வேளையில் வீடுகளுக்குள் புகுந்து சிங்கள இராணுவம் அப்பாவித் தமிழர்களைக் கடத்திச் சென்றது. பின்னர் கைகள் பின்னால் கட்டப் பட்டநிலையில், பயங்கரச் சித்திரவதைகளின் பின், கண்களும் வாய்களும் துப்பாக்கிக் குண்டுகளால் துளைக்கப்பட்டு கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்ட நிலையில் இவர்கள் சடலங்கள் ஒதியமலை கிராம முன்னேற்றச் சங்க கட்டிடத்தில் கிடக்கக் காணப்பட்டது. இவர்களில் அநேகர் திருமணமாகி குடும்பத்துடன் வாழ்ந்த அப்பாவித் தமிழர்கள் என்பதை அவர்களது சொந்த விபரங்களிலிருந்து உறுதி செய்ய முடியும்.

- ச. தருமலிங்கம் நான்கு பெண்பிள்ளைகளின் தந்தை
நா. கேதீஸ்வரன் கொல்லப்படுவதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பே திருமணமானவர்.
- க. சின்னையா நான்கு பிள்ளைகளின் தந்தை 2ஆண் 2பெண்
சா. செல்வராசா பச்சிளைப் பள்ளியிலிருந்து வயல் வேலைக் காக ஒதியமலைக்கு வந்திருந்த இவரது உழவு இயந்திரம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டு, இவர் கொல்லப்பட்டார் 4 பிள்ளைகளின் தந்தை இவர். 3 ஆண், 1பெண்.
- க. சபாரத்தினம் ஆறு பிள்ளைகளின் தந்தை. 4பெண், 2ஆண்
க. சிவசுந்தரம் ஐந்து பெண் பிள்ளைகளின் தந்தை.
கா. சதாசிவம் ஐந்து பிள்ளைகளின் தந்தை 2பெண், 3ஆண்
வே. சுந்தரம் ஐந்து சகோதரிகளையும், 3சகோதரர்களையும் கொண்ட குடும்பத்தலைவரான இவருக்குத் தந்தை முன்பே இறந்துவிட்டார்.
- ப வேலுப்பிள்ளை எட்டுப் பிள்ளைகளின் தந்தை. 5ஆண்கள், 3 பெண்கள்.
ப. காசிப்பிள்ளை எட்டுப் பிள்ளைகளின் தந்தை. 3ஆண்கள் 5 பெண்கள்
ப சுப்பிரமணியம் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பே திருமணமானவர்.
ச. மேனகன் ஐந்து பிள்ளைகளின் தந்தை.
வ. நடராசா ஒரு பெண் குழந்தையின் தந்தை.
சி. தனபாலசிங்கம் ஒரு ஆண் குழந்தையின் தந்தை.
சு. கெங்காதரன் பட்டிக்குடியிருப்பைச் சேர்ந்த இவர், உறவினர் திருமணத்திற்காக ஒதியமலைக்கு வந்திருந்தார்.
சி. இராசன் சித்த சுவாமினமற்ற இளைஞர்.
சி ச. சிதம்பரம் ஆறு பிள்ளைகளின் தந்தை. 4ஆண், 2 பெண்
கோ. கணபதிப்பிள்ளை ஏழு பிள்ளைகளின் தந்தை 4பெண், 3ஆண்.
சா. கணபதிப்பிள்ளை ஆறு பிள்ளைகளின் தந்தை. 5பெண், 1ஆண்.

ச. பொன்னப்பலம் ஆறு பிள்ளைகளின் தந்தை 5 பெண் 1 ஆண்.
க. சின்னையா ஐந்து பிள்ளைகளின் தந்தை 4 பெண் 1 ஆண்.

இத்தகைய சம்பவங்கள் தமிழ்ப் பொதுமக்களை அச்சு
வுணர்வுக்கு ஆளாக்கின என்றாலும் தாயகப் பூமியை மீட்டெ
டுக்கும் போராட்டம் தொடர்ந்தவண்ணமே இருந்தது.

இந்த நிலையில் 1987 ஆடி மாதத்தில் இலங்கை-இந்திய
அரசுகளுக்கு இடையேயான ஜே.ஆர் ராஜீவ் ஒப்பந்தம் கைச்
சாத்திடப்பட்டது. தமிழ் மக்களின் தாயகப் பிரதேசத்தை
உறுதி செய்வதற்கும் தமிழ் மக்களின் பாதுகாப்பிற்கு உத்தர
வாதம் உள்ளிக்கம் என்றும் இந்த ஒப்பந்தத்தின் மூலம் நம்ப
வைக்கப்பட்டது முழுக்க முழுக்க தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்
பரிய நிலப்பரப்பு அபகரிக்கப்பட்டு வருவதைச் சுட்டிக் காட்டி
29-08-87 லும் அதன் பின்னரும் பல எதிர்ப்பு போராட்டங்
களை இந்தப் பிரதேச மக்கள் முன்னின்று நடாத்தினர். இந்
திய அமைதி காக்கும் படை அதிகாரிகளுக்கும், இந்தியத் தூது
வருக்கும், இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் கூட மஜூர்
கள் அனுப்பி வைக்கப்பட்டன அத்துடன் பல்வேறு மட்டங்
களிலும் நிகர்ந்த கலந்துரையாடல்களின் போதும் இத்தகைய
குடியேற்றத்திட்டத்தின் அபாயம் பற்றி மீண்டும் மீண்டும் இந்திய
அரசுக்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டது. ஆனால் இக்கணித திட்டிக் கேட
கவோ, கண்டு கொள்ளவோ கூட இந்திய அரசு முன்வரவில்லை.
இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட ஓரே மாதங்களில் காதுப
வரை உணர்விரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்த விடுதலைப்
புலிகள் இயக்கத்தின் முக்கியஸ்தரான வெப் சேணல் திலீபன்
முன் வைத்த கோரிக்கைகளில் அவசர அவசரமாக மேற்கொள்ளப்
பட்ட குடியேற்றத் திட்டங்கள் பற்றி எடுத்துரைத்திருந்தார் என்
பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றை எல்லாம் ஏற்றெடுத்துப் பார்க்
காமலே இந்திய அரசு செயற்பட்டது. மூல்வைத்திய இந்தியப்
படை அதிகாரியாக இருந்த ரேஜர் டாட்டா தலைமையிலான
அதிகாரிகள் அன்றமுணலாற்றுப் பகுதிக்கு விஜயம் செய்து
நிலைமைகளை அவதானித்தனர். அப்போது இரண்டாயிரத்து
ஐநூறுக்கும் அதிகமான சிங்களவர் அத்து மீறிக் குடியேற்றப்
பட்டிருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சி தெரிவித்தனர்.

வெல்லையாத் திட்டம் பற்றி மாத்திரமல்ல திட்டமிட்ட
முறையில் குடியேற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்படுவதன் வாயிலாக
எமது தாயகப் பூமி அபகரிக்கப்படுவதாக குரல் எழுப்பிய எக்

லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் சிறீலங்கா அரசு மெளனமே சாதித்து வந்தது அரசு மட்டத்தில் மாத்திரமல்ல தென்னிலங்கை அரசியல் கட்சிகள் அனைத்துமே திட்டமிட்ட சூடியேற்றம் குறித்து திட்டவாட்டமான கருத்துக்கள் எதையும் கூறுவதில்லை. தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காக குரல் கொடுப்பதாகக் கூறிக் கொள்வோரும் கூட இதற்கு விதிவிலக்கல்ல அரசினதும், அரசியல் கட்சிகளினதும் இத்தகைய மெளனம் தமிழ் மக்களின் நலன்களில் அல்லது அவர்களது விவகாரங்களில் இவர்களுக்கு அக்கரை இருக்கவில்லை என்பதையே எடுத்துக் காட்டுவதாகும். இனப் பிரச்சனைக்கான தீர்வுக்காக அவ்வப்போது மேற்கொள்ளப்பட்ட இணக்க முயற்சிகளின் போது குடியேற்றம் ஒதுக்கப் படுமென கொள்கையளவில் அரசு பல தடவைகள் அறிவித்துள்ள போதிலும் குடியேற்றங்கள் தடுத்து நிறுத்தப்படவில்லை இணக்கப் போச்சுக்கள் ஒரு புறம் நடந்து வரும் வேளையில் மறுபுறம் குடியேற்றங்கள் விஸ்தரிக்கப்படும், இதற்கு பல உதாரணங்களைக் காட்ட முடியும் என்னும் மணலாறு - வெலிஓயா லாகிய கதை ஒன்றே போதுமானதாக இருக்கும்

எல் (L) வலயத்தினுள் வெலி ஓயா

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து ஊபத்து எட்டாய் ஆண்டு சித்திரை திங்கள் பதினைந்தாம் நாள் கொடும்பில் சிறீலங்கா அரசு வெளியிட்ட வர்த்தமானி அறிவித்தல் ஒன்று தமிழ் மக்களைத் துணுக்குற வைக்கடி. தமிழ் மக்களின் ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டத்தை முற்றாக முறியடித்துவிட இந்திய இராணுவமும், இந்திய அரசும் பிரேதப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்த வேளை அது. இந்திய அரசின் புஜபல பராக்கிரமங்களை கண்டு சிறீலங்கா அரசு தமிழர் உரிமைகளை மனமுலந்து வழக்கிடக் தயாராக உள்ளதாக இந்திய அரசின் எடுபிடிகளாக இருந்தோர் ஒத்துதிக் கொண்டிருந்த தருணம் அது ஆயுதங்களை விடுதலைப் புலிகள் ஒப்படைத்து விட்டால் தமிழ் மக்கள் பாலும் தேனும் பாய்ந்தோடும் வண்ணம் வளமான வாழ்வு ஒன்றிற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவார்கள் என்ற ஆசை வார்த்தைகள் கூறப்பட்டு வந்த சந்தர்ப்பம் அது இந்திய இராணுவம் இந்த மண்ணில் நிலைகொண்டிருப்பதே தமிழ் மக்களின் உரிமைகளைக் கட்டிக் காப்பதற்கே என்று வாதிடப்பட்டு வந்த காலம் அது. நாற்பது ஆண்டு காலப்போராட்டத்தின் பெறுபெறாக தமிழ் மக்கள் அளப்பரிய நன்மைகளை இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் மூலம் பெறும் கொள்ள வகை செய்யப்பட்ட போப்பதாக பிரச்சாரங்கள் நடந்த

வேளையிலே சிறிலங்கா அரசின் கபடத்திட்டத்தை அம்பல மாக்கும் விதமாக இந்த வர்த்தமானி அறிவித்தல் வெளிவந்தது.

1979 ம் ஆண்டின் 23-ம் இலக்க இலங்கை பகாவலி அபிவிருத்திச் சபைச் செய் சட்டத்தின் 3 (1) ஆம் பிரிவின் கீழ் அளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்களின்கீழ்க் காணி/காணி அபிவிருத்தி மகாவலி உபவிருத்தித் துறை அமைச்சர் சிறப்புப் பிரதேசமாக இலங்காட்டி வெளியிட்ட அறிவித்தலே தமிழ் மக்களைத் துணுக்குற வைத்ததாகும் அப்போதைய காணி/காணி அபிவிருத்தி மகாவலித் துறை அமைச்சர் திரு. காமீனி திசாநாயக்காவினால் வெளியிடப்பட்ட இவ் அறிவித்தல் மணலாற்றுப் பிரதேசத்தை விசேடமான சிறப்பான பிரதேசம் எனக் குறிப்பிட்டது. மகாவலி அபிவிருத்தித்திட்டத்தின் "எல்" வலயத்தினுள் இப்பிரதேசம் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதாக கூறியது. மகாவலி "எல்" வலயத்தின் எல்லைகள் பின்வருமாறு அளிக்கப்பட்டிருந்தது.

வடக்கே - புளியங்குளம், முல்லைத்தீவுப் பெருந்தெருவில், நெடுங்கேணிச் சந்தியின் மத்தியிலிருந்து கொடங்கி அப்பெருந்தெருவினுடே வடகிழக்காக தண்ணீருற்றுச் சந்தி வரையும்;

கிழக்கே - இறுதியிற் சொல்லப்பட்ட முனையிலிருந்து தென் கிழக்காகத் திரும்பி தண்ணீருற்று - குழளமுனை வீதியின் நடுக்கோட்டினூடாக நாயாறு ஏரிக்கரைவரையும், அம்முனையில் இருந்து தெற்காகத் திரும்பி குழளமுனை ஆண்டாங்குளம் வீதியின் நடுக்கோட்டினூடாக ஆண்டாங்குளம் பாதுகாப்பு என எல்லை சந்திக்கும் முனைவரையிலும், அங்கு அம்முனையிலிருந்து தென் கிழக்காகத் திரும்பி குறித்த முனையையும் பிள்ளையார் கோவிற் சந்தியையும் தொடுக்கும் கற்பிதக் கோட்டினூடாக குறித்த சந்தி வரையும் அங்கு அம்முனையிலிருந்து தென்மேற்காகத் திரும்பி கோட்டைக்கேணி - தென்னமரவாடி வீதியின் நடுக்கோடு ஊடாக கொக்கிளாய் ஏரிப்பாதை வரையும் அங்கு அம்முனையில் இருந்து திரும்பி குறித்த வீதியின் நடுக்கோடு ஊடாக இவ் வீதி பதவியா புல்மோட்டையைச் சேரும் வரையும் தெற்கே மேலே சொல்லப்பட்ட இறுதி முனையிலிருந்து தென் மேற்காகத் திரும்பி கெப்பட்டிக் கொல்லாவை புல்மோட்டை வீதி நடுக்கோடு ஊடாக குறித்த நடுக்கோடு பதவியா வலது ஏரிக்கரை வாய்க்காலைத் தொடுக்கும்

முனைவரையும் அங்கு அம் முனையிலிருந்து தெற்கே திரும்பி பதவியா வலக ஏரிக்கரை வாய்க்கால் ஊடாக இவ் வாய்க்கால் கெட்டபட்டிகொல்லாவை புல்மோட்டை வீதியைச் சந்திக்கும் வரையும் அங்கு அம்முனையிலிருந்து தென்மேற்காகத் திரும்பி இவ் வீதியின் நடுக்கோடு ஊடாக குறித்த வீதி கெட்டபட்டிக் கொல்லாவ பதவியா வீதியைச் சந்திக்கும் முனைவரையிலும் அங்கிருந்து தெற்கே திரும்பி பதவியா கெட்டபட்டிக் கொல்லாவ பிரதான வீதியின் நடுக்கோடு ஊடாக 12ம் மைல் கல்லுக்க அணித்ததாக பதவியா நளச்சேம எல்லையின் தொடக்க முனைவரையும் அங்கிருந்து மேற்கே கிருப்பி குறித்த சேம எல்லையினூடாக குறித்த எல்லை முழுநூ ஓயாவைச் சந்திக்கும் முனைவரையும், அங்கிருந்து தென் சிழக்காகத் திரும்பி, குறித்த முனையைக் குறித்த திருகோணமுனை வரையும் சிங்க உட்பதின்ன - திருகோணமுனை தொடுக்கும் காந்திதக் கோடு ஊடாக வரையும் அம் முனையிலிருந்து திரும்பி மகாசெட்டியாவசின்ன மலை ஓரம் ஊடாகச் சென்ன மகா கெட்டபட்டியாவசின்ன திருகோணமுனை வரையும்.

மேற்கே மேலே இறுதியாகச் சொன்ன முனையிலிருந்து தென் மேற்காகத் திரும்பி கற்பிதக்கோடு ஊடாக புளியங்குளம் திருகோண முனைவரையும் அங்கிருந்து வட்டிழக்காகத் திரும்பி கற்பிதக்கோடு ஊடாக தொடக்க முனைவரையும்.

என்றவாறாக மகாவலி "எல்" பிரதேசத்தின் எல்லைகள் விரித்து உரைக்கப்பட்டிருந்தது. தமிழர் தாயகப் பூமியில் சுமார் 75,000 ஏக்கர் நிலப்பரப்பைச் சூறையாடவும், வவனியா, முல்லைத்தீவு திருக்கோணபலை மாவட்டங்களை தனித்தனியாக உண்டாடவும் இந்தத் திட்டம் திரைமறையில் சீட்டப் பட்டிருந்தது. இந்த வர்த்தமானி அறிவிப்பின் மூலம் அம்பலத்திற்கு வந்தது. இதற்கு முன்னோடி நடவடிக்கையாகவே 1984 ம் ஆண்டிலிருந்து தடைசெய்யப்பட்ட பிரதேசமாக அறிவித்திருந்ததும், இப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களை ஆயுதப்படையினரின் துணை கொண்டு அச்சுறுத்தியும் கொன்றுவித்து வந்ததும் ஆகும்.

மகாவலி அபிவிருத்திப் பிரதேசம் "எல்" வலையம் என்ற வர்த்தமானி அறிவிப்பு அத்தாறிய சிங்களக் குடியேற்றத்திற்கு ஒரு போர்னவலே தவிர வேறொன்றுமில்லை. மகாவலித் திட்டம் என்பது இலங்கையில் மிக நன்மான ஆறான

மகாவலி கங்கையில் பாயும் நீர் கடலில் கலந்து வீணாவதைத் தவிர்த்து நீரைத் தேக்கி நாட்டின் விவசாய பொருளாதார விருத்திக்கு உதவுவதை நோக்கமாகக் கொண்டதாகும். இந்தத் திட்டத்திற்காக பெருமளவு வெளிநாட்டுக் கடனுவதையும் பெறப்பட்டது. முப்பது வருடகாலத்தில் நிறைவேற்றுவதற்காக திட்டமிட்ட இக் திட்டத்தை ஆறு வருடங்களில் பூர்த்தி செய்யப்போவதாக 77 ம் ஆண்டில் ஜே.ஆர்.அரசு கூறியது விளம்பரப் படுத்தியது. இந்தத் திட்டத்தின் செயலாக்கம் - எதிர்காலம் - செலவினம் என்பன குறித்து நிபுணர்கள் மாறுபட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளனர். சந்தேகம் தெரிவித்துள்ளனர். மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டத்தின்படி மகாவலி நீர்பாச்சப்படும் பகுதிகள் ஏ. பி. சி. எனப் பல்வேறு எழுத்துக்களால் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. இவற்றில் குடியேற்றத் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்படும் உள்ளது. இவ்வகையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பி. சி. என்னும் திட்டங்களின் மூலம் மட்டக்களப்பு மாவட்டமும், சிருக்கோணமலை மாவட்டமும் ஆண்டிக்கப்படலாயிற்று. இன்னமும் பூர்த்தியாகாத மாதிரியான திட்டம் இதற்கு உதவியாக அமையுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. மகாவலித் திட்டத்தின் பல தெடக்க வேலைகளே இன்னமும் முடிக்கப்படவில்லை. வடக்குக்கு நீரைக் கொடுவதும் எனக் கூறப்படும் ஏ. பி. சி. என்னும் கால்வாய் அமைக்கப்படவேயில்லை அத்துடன் 'ஏ' க்கும் 'எல்' க்கும் இடைப்பட்ட எத்தனைசொ திட்டங்கள் இன்னமும் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. இந்த நிலையில் 'எல்' திட்டம் என குறிக்கப்பட்ட வெலிஓயாத திட்டத்தை அமுலாக்க வேண்டும் என்று அரசு நகம் அகாத்தனமான ஆர்வம் காட்டுவதன் காரணம் என்ன? இது அரசியல் உள்நோக்கம் கொண்டது என்பதைத் தவிர வேறில்லை.

இசைன மேலும் உறுதி செய்வது போல அமைகின்றது. இந்தப் பிரகேசத்தில குடியேற்றப்பட்டவர்களது வாக்குப்பதிவு விவகாரம். இந்தப் பிரகேசத்தில குடியேற்றப்பட்டவர்களை வாக்காளர்களாகப் பதிவு செய்யும் வேலையை முல்லைத்தீவு மாவட்ட அரசாங்க அதிகாரிகள் இயங்கும் தேர்தல் திணைக்களமே வாக்காளர் பதிவை மேற்கொண்டிருக்கின்றது. அந்நூத புரம் தேர்தல் திணைக்களம் பதிவு செய்த வாக்காளர்களைக் கொண்டெயாரித்த வாக்காளர் அட்டவணையின் ஒரு பகுதியை மட்டும் வவுனியா அரசாங்க அதிபருக்கு அனுப்பி வைத்துள்ளது. வவுனியா முல்லைத்தீவு, மாவட்டங்களிலுள்ள அட்ட

சும் நிலப்பரப்புக்குள் அநுராதபுரம் மாவட்ட அரசாங்க அதிபரின் அநுசரணையோடு குடியேற்றம் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றது.

அத்துடன் வவுனியா வடக்கு உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவில் அடங்கும் சூரியனாறு கிராமத்தில் 1986 ம் ஆண்டு வாக்காளர் டாப்பில் 1061 சிங்கள வாக்காளர் பெயர்கள் பதிப்பட்டுள்ளது. 1985 ம் ஆண்டில் இக் கிராமத்தில் ஒரு சிங்களவரும் இருக்கவில்லை என்பதுடன், இக் கிராமத்தில் அடங்கும் ஊஞ்சால் கட்டிப் பிரிவு கிராம சேவையாளருக்குக் கூட இக் குடியேற்றம் பற்றி எதுவித தகவலும் அளிக்கப்படவில்லை.

இலங்கைத்தீவு முழுவதிலும் அரசிற்று எதிரான செயற்பாடுகள் உச்சம் பெற்றிருந்த வேளையில் 1989-ம் ஆண்டின் மாகி மாதத்தில் "நாசகார சக்திகள்" சரணடைவதற்கான நிலையங்கள் தொடர்பாக பாதுகாப்பு அமைச்சு ஓர் வர்த்தமானி அறிவித்தலை வெளியிட்டது. இவ் அறிவித்தலில் 'வெலி ஓயா' மாவட்டம் என்று ஒரு மாவட்டம் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. இது காலவரையில்லாத இந்தப் புதிய மாவட்டம் எப்போது? எப்படி? உருவானது எனப் பராமன்றத்தில் சர்ச்சைகள் எழுப்பப்பட்டது. அதற்குப் பதிலளித்துப் பேசிய பாதுகாப்பு இணை அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜயரத்தினா அளித்த விளக்கமானது வெலிஓயா தனியான மாவட்டம் என்ற கூற்றை மட்டுமே மறுப்பதாக அமைந்தது. பாதுகாப்புப் படையினர் வெளியிட்ட தகவலில் தவறு இருப்பதாக அமைச்சர் குறிப்பிட்ட போதிலும், அந்தப் பிரதேசத்தில் குடியேற்றப்பட்ட சிங்களவர்கள் பற்றியோ, சிங்களவர்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கில் மட்டும் அமைந்த இராணுவ முகாம்கள் பற்றியோ அநுராதபுரம் மாவட்ட அரசாங்க அதிபரின் கீழ் நிர்வகிக்கப்படுதல் குறித்தோ அவர் எதனையும் குறிப்பிடவில்லை என்பது அவதானிக்கத் தக்கது.

வட-கிழக்கு மாகாணங்களின் எல்லைப் புறங்களில் காலம் காலமாக சிங்களவர்கள் குடியேற்றப்பட்டு வந்துள்ள போதிலும் வெலிஓயா குடியேற்றத் திட்டமே பெரும் சர்ச்சையைக் கிளப்பியதாகும். தமிழர் பிரதேசத்தின் தெற்கு எல்லையான பொத்துவிலுக்கு அப்பாலும், மட்டக்களப்பிற்கு மேற்கே வடமுனை எல்லையிலும், ஏராளமான பெரும்பான்மை இனக்

குடும்பங்கள் குடியமர்த்தப்பட்டுள்ளன. இந்தக் குடியேற்றங்கள் அனைத்தையும் மிஞ்சுகின்ற வகையிலேயே நீண்ட காலக் கண்ணோட்டத்தில் திட்டமிடப்பட்டு முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திற்கும் திருக்கோணமலை மாவட்டத்திற்கும் இடையிலான சகல தொடர்புகளையும் துண்டித்துவிடும் நோக்கத்துடன் பெரும் நிலப்பரப்பில் மேற்கொள்ளப்படும் திட்டமே வெலிஓயாத் திட்டமாகும். நேற்றுவுரை மணலானது எனத் தமிழர் மனங்களித்த பூமியில் வொலிஓயாஎன பெயரிட்ட சிங்களக் குடியேற்றம் நிகழ்ந்து வருகிறது.

எதுவரை தொடரும்

தமிழ் மக்கள் செறிவாக வாழும் அவர்களது பாரம்பரிய பிரதேசங்களிலேயே அவர்களைச் சிறுபான்மையினர் ஆக்குவதையும், தாயகப் பிரதேசத்தின் தரைவழித் தொடர்ச்சியை இல்லாமற் செய்வதன் மூலம் மக்களைப் பிரித்து விடுவதையும் தமிழ் மக்களின் தனித்துவ அடையாளத்திற்கு ஆதாரமான தனித்ததை அபகரிப்பதையும் மையமாகக் கொண்டே சிங்களக் குடியேற்றங்கள், திட்டமிடப்படுகின்றன சிங்கள அறிவு ஜீவிகளாலும், ஆற்றலாளர்களாலும் சயாரிக்கப்படும் செயற்திட்டங்கள் அரசியல்வாதிகளாலும், ஆயுதப் படையினராலும் மதநிறுவனங்களாலும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன.

மத்திய கிழக்கில் ஆயுதப் பலத்தின் மூலம் கைப்பற்றிக் கொண்ட பாலஸ்தீனியர்களின் மண்ணில் "கிபுட்ஸ்" எனப்படும் யூதர்களின் குடியேற்றங்களினை நிறுவியதன் வாயிலாக இஸ்ரேலியர்கள் எப்படி தமது நிலையைப் பண்படுத்துக் கொண்டார்களோ அதற்கு ஒப்பானதாகவே இலங்கையிலும் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன, தமிழர்களின் தாயகப் பூமியில் இன விகிதாசார வடிவத்தை மாற்றியமைத்திடச் சிறிதங்கா அரசும் அதன் கருவிகளும் தொடர்ந்தும் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றி வருகின்றன. இத் தாயகத்தின் மைந்தர்கள் யூர்லீகச் சொந்தக்காரர்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டு சின்னா பின்னமாக்கப்பட்டு உலகெங்கும் சிந்திச் சிதற வைக்கப்பட்டுள்ளார்கள்.

சுமார் 43 கிராமங்களைச் சேர்ந்த 13,500 குடும்பங்களினை இடம் பெயரவைத்து 75,000 ஏக்கர் நிலப்பரப்பை ஆக்கிரமிக்கும் வகையில் மேற்கொள்ளப்படும் வெலிஓயாத் திட்டம்

சிங்கள சிறீலங்கா அரசின் கபடத்தனமான திட்டங்களுக்கு தகுந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாகும். சிங்கள சிறீலங்கா அரசு அகதிகளாக அலைய விட்டிருக்கும் இந்த மக்களின் வீடு வாசல்கள், உறுதிக் காணிகள் பொருளாதார வளங்கள் அனைத்தும் சிங்கள மக்களின் உடமைகளாகச் சப்பட்டுள்ளன. மூல்லைத்தீவில் இருந்து எட்டு மைல் தொலைவில் உள்ள செம்மலை வரையும் போக முடியும் இதற்கு அப்பாலான பகுதி வெவிஓயாப்பகுதியின் தடைசெய்யப்பட்ட பிரதேசம் ஆகி இருக்கிறது. விவசாயம், மீன்பிடி போன்ற பிரதான தொழில்துறைகளில் ஈடுபட்டு தமது சொந்த முன்னேறத்துடன் நாட்டு அபிவிருத்திக்கும் உழைத்த மக்கள் இன்று குடியிருக்க வீடு இல்லை தொழில் வளம், நிலம், பாதுகாப்பு என்பன இல்லை என்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கின்றார்கள். பாரம்பரியமான சொத்து என்ற உளப்பூர்வமான உணர்வுடன் உதிரமும்வியர்வையும் சிந்தி உழைத்த மண்ணை, இந்த மண் எங்களின் சொந்த மண் என பாடிக்களித்திருந்த பூமியை, இந்த மண்ணுடன் இணைந்த வாழ்வை இழக்கவார்தான் சம்மதிக்க முடியும். இதனாலே தான் இங்கு போராட்டம் தொடர்ந்தும் நீடிக்கிறது.

ஆனால் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சனைக்கு தீர்வு காணும் முயற்சியில் இத்தகைய அம்சங்கள் நீண்டகாலமாக உதாசீனம் செய்யப்பட்டவையாகவே இருந்துள்ளது. "ஐக்கிய இலங்கை" "இலங்கையின் ஒற்றையாட்சி" "உறைமை" போன்ற இன்னேரன்ன சொற்றொடர்களின் பின்னால் மறைந்து கிடக்கும் சிங்கள இனவாதம் துடைத்தெறியப்படாத வரை போராட்டம் ஒய்ந்து விடமாட்டாது என்பது உறுதி எந்த ஒப்பந்தங்களோ இணக்கப் பேச்சுகளோ வடக்கு-கிழக்கு மக்களின் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காண்பதாயின், குடியியற்றங்கள் அனைத்தும் நீக்கப்பட வழிவகுக்க வேண்டும்.

ஏனெனில் இலங்கையில் தமிழ் மக்களின் தேசியப் பிரச்சனை என்பது தமிழ் மொழிகளு அந்தளது கோரும் பிரச்சனையல்ல, அல்லது அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இட ஒதுக்கீடு கோரும் விவகாரம் அல்ல. அல்லது பாராளுமன்ற ஆசனங்களை பெற்றுக் கொடுக்கும் பொழுது போக்குப் பிரச்சாரம் அல்ல. இந்த எமது சொந்தமண்ணை - தாயகப்பூமியை - அப்புவும், ஆச்சியும் ஆடி மகிழ்ந்த - பாடிக்களித்த நிலத்தை மீட்டெடுக்கும் போராட்டமாகும். எமது மண்ணைப் பாதுகாக்கவும் சிறீலங்கா அரசின் சூழ்ச்சிகளை முறியடிக்கவும் நாம்

அனைவரும் ஒன்று திரண்டு போராட வேண்டியது அவசியமாகிறது. இந்த அவசர அவசியத்தை இன்றைய தலைமுறை சரிவரப்படுத்தி கொள்ளத் தவறுமேயாயின், இலங்கையில் தமிழரின் வரலாறு தொல்லியற் சாசனங்களில் தேடப்பட வேண்டியதாகிவிடும்.

உசாத்துணைகள்

- 1.
2. வெலிஓயா அத்து மீறல் ஈரோஸ் வெளியீடு
3. வடக்கு-கிழக்கு மாகாண அரசுப் பேரவையில் வெலிஓயா தகவல் திணைக்களம்
4. மகாவலி நிகழ்ச்சித் திட்டம் இலங்கை மகாவலி அதி கார சபை
5. இலங்கை-இந்திய உடன்பாடு
6. தமிழரசுக்கட்சி வெள்ளி விழா மலர்
7. வன்னிக் காட்டில் ஒரு அரசன் மனை கா. இந்திரபாலா தின்பதி 28-05-1973
8. சமாதான முயற்சிக்கு முட்டுக் கட்டை போடும் திட்டமிட்ட செருகல்கள் எஸ் பாண்டியன் வீரகேசரி 21-05-1989
9. தமிழ் மக்களைக் கலங்க வைக்கும் குடியேற்றங்கள்- வ. தேவராஜ் வீரகேசரி 14-12-1988
10. வெலிஓயாப் பகுதி தமிழ் அரசுகளிடம் அரசு அக்கறை செலுத்த வேண்டும் ஈஸ்டன் இப்றாகிம்- வீரகேசரி 16-03-1989
11. நெடுங்கேணி கென்பாம் கையளிக்கப்பட்டது. ஈழநாடு 03-09-1984

அமரிவயல் கிராமம்

ஈழப் போராட்டத்தில் மணலாறு என்ற புதிய நிர்வாக மாவட்டத்தை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அறிமுகம் செய்ய முன்னர், முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் எல்லையாகவும், திரு கோணமலை மாவட்டத்தின் எல்லையாகவும் அமைந்திருந்தது.

அமரிவயல் கிராமம்: இன்னுமொருவகையில் கூறினால் தமழீழத்தில் வடக்கையும், கிழக்கையும் இணைக்கும் கிராமமாகவு இது அமைகிறது. அந்த வகையில் எழூத்தின் இருதயமாக இது அமைகின்றது உறவுமுறையிலும் பண்பாட்டு ரீதியிலும் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்துடன் இணைந்துள்ள இக்கிராமம் போக்குவரத்து வசதியாலும் அரசு நிர்வாக ரீதியாலும் திருகோணமலை மாவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. சலப்பையாறு சந்திரனாறு சூரியனாறு, பறைபாயாறு போன்ற சிறிய ஆறுகள் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலிருந்து அமரிவயல் கிராமத்தை பிரித்து வைத்தன. புல்மோட்டைக்குக் கொடுப்பற்றிப்பொலாவுக்கும் இடையில் அமைந்துள்ள பிரதான வீதியில் புல்மோட்டையிலிருந்து கொடுப்பற்றிப்பொலா நோக்கி ஐந்தாவது மைல்கல்வில் இருந்து அமரிவயல் கிராமத்தை நோக்கி சிறிய பாதை பிரிந்து செல்கின்றது. கனரகவாகனங்கள் செல்லமுடியாத இப்பாதையினை செப்பனிட அரசு எந்தவித அக்கறையும் செலுத்தவில்லை. போக்குவரத்து வசதிக்காக ஏழு மைல்கள் மாட்டுவண்டிகளிலோ கால்நடையாகவோ இப்பிரதான வீதியை மக்கள் வந்தடைய வேண்டும்.

அமரிவயல் கிராமத்தில் அரசுகட்டிடங்கள் என அமைந்தவை இரண்டு ஆசிரியர்கள் கொண்ட ஆரம்ப கல்வி பாடசாலையொன்றும், சிறிய தபாற்கந்தோருமாகும். புல்மோட்டை பல நோக்கு கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் கிளை ஒன்று அமைந்திருந்தாலும் அதன் நிர்வாகி ஒரு சிங்களவராகவே இருந்தார். அவசர சுகயினங்களுக்கு கூட புல்மோட்டை அல்லது பதவியா வீற்கு செல்ல வேண்டிய இக்கட்டான நிலையும் இக்கிராம மக்களுக்கு இருந்தது. விவசாயத்தை நம்பி வாழுகின்ற இக்கிராம மக்கள் தம் உற்பத்திகளை விற்பனை செய்வதற்கு சந்தை வாய்ப்புக்கள் இருக்கவில்லை. இதனால் சிங்கள முதலாளிகள் தாம் விரும்பிய விலையைக் கொடுத்தே இவர்களின் விளை பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்தனர். அருகே அமைந்த பதவியாவிலும், பராக்கிரமபுரவிலும் போதியளவு மின்சார வசதியும், அரசு நிர்வாக கட்டிட வசதிகளும் செய்யப்பட்டுள்ளது. இக்கிராமம் சிலகாலம் புல்மோட்டை உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவின் கீழும், சில காலம் மகவாச்சி உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவின் கீழும் மாறிமாறி நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது. சிங்களக் கிராமங்களை அண்டியதாக அமரிவயல் கிராம மக்களின் பயிர்ச் செய்கை நிலங்கள் இருப்பதனால் சுதந்திரமாக பயிர்ச் செய்கையினை மேற்கொள்வதோ, காட்டில் வேட்டைக்கு செல்வதோ முடியாத காரியமாகும். போக்குவரத்து, உணவு

அரசு தொடர்புகள் ஆகிய முக்கிய தேவைகள் சிங்களக் கிராமத்துடன் பின்னி வைக்கப்பட்டிருந்ததால் அமரிவயல் மக்கள் நடைமுறை வாழ்க்கையின் அனைத்து அம்சங்களிலும் பாதிப்புக்குள்ளாகினார்கள்.

வேலைவாய்ப்பு, பதவி உயர்வு, மொழிப்பிரச்சனைதான் இனப் பிரச்சனைக்கு காரணம் என்று கருதிக்கொள்வது எவ்வளவு தவறானது என்ற உண்மை மணலாற்றுக்கிராமங்களில் மக்கள் படும் சூயரைக் கொண்டு உணரலாம் காலத்துக்கு காலம் ஏற்பட்ட இனக்கலவரங்களுக்கும் இக்கிராமம் முகங்கொடுக்கவேண்டியிருந்தது இவற்றையெல்லாம் எதிர் கொண்ட அந்த மக்களின் உணர்வுகளையும், அவ்வப்போது அம்மக்களின் உணர்வுகள் வெடித்துச் சிதறியதையும் தமிழ் மக்கள் மட்டுமன்றி தமிழர் வாழும் முழு உலகமும் அறிய வேண்டும் அமரிவயலின் வரலாறு மணலாறு என்ற புதிய நிர்வாக மாவட்டத்தில் பறிபோய்விட்ட மீட்கப்பட வேண்டிய அமரிவயல் கிராமத்தின் வரலாறு வீரம் செறிந்தது. வீரத்தமிழனும் பாண்டியப்பரம்பரையில் வந்தவனுமான 'தென்னவன்' என்ற குறுநிலமன்னரின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவனது தளமாக இருந்தமையாலும் அவனது மரபின் வழிவந்த மக்கள் அங்கு வாழ்ந்து வருவதாலும் தென்னவன் மரபு அடி என்ற காரணப் பெயர் பெற்று இன்று தென்னமரவடி என மருவி வழங்கிவருகின்றது என்ற செவ்வழிக் கதையும் இக் கிராமத்துக்குண்டு. ஆலம்பரவை, ஆண்டாங்குளம், கன்னிபாஞ்சான், வண்ணாத்திப் பாலம், ஒலுமடி, சும்பிட்டமடு போன்ற தமிழ் மணம்மிக்க சிற்றூர்களை தன்னயலில் கொண்டிருந்த இக்கிராமம் 1948-ம் ஆண்டு, குடியேற்றங்களின் தந்தை எனக் கருதப்படும் டி. எஸ். சேனநாயக்காவின் திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றத்துக்கும், ஆக்கிரமிப்புக்கும் உட்படத் தொடங்கியது. பதவில்குளம் அல்லது சிறீபதி என அழைக்கப்பட்டுவந்த அமரிவயல் கிராமத்தின் அயல் கிராமம் பதவியா என பெயர்மாற்றம் பெற்று குடியேற்றத்துக்குட்பட்டது. அடிப்படாத் தேவைகள் அனைத்தையும் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்ட இக் குடியேற்றம் அமரிவயலை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது. ஸ்ரீபுர, கமுணுபுர, கல்குள, ஜெயந்தியவ, லத்தாய, அறிவங்கி, வழகசந்தி, பண்டார நாயக்க ஞாவத்த பராக் கிராமபுர என்ற புதிய சிங்களப் பெயர்களுடன் புதிய குடியேற்றங்கள் முளைத்தன.

1950-ல், 1956-ல், 1968-ல், 1977-ல் 1983-ல் இறுதியாக 84-ல், சிங்களக்காடையரினதும், இரானுவதினதும் அட்ரீயியங்களையும், நசுக்கல்களையும் சந்தித்தது இக் கிராமம். காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்தையும் சிங்களக் காடையர்களின் அடாவடித்தனங்களையும் எதிர்த்துப் போராடிய வீரம்மிகு மக்களையும் இக் கிராமம் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் வேகமாக நடைபெற்ற சிங்களக் குடியேற்றம் இன்று இக் கிராமங்களை, நிலத்தை விட்டே விரட்டி விட்டது.

1956-ம் ஆண்டு அமரிவயல் கிராமத்துக்கும் துவரமுறிப்புக்கு மிடையிலான பாதைகளில் சிங்களக் காடையர்கள் மரங்களைத் தறித்து வீம்க்கி தடை ஏற்படுத்தி துப்பாக்கிகள், கத்திகள், வாள்கள் சகிதம் அமரிவயல் கிராம மக்களை தாக்கப்பதுங்கியிருந்தனர். அக்கிராம மக்களுக்கென அமைந்துள்ள ஒரேயொரு வீதி அதுதான் என்பது சிங்களக் காடையருக்கு நன்கு தெரியும் அம்மண்ணில் பிறந்த மக்கள் இச் செய்தி கேட்டுக் கொதிப்படைந்தனர். பூசாரி சின்னையா தலைமையில் இளைஞர்களின் குழுவொன்று சிங்களக் காடையர்களைத் தாக்க ஏற்பட்டது. துப்பாக்கிகள் சகிதம் திரண்டுவரும் அமரிவயல் இளைஞர்களைக் கண்ட சிங்களக் காடையர் பயந்து ஓடினர்

1968 ம் ஆண்டுவரையான காலப்பகுதியில் இக் கிராமத்துக்கண்மை வரை வேகமான சிங்களக் குடியேற்றம் இடம் பெற்றது. இவ்வாண்டில் அமரிவயலின் கீழ்ப்பகுதியில் அமைந்த மாரியாழனை சிறுகடல் பகுதியில் தொழில் ரீதியான மோதல் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றது. கொக்கிளாய்ப்பகுதியில் இருந்த சிங்களக்குடும்பங்களில் சில மாரியாழனைப்பகுதியில் வாடிகள் அமைத்து தொழில் செய்ய முற்பட்ட சமயத்திலேயே இம் மோதல் ஆரம்பமாகியது. கத்தி, வாள் போன்ற ஆயுதங்களால் அமரிவயல் மக்கள் தாக்கப்பட்டனர். இப் பகையும் மோதலும், 1977 ம் ஆண்டு சிங்களவரின் பெரியளவிலான ஆக்கிரமிப்பு வரை நீடித்தது. ஆனால் சிங்களக்காடையர்களின் கரங்களனைத்திற்கும் துப்பாக்கி, வாள், கத்தி என்பவற்றை காட்டு விலங்குகளிடமிருந்து விவசாய உற்பத்திகளைப் பாதுகாத்தல் என்ற உத்தியோகபூர்வ காரணத்தின் கீழ் அரசு வழங்கியது. இதனால் அமரிவயல் கிராம மக்கள் வெளியே செல்லமுடியாத நிலை ஏற்பட்டது. சிங்களக்காடையரால் தமிழர்கள் தாக்கப்படுதலும் அவர்களது உடமைகள் கொள்ளை

யிடப்படுதலும் தொடர்ந்தது. அக் கிராம மக்களின் பெரும் செல்வமான பசுநிரைகள் கவர்ந்து செல்லப்பட்டன. விளைந்த நெல்வயல்களும் வெட்டிவைத்த சூடுகளும் தீயிட்டுக் கொழுத்தப்பட்டன. நெல்முடைகள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. நெல்வயல்களும், தோட்டக்காணிகளும் அடாத்தாகப் பிடிக்கப்பட்டன. வடிசாராயம் (கசிப்பு) வடித்து சிங்களக்காடையர்களுக்கு பெருமளவில் சூடிக்கக் கொடுக்கப்பட்டதால் அவர்களது அட்டுழியங்கள் அதிகமாகத் தொடங்கியது. இக் காலகட்டத்தில்தான் தமிழ் மக்களிடமிருந்த துப்பாக்கிகளை அரசு மீளப் பெற்றிருந்தது இதனால் வெறுங்கையுடனிருந்த அமரிவயல்க்கிராம மக்களால் சிங்களக்காடையர்களை விரட்டியடிக்க முடியவில்லை ஆனாலும் அனுமதிப்பத்திரமற்ற ஓரிரண்டு துப்பாக்கிகளுடன் காடையர்கள் கிராமத்துக்குள் நுழைந்து தாக்காவண்ணம் காவல் புரிந்தனர். அடாவடித்தனங்கள் எல்லைமீறும் போது ஆத்திரங்கொண்டு கைசலப்புக்களில் ஈடுபட்டனர் வெறுங்கைகளால் என்ன செய்யமுடியும்? மண்பறிபோனதைத் தவிர வேறு திருப்பம் ஏற்படவில்லை

1983 ம் ஆண்டு அமரிவயல் கிராமத்தின் பெரும் பகுதிகள் பறிபோயின் மக்கள் வெளிக்கிராமங்களுக்கு செல்லாதவாறு தடுக்கப்பட்டனர். கிராமத்திலிருந்து இருமைல்களுக்குப் பால் தபால் விநியோகத்தர் சி இராசதுரை என்பவரை சிங்களக் காடையர் உழவு இயந்திரத்தால் துரத்தி மோதினர். இராசதுரையை காப்பாற்ற வழியற்ற அமரிவயல் கிராமமக்கள் கதிகலகி நின்றுனர். திக்கற்ற நிலையில் புல்மோட்டை பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் தென்னக்கோனிடம் ஓடிச்சென்றனர் சிலாணி நேரத்துக்குள் தென்னக்கோனின் தலைமையிலான பொலிஸ் அணி அமரிவயல் கிராமத்துக்குள் நுழைந்தது. நீதி கேட்க நீதியமைப்புக்களோ, பொலிஸ் காவல் நிலையங்களோ இல்லாத இக் கிராமமக்கள் நீதிதேடிக்கூட நான்கு ஐந்து மைல்கள் ஓடவேண்டிய நிலை. குற்றயிராய்க்கிடந்த இராசதுரையை தென்னக்கோன் தனது ஜீப்பவண்டியிலேயே கொண்டுசென்று திருக்கோணமலை மத்திய வைத்தியசாலையில் அனுமதித்து உயிர் காத்தார். அத்துடன் சிங்களக் காடையர் அமரிவயல் கிராமத்தை தாக்காவண்ணம் தென்னக்கோன் தலைமையிலான பொலிஸ் அணி இரவுபகல் காவல் கடமையில் ஈடுபட்டது அந்த சிங்கள இன்ஸ்பெக்டரின் நடவடிக்கையை மக்கள் புகழ்ந்தனர் ஆனால் அவனும் சிங்களப் பொலிஸ் அதிகாரி தான் என்பதை மக்கள் உணரத்தவறிவிட்டனர். எப்படியிருப்பினும் தென்னக்கோனால் அன்று அமரிவயல்க்கிராமம் ரத்தக்

களரியாவது தடுக்கப்பட்டது. அன்றும் கூட சிலமக்கள் இந்த நடவடிக்கைகளினால் நம்பிக்கையற்று கிராமத்தை விட்டு, வீட்டினை விட்டு, உடமைகளைவிட்டு வெளியேறினர்.

1984 ம் ஆண்டில் தமிழீழமெங்கும் சிங்களக் காதையர் களுக்கும், இராணுவத்தினருக்குமெதிரான புலிகளின் தாக்குதல் உக்கிரம் பெறத் தொடங்கியது. ஆனாலும் அமரிவயல் கிராமம் மீதான ஒடுக்குமுறைகள் பெருகிக் கொண்டே வந்தன. இளைஞர்களைக் கைது செய்து சித்திரவதைக்குட்படுத்தி, பெண்களின் கற்பினை சூறையாடுதல் உடமைகள் பறிக்கப்படுதல் போன்ற சம்பவங்கள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. இவையெல்லாம் அமரிவயல் கிராமத்து மக்களை வெளியேற வைக்கும் திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகளாக அமைந்தன. இதே ஆண்டின் கார்த்திகைத் திங்கள் முதலாம் நாள் சிங்களக் காதையர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து அமரிவயல் கிராமத்தை முற்றாகவே அழித்து விடப் போகின்றார்களென்ற செய்தி கிடைத்தது. மறுகணமே மக்கள் தம் கையில் கிடைத்த முடிச்சுக்களுடன் கிராமத்தை விட்டு ஓடினர். சிலமணி நேரந்தானிருக்கும்: அந்த இரவு முழுவதும் கிராமமெங்கும் துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்கள் கேட்டன. மங்கிய நிலவொளியில் அமரிவயல் கிராமம் தீயில் எரிந்துகொண்டிருப்பதை காடுகளிலிருந்த மக்கள் காணத்தவறவில்லை. நெஞ்சில்முட்டப்பட்ட நெருப்புடன் மண்ணைவிட்டு அன்று வெளியேறிய மக்கள் இன்றும் தம் மண்ணை மிதிக்கவில்லை. மண்ணை மீட்டெடுக்கும் விடுதலைப் போரில் புலிகளுடன் அமரிவயல் இளைஞர்களும், யுவதிகளும் பெருமளவில் கலந்துகொண்டுள்ளனர். மண்மீட்பு யுத்தத்தில் பலர் தம் வீரத்தை நிலைநிறுத்தி சமாதியாகியுள்ளனர்

1984 ம் ஆண்டிற்குப்பின் அமரிவயல் கிராமமக்கள் தம் மண்ணுக்கு மீள பலவித முயற்சிகளை எடுத்தனர். ஆறு ஆண்டுகளாக அவர்களெடுத்த முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை. இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தமும் அதனால் ஏற்பட்ட இந்தியப் படை வரவும் கூட அந்த மக்கள் தம் மண்ணுக்கு செல்ல வழியமைத்துக் கொடுக்கவில்லை. 1990 ம் ஆண்டு மேஜர் சங்கரின் தலைமையிலான புலிகளின் அணி அமரிவயல்க் கிராமத்துக்கு அண்மையில் அமைந்த (அரைமைல்) சிங்கள இராணுவ மினிமுகாமினையும் குடியேற்றத்தையும் (கொலணி குடியேற்றம்) தாக்கியுறித்தது. இம் மண்மீட்பு யுத்தத்தில் மணலாற்று கிராம மக்களும் பங்கு கொண்டனர். சொந்த மண்ணுக்குச் செல்ல நினைக்கும்

அமரிவயல்க் கிராம மக்களின் மனவேகமும், தொடர்ச்சியாக நடைபெறும் புலிகளின் மண்மீட்பு யுத்தமும் அமரிவயல் மக்கள் தம் மண்ணுக்கு செல்லும் நாள் வெகு தூரத்தில் இல்லை என்பதையே உணர்த்துகின்றது.

கொக்கிளாய் கிராமம்

முல்லைத்தீவிலிருந்து கீழ்க்கு நோக்கி கடற்கரையினை அண்மித்ததாக செல்லும் பிரதான வீதியில் பதினேழாவது மைல்-லில் அமைந்திருக்கும் கொக்கிளாய்க் கிராமம் தமிழ் மத்தின் மீன்பிடி மையங்களில் ஒரு முக்கிய இடமாகும். கிழக்கு மாகாணத்தையும் வடக்குமாகாணத்தையும் சந்திக்க வைக்கும் இக் கிராமம் கடல்சார்ந்த வளங்களை நம்பி வாழும் மக்களைக் கொண்டது. திருக்கோணமலை (கிழக்கே) மாவட்டத்தின் புல்மோட்டை கிராமத்தையும், கொக்கிளாய்க் கிராமத்தையும், கொக்கிளாய் கடல் நீரேரி பிரித்து வைக்கின்றது. கொக்கிளாய்க் குத் தெற்கே அமைந்திருக்கும் தென்னமரவடி கிராமத்தையும் இக் கடல் நீரேரியே பிரித்து வைக்கின்றது. கொக்கிளாய் முகத்துவாரம் பகுதிவரை முல்லைத்தீவிலிருந்து பிரதான வீதி அமைக்கப்பட்டிருப்பதனால் போக்குவரத்துப் பிரச்சனைகளை அதிகம் இக்கிராமம் எதிர் கொண்டதில்லை. பருவகால மழையினால் நாயாறு பெருக்கெடுத்துப்பாயும் காலத்தில் வீதி பழுதடையும் போது மட்டும் சில மாதங்களுக்கு போக்குவரத்துப் பிரச்சனைகளை அது எதிர்நோக்குகின்றது. அண்மையில் அமைந்திருக்கும் புல்மோட்டை கிராமத்துக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் லக்ஷ்பானா மின்சார இணைப்பு வசதிகள் இக்கிராமத்துக்கு வழங்கப்படவில்லை மீன்பிடிவளம் மிகுதியாகக் காணப்பட்டாலும் இக்கிராம மக்கள் அந்த வளத்தை பெருமளவில் பெற்றுக் கொள்ள அங்கு வந்து சூடியேறிய சிங்கள மக்கள் தடையாக இருந்தனர் தமிழ், சிங்கள மக்களிடையே மோதல்கள் ஏற்படும் போது பதவியா வழியிலான சிங்களவர்களின் உதவி புல்மோட்டை வழியாக இங்கு குடியேறிய சிங்களவர்க்கு கிடைப்பதால் அது சிங்களவர்களுக்கு ஊக்கியாக அமைந்தது. அத்துடன் அருகே அமைந்த புல்மோட்டைக் கிராமமும் முற்றுமுழுதான ஒரு முஸ்லீம் சமூகத்தை கொண்டிருந்ததால் அதுவும் சிங்களவர் துணிவுடன் செயல்பட வழியமைத்தது. சமூகத்துவப்பண்பும் மதம்பரப்பும் கொள்ளையும் கிறிஸ்தவ மதத்தின் முக்கிய பணிகளில் சிலவாகும். கொக்கிளாய்க் கிராமத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் பெரும் பாலானவர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவினர்

தழுவியவர்கள் கொக்கிளாயில் அமைந்திருந்த கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தில் சிங்கள மக்களுக்கும் பங்குரிமை வழங்கியமையும் சிங்களக் குடியரசின் நிரந்தரக் குடியமர்வுக்கு வழியமைத்தது.

அரச அலுவலக கட்டிடங்கள் எதுவுமற்ற இக் கிராமத்தில் ஆரம்ப கல்வி பாடசாலை ஒன்றும், சிறிய அரச வைத்தியசாலை ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மாணவர்கள் உயர் கல்வி பயிலுவதாயினு 9 மைல்களுக்கு முன்னமைந்த செம்மலை மகாவித்தியாலயத்திற்கோ அன்றி 17மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள முல்லைத்தீவு மகாவித்தியாலயத்துக்கோ சென்று வரவேண்டிய நிலை இருந்தது. மகப்பிறப்பு போன்ற வைத்திய சிகிச்சைக்காக முல்லைத்தீவு மாவட்ட அரசினர் மருத்துவமனைக்கு செல்ல வேண்டியிருந்தது. முல்லைத்தீவு உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனை முல்லைத்தீவில் அமைக்கப்பட்டிருந்ததால் அரச அலுவலகங்களுக்கு கூட முல்லைத்தீவுக்கே செல்ல வேண்டும். 1977ம் ஆண்டு ஆட்சிப்பீடமேறிய ஐ. தே. கட்சி கொக்கிளாயில் சிங்களமக்களுக்கென அறுபதுக்கு மேற்பட்ட வீடுகளை கட்டிக்கொடுத்தது. சிங்கள மாணவர்களின் கல்வி வசதிக்காக சிங்கள மகாவித்தியாலயமொன்றையும் உருவாக்கியது. கொக்கிளாய்க் கிராமத்திலிருந்து தமிழ் மக்களை விரட்டியடிப்பதற்கான ஆரம்ப தளங்களை ஆரம்பமாகின. இத்தகைய ஆரம்ப தளங்களுடன் ஆரம்பமாகிய குடியேற்றம் விரிவடைந்து தமிழ் மக்களை விரட்டியடிக்கும் நிலைவரை வந்ததையும் இக்கால இடைவெளிகளில் தமிழ் மக்கள் அவ்வப்போது சந்தித்த மோதல்களையும் துன்பங்களையும் அறிந்து கொண்டால் எமது தலைமுறை எதிர்நோக்கும் சவால்களைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

கொக்கிளாய்க் கிராமமக்கள் சந்தித்த பிரச்சனைகள் அமரி வயல் மக்களின் பிரச்சனைகளின்றும் சற்று வேறுபட்ட தொன்றாகும். கொக்கிளாய் கிராமத்தின் போக்கு வரத்துத் தொடர்புகள், சந்தைவாய்ப்பு வசதிகள் அனைத்துமே தமிழ் மக்கள் பிரதேசமாகிய முல்லைத்தீவுடன் இணைந்திருந்தது. (ஆனாலும் வேதனைமிக்க அக்கிராமமக்களின் வரலாற்றைபுரட்டிப்பார்க்கும் போது இலங்கையரசின் திட்டமிட்ட தமிழ் இன ஒடுக்கு முறையினை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.)

ஈழம் பாண்டியர் ஆட்சிக்குட்பட்ட எலத்தில் பரவர் குலத்தைச் சேர்ந்த தென்னிந்திய தமிழர்கள் இக்கிராமத்தில் குடியேறி மீன்பிடித் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய வரலாறு கண்ட இத்தமிழ்க் கிராமம் வெலிஓயா என்ற அரசின் திட்டமிட்ட குடியேற்ற ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கையினால் இன்று பறிபோய்விட்ட மீட்கப்பட வேண்டிய நிலமாகி விட்டது. 1950ல், கொக்கிளாய், முகத்துவாரம் பகுதியில் சிங்கள மக்களின் ஆக்கிரமிப்பு ஆரம்பமாகின்றது. ஒருட்டுச் செய்யப்பு, மரிசால், சிமியோன் ஆகிய மூன்று குடியபத்தைச் சேர்ந்த சிங்களவர் பருவகால மீன்பிடிக்காக வந்திருந்தனர். கிறிஸ்தவ மக்களைப் பெரிதும் கொண்ட கொக்கிளாய் கிராமத்தின் வரலாற்றில், துரைமுத்தையா என்பவர் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர். ஆறு மாதம் பருவகால தொழில் புரிய வந்து சென்ற சிங்களவர் 1956ம் ஆண்டில் கொக்கிளாய் மக்களின் கிறிஸ்தவ ஆலயவழிபாட்டில் பங்குரிமை எடுத்துக் கொண்டனர். இதனால் ஆறுமாத காலம் தொழில் செய்து செல்லும் சிங்களவர்களில் பாதிப்பீர் நிரந்தரமாக குடியிருக்கத் தொடங்கினர். நா. மு. என்ற முஸ்லீம் வியாபாரி இறால் வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கியமையும் சிங்களவர்களின் நிரந்தர குடியமர்வுக்கு ஒரே காரணமாக அமைந்தது. 1956ல் ஆலய வழிபாட்டில் பங்குரிமை பெற்ற சிங்களவர் அதே ஆண்டில் ஆணிப்பெருநாளன்று மதுவருந்திவிட்டு ஆலயத்தினுள் புகுந்து, அடாவடித்தனங்கள் புரியத் தொடங்கினர். அவர்களை எதிர்க்க துணிந்த ஒரேயொரு கொக்கிளாய் தமிழ் மகன் துரை முத்தையா என்பவராவார். தனித்து மோதியதால் அவரை உணர்வுகள் செயலிழந்து போகும் வரை அடித்து விட்டு காலில் பிடித்து வீதிவழியாக இழுத்துச் சென்றனர். சண்டித் தனம் புரியும் தமிழர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களுக்கும் இக்கதிதானுண்டு என எச்சரிக்கையும் செய்தனர். இதனைத் தொடர்ந்து தமிழர் காணிகளை அடாத்தாக பிடிக்கும் வேலைகளில் சிங்களவர் ஈடுபடத்தொடங்கினார்கள்.

1958ம் ஆண்டு சிங்களச் சிறீ சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட போது ஒருட்டுச் செய்யப்பு, மரிசால், ஆப்பியோன், பெர்னாண்டோ போன்ற சிங்களக் குடும்பங்களும், இராணுவத்தின் உதவியுடன் தமிழர்களை தாக்கத் தொடங்கினர் துரை முத்தையாவின் வீடு உடைக்கப்பட்டு அவரும் தாக்கப்பட்டார். பயமுடைந்த கொக்கிளாய் மக்கள் கொக்குத்தொடுவாய் கிராமத்தை நோக்கி ஓடினர். துணிந்த சிலர் கொக்குத்தொடுவாய்

மக்களுடன் சேர்ந்து சிங்கள மக்களை எதிர் கொண்டனர். இளைஞர்கள் துப்பாக்கிகள் சகிதம் தாக்குதலில் இறங்கினர். அந்தக் காலத்தில் கொக்கிளாய்ப் பகுதி கிராமசபை அங்கத் தலராக இருந்த பொ. செ. சுப்பிரமணியம் செம்மலை இளைஞர்களின் உதவியையும் கோரினார் ஏரம்பு, சின்னப்பு தலைமையின் கீழ் பதினாறு பேரடங்கிய துப்பாக்கி அணி யொன்று கொக்கிளாய்க்கு விரைந்தது. திரண்டுவந்த தமிழர் அணிகண்டு சிங்களவர் புல் மோட்டைக்கு தப்பியோடி அங்கி ருந்து செப்பற்றிப்பொலவை அடைந்தனர். சில சிங்களக் குடும்பங்கள் சரணடைந்தன. சரணடைந்த சிங்களக் குடும்பங்கள் தங்களை கொக்குத் தொடுவாய் வழியாக பதவியாக்குளத்தின் தெற்குப்பகுதி வாய்க்காலில் கொண்டுவாய் விடுமாறு கேட்டனர் அப்பாதை சிங்கள மக்களுக்கு தெரிந்தால் ஒரு காலத்தில் அவ்வழியைப் பயன்படுத்தி சிங்களவர் தம் கிராமத்தை தூக்க எத்தனிக்கும் காலம் என்று கொக்குத்தொடுவாய் மக்கள் கருதியமையால் கடல்வழியாகவே அக்குடும்பங்களை அனுப்பி வைத்தனர். கொக்குத்தொடுவாய் மக்கள் மனதில் அன்று கருதியது இன்று நடக்கிறது.

1960ம் ஆண்டிற்கும் 68ம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் கொக்கிளாய்க் கிராமம் பெரும் மாற்றங்களைச் சந்தித்தது. துரைமுத்தையாவின் வீடு இருந்த இடத்தில் இராணுவ முகாமொன்று அமைக்கப்பட்டது. பீற்றர் என்பவன் அதிக விலை கொடுத்து காணிகளை வாங்கியதால் தமிழர் பலர் தம் காணிகளை அவனுக்கு விற்றனர். இது தவிர தமிழர் காணிகளும், பசுநிரைகளும் பல சிங்களவர்களால் அடாத்தாகப் பிடிக்கப்பட்டன. முகத்துவார சிறுகடலுக்கு தமிழர்கள் வீச்செல்வதும், மீன்பிடிக்கச் செல்வதும் தடுக்கப்பட்டன. கொக்கிளாய் மக்களை சிங்களப்பெண்களே கத்தி, வாள் கொண்டு துரத்தினர். அத்துடன் மத அடிப்படையில் சமாதானப் பேசி ஒன்று பட்டு வாழத்தலைப்பட்டனர். மாயீஸ்ரர், லோக்கிஸ் சிங்களக் காதையர் சங்கீதியான அமைப்புக்களை ஏற்படுத்தி செயல்படத் தொடங்கினர். இந்த முயற்சியினால் கொக்கிளாயில் நிரந்தரக் குடியமர்வுகள் அதிகரித்தன. 1960ம் ஆண்டு கொக்கிளாய் தபால் விநியோகத்தராக இருந்த குட்டி என்பவர் (வல்வெட்டித்துறையை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்) தாக்கீதப்பட்டு வீதிகளில் இழுத்தும் செல்லப்பட்டார்.

1977ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்துடன் கொக்கிளாய் பறிபோகும் உச்ச நிலை குடியேற்றத்தைக் கண்டது. புதிய வீடுகள் சிங்கள மக்களுக்கு கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டன. தமிழர்களின் காணிகள் அனைத்தும் பறிபோயின. தொழில் ரீதியான மோதல்கள் அடிக்கடி ஏற்பட்டன. கழுவல்லி என்ற சிங்களக்காடையன் இக்காலத்தில் இனத்துவேச நடவடிக்கைகளை தூண்டி விடுவதில் முன்னோடியாக இருந்தான். தமிழர்களின் குருதியைக் குடிப்பேன் என அடிக்கடி வீறாப்பும் பேசி வந்தான். (இவனை 1987ம் ஆண்டு புல்மோட்டையில் வைத்து மேஜர். கரேந்திரன் சுட்டுக்கொன்றமை குறிப்பிடத் தக்கது). அளம்பில் கிராமத்தை சேர்ந்த குணம் என்பவர் மட்டும் சிங்களவர்களுக்கு மத்தியில் வாடிக்கடியிருந்து தொழில் செய்து வந்ததுடன், துணைச்சலுடன் சிங்களவர்களை எதிர்த்து மோதினான்; ஆனாலும் அடிக்கடி கத்திவெட்டு வாள் வெட்டுக்களில் ஈடுபட்டு சிங்களவரை அடக்க முயன்றதால் பொலிசாரால் தேடப்பட்டார். இதனால் குணமும் தலைமறைவாகி தனது கிராமத்துக்கு சென்றுவிட்டான்.

1983ம் ஆண்டில் கொக்கிளாய்க் கிராமம் சிங்களக்குடியேற்றத்தின் முழு ஆதிக்கத்தினால் பெற்றது. சிங்கள மக்களின் வசதிக்காக கடற்றொழிலாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம், நன்னீர் விநியோகத்துக்கான தண்ணீர்த்தாங்கி முதலியன அமைக்கப்பட்டன. கொக்கிளாய் கிறிஸ்தவமக்கள் அனைவரும் தம் முடமைகளுடன் கொக்குத் தொடுவாய்ப்பகுதிக்கு நகர்ந்தனர். அன்று நகர்ந்த மக்கள் இன்றும் தம் மண்ணை மிதிக்கவில்லை. 1984ம் ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் 26ம் நாள் புலிகளின் சிறப்புப் பயிற்சியணி கெரில்லா வீரர்களான கப்டன் லோறன்ஸ் (ம சிவலிங்கம்), லெப. ரவி (ந. தருமராசா) லெப. சசி (வி. கந்தசாமி) ஆகிய மூவரும் மாலை நேரம் மங்கிய இருளில் வாகனமொன்றில் திடீரென கொக்கிளாய் முகத்துவாரப்பகுதிக்குள் நுழைந்தனர். அவர்களின் கைகளில் இருந்த இயந்திரத்துப்பாக்கிகள் சிங்களக்காடையரை நோக்கி நெருப்பினை சுக்கின. குண்டுகள் சுரமாரியாகப் பாய்ந்ததால் சிங்களவர் சிதறி ஓடினர். சில நிமிட நேரத்துள் சிங்களவர்களற்ற பிரதேசமாக கொக்கிளாய் மாறியது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொக்குத்தொடுவாய் இணைஞர்கள் சிங்களவர்க்கென புதிதாக அமைக்கப்பட்ட வீடுகளை இடித்துத் தவ்வினர். ஆனாலும் சிலவாரங்களில் கொக்கிளாய் ஆரம்பக்கல்வி பரடசாலை சிங்கள இராணுவமுகாமமாக மாற மீண்டும் சிங்களவர் பாதுகாப்புடன் குடியமர்த்தப்பட்டனர்.

1984, 12, 21ல் மணலாறு தடைப்பிரதேசமாக அறிவிக்கப்பட்ட பின்னர் இப்பிரதேசங்கள் மக்கள் நடமாட்டத்தினை அழிந்து போனது. 1985ம் ஆண்டு மாசித்திங்கள் பதின்மூன்றாம் நாள் (பன்னிரண்டாம் நாள் நள்ளிரவின் பின்) புலிகளின் பாரிய அணியொன்று கொக்கிளாய் இராணுவ முகாமைத் தாக்கியளித்தது. 16 வீரர்களைப் பறிகொடுத்த அந்நே முதல் இராணுவ முகாம் தளக்குதல் புலிகளின் தொடர்ச்சியான வெற்றிக்கு அனுபவ தளமாக அமைந்தது. ஆனால் விமானப்படையின் உதவியுடன் இலங்கை இராணுவமுகாம் மீண்டும் பலப்படுத்தப்பட்டது. இன்றும் அந்தக்கிராமம் மீட்கப்படாத நிலையில் யுத்த முனையாய் கிடக்கிறது. தமிழீழத்தின் முக்கிய மீள் பிடித்தளங்களில் ஒன்றாக இருப்பதாலும், தமிழ்மக்கள் பறிகொடுத்த காணிகளாக இருப்பதாலும், கொக்கிளாய் இராணுவமுகாம் புலிகளின் தாக்குதலுக்கு அடிக்கடி உள்ளாகி வருவதாலும் கொக்கிளாய் மக்கள் சுதந்திரமாய் தம்மண்ணில் ஓடித்திரிய வழியமைக்கும் காலம் விரைவில் வரும் என்பது தெரிகின்றது.

தண்ணிமுறிப்பு கிராமம்

மணலாறு மாவட்டத்தின் உயிர்நாடியாக விளங்குவது தண்ணிமுறிப்பு குளமும் அதனைச் சார்ந்த விளைநிலங்களும்சாரும் விளைநிலங்களையே பெரிதும் கொண்டிருந்ததால் குடியிருப்புக்கள் குறைந்த சிறிய கிராமமாக இது இருந்தது. செய்மலை, அளப்பில், குமுளமுனை, வட்டுவாகல், தண்ணீர் குற்று, முள்ளியவளை, முறிப்பு, நீரால்ப்பிட்டி போன்ற கிராமங்களுக்கு இங்கு விளைநிலங்களிருந்தாலும் குமுளமுனைக் கிராமங்களுக்கே பெருமளவு விளைநிலங்களிருந்தன. 750 குடும்பங்கள் கொண்ட குமுளமுனை மக்களில் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் குறைந்தது மூன்று ஏக்கர் காணிகள் இக்குளத்தின் கீழ் இருக்கத் தவறவில்லை தண்ணிமுறிப்பு கிராம மக்களுக்கு இங்கு மிகக் குறைந்த விளைநிலங்களே இருந்தன. தண்ணிமுறிப்பு கிராமத்தைச் சார்ந்து இருக்கும் குருந்துமலையும் அங்கு காணப்படும் வரலாற்று சான்றுகளும் தமிழர் பாரம்பரியத்தை விளம்பி நிற்கிறது.

தண்ணிமுறிப்பு குளக்கட்டினை சார்ந்து குடியிருப்புக்கள் காணப்படுகின்றது. தண்ணிமுறிப்பு கிராமமக்கள் பெருக்கமடையாமைக்கும், குடியிருப்புக்களை அமைக்காத

மைக்கும் அரசாங்கத்தின் இட்டமிட்ட ஒடுக்குமுறையே காரணமாகும். குளங்களை அபிவிருத்தி செய்வதும் அதன் கீழ் சிங்கள குடிகளை மின்சார, திணைக்கள, பாதுகாப்பு வசதிகளைக் கொடுத்து குடியிருத்துவதும், அவர்களுக்கு மானிய முறை உதவிகள் கொடுப்பதும் போக்குவரத்து, கல்வி வசதிகள் செய்து கொடுப்பதும், சிங்கள அரசின் முதல் நடவடிக்கையாக இருக்கையில் தண்ணிமுறிப்புக்குள் அபிவிருத்தியோ, அந்தக்கிராமத்துக்கான போக்குவரத்து, கல்வி, கூட்டுறவு அமைப்பு, திணைக்கள வசதிகள் எதையுமே அரசு செய்து கொடுக்கத் தவறிவிட்டது. தவறிவிட்டது என்று சொல்வதை விட, திட்டமிட்டு நிறுத்திவிட்டது என்று சொல்லலாம். முல்லைத்தீவிலிருந்து கொக்கிளாய் நோக்கிச் செல்லும் பிரதான வீதியில் 7வதுமைல் கல்லிலிருந்து (அளம்பில் சந்தி) தெற்கு நோக்கிச் செல்லும் கிறவல் கொண்டமைக்கப்பட்ட வீதி குழளமுனை. ஆறுமுகத்தாங்குளம் ஆகிய கிராமங்களை ஊடறுத்துச் சென்று தண்ணிமுறிப்பு குளக்கட்டிலமைந்த கிராமத்தையடைகின்றது. அளம்பில் சந்தியிலிருந்து தண்ணிமுறிப்பு கிராமத்தை நோக்கிச் செல்லும் இப்பாதை எட்டு மைல்களைக் கொண்டது. தண்ணிமுறிப்பு கிராமத்திலிருந்து தென்மேற்காகச் செல்லும் பாதையொன்று 5 மைல்கள் காட்டினூடாகச் சென்று தண்டையானுக்கும், நெடுங்கேணிக்கு மிடையே, முல்லைத்தீவிலிருந்து நெடுங்கேணியை ஊடறுத்து வவுனியா செல்கின்ற பிரதான வீதியில் சந்திக்கின்றது. வடக்கே வயல்வேளிகளையும், தெற்கே தண்ணிமுறிப்புக்குளத்தையும், கிழக்கே காடும் காடு சார்ந்த பகுதிகளையும், மேற்கே மலையினையும் அதனைத் தொடர்ந்த காட்டுப் பிரதேசங்களையும் கொண்டு விளங்குவது தண்ணிமுறிப்பு கிராமம். போக்குவரத்து வசதிகள் எதுவும் இக்கிராமத்துக்கு வழங்கப்படவில்லை. செப்பனிடப்படாத வீதிகளாகையால் வாகனங்கள் இவ்வீதியால் செல்ல முடியாது. ஆசிரியர்ற்ற ஒரு பாடசாலை உண்டு. தபால் தொடர்புகளுக்கோ, கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் கிளையில் பொருட்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கோ, பிள்ளைகள் கல்வி பயில்வதற்கோ 6 மைல்கள் கால்நடையாகக் குழளமுனைக்குச் செல்லவேண்டிய இக்கட்டான நிலையிருந்தது. வைத்திய வசதிகள் இல்லாமையால் பெரிதும் அல்லலுற்றனர். நீர்ப்பிரதேசமாகையினாலும், காட்டுப்பிரதேசமாகையினாலும் மலேரியா போன்ற கொடிய நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டார்கள், வைத்திய சிகிச்சை பெறுவதாயின், 18 மைல்கள் கடந்து முல்லைத்தீவுக்குச்

செல்லவேண்டியிருந்தது. இவற்றில் பாதித்தாரம் காலநடை, இத்தகைய இன்னல்களால் சில குடும்பங்கள் அங்கிருந்து இடம்பெயர்ந்து குழுளமுனைக் கிராமத்திலே குடியிருந்தன.

வரலாற்றுப்புக்ழ் மிக்க குருந்து மலையினைத் தளமா கக்கொண்டு 14ஆம் நூற்றாண்டில் நாகராஜன் என்ற மன் ளன் ஆட்சிசெய்து வந்தான். சிவபக்தனாகிய இவன் குருந்து மலையில் சிவன் கோயிலொன்றை அமைத்தான். இக்கோயி லுக்கு தேரோடும் வீதிகள் ஐந்தினை அமைத்தான் என்றும் அறியப்படுகிறது. பெருமை கொண்ட குருந்துமலை சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் கருத்திலும் ஆழமாகப் பதிந்திருந்ததை அவர்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளால் அறியமுடிந்தது. 1984ம் ஆண்டின் ஆரம்பகாலப் பகுதியில் இலங்கை அரசி னால் புத்த பிக்கு ஒருவர் குருந்துமலையில் கொண்டுவந்து இருத்தப்பட்டார். அவருக்கான இருப்பிட வசதிகளையும் பாதுகாப்பினையும் அரசு வழங்கியது. முல்லைத்தீவு சிங்கள இராணுவமுகாமிலிருந்து நாஸ்தோறும் வாகனங்கள் சகிதம் இங்கு சென்று வந்தனர். இதனை அவதானித்த தண்ணி முறிப்பு மக்கள் தம்கிராமம் சிங்களவரிடம் பறிபோய்விடுமோ எனப் பயந்தனர். புலிகளமைப்பில் முழுமையாகத் தன்னை அர்ப்பணித்துப் பணிபுரிந்த குழுளமுனை இளைஞன் ம. சிறீஸ்கந்தராசா (லெப். காண்டபன்) பிக்குவைப் பற்றி யும் அவரது நடவடிக்கைகளையும் அவதானித்து வந்தான்.

இலங்கை அரசு ஓட்டுகட்டான் ஓட்டுத் தொழிற்சாலை யில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களைக் கொண்டுவந்து குருந்துமலையில் அவசர அவசரமாக விமான ஒடுபாதை யொன்றை அமைத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த நாளில் காண் டபன் சில இளைஞர்களுடன் இராணுவம் போல் உடை தரித்து பிக்குவிடம் சென்றனர். சிங்களத்திலேயே பிக்கு விடம் உரையாடிக்கொண்டு பிக்குவின் நடவடிக்கைகளை அவதானித்தான். கைத்துப்பாக்கியொன்றும் வாக்கிடோக்கி ஒன்றும் அவரிடம் இருந்ததைக் காண்டபன் கண்டுகொண் டான். நீண்டதூரத் தொலைத்தொடர்புச் சாதனங்கள் பொருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. திட்டமிட்ட பாரிய நடவடிக்கையை புலிகள் முனையிலேயே கிள்ளியிருக்காவிட் டால் தண்ணிமுறிப்புக் கிராமமும் இன்று சிங்களக் குடியேற் றத்தில் பறிபோயிருக்கும். தண்ணிமுறிப்புக் கிராமம் என்றும் லெப். காண்டபனை மறக்காது.

1984 - 12 - 21ஓ, மணலாற்றுக் கிராம மக்களை எது வித காரணமுமின்றி இராணுவம் வெளியேற்றிய சமயம் தண்ணி முறிப்புக் கிராம மக்களையும் வெளியேற்றியது. ஆனாலும் அம்மக்கள் மீண்டும் அங்கு குடியேறிவிட்டனர். ஆறு ஆண்டுகள் சகல பிரச்சனைகளுக்கும் ஈடுகொடுத்து இன்றும் தமது மண்ணிலேயே அந்த மக்கள் வாழ்கின்றனர். ஆண்கள் அனைவருமே காவல் கடமையில் கருத்துடனிருக்கின்றனர்.

செம்மலைக் கிராமம்

மதங்கொண்ட யானையை தன் வீரத்தால் அடக்கிக் கட்டிய வேலைப் பணிக்கர் மனைவி அரியாத்தை பிறந்து வாழ்ந்தமண் செம்மலை. வடக்கே கடலலைகளின் தாலாட்டு மிகையினையும், தெற்கே சலசலத்தோடும் நாயாற்றினையும், கிழக்கே காடும் காடுசார்ந்த நிலத்தையும், மேற்கே அளம் பில் கிராமத்தையும் எல்லையாகக் கொண்ட செம்மலை, செம்மலைக் கிராமம். முல்லைத்தீவிலிருந்து கொக்கிளாய் நோக்கிச் செல்லும் கரையோரப் பிரதான வீதியில் ஏழரை மைல்கல்வில் இருந்து பதின்நான்காவது மைல்கல் வரையான பகுதியை உள்ளடக்கியது இக்கிராமம். நாயாற்று முகத்து வாரம், நீராவி, புளியமுனை, நாவல்கேணி, வட்டுவன்வெளி, உப்புக்கேணி, எழுவேலங்குளம், முடமருது போன்ற வளம் மிகு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது இக்கிராமம். கொக்கிளாயைப் போன்று மீன்பிடி வளத்தில் சிங்கள அரசின் கவனத்தில் இருக்கும் ஒரு இடம் நாயாறுமுகத்துவாரம் பகுதி கடல்வளமும், ஆற்றுவளமும், பயிர்ச்செய்கை நிலங்களும் அதிகம் இருப்பதால் இக்கிராம மக்கள் பசியால் வாடிய தில்லை மின்சார வசதிகள் இல்லாவிடினும் அபிவிருத்திச்சபை உப அலுவலகப், கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் கிளை, உயர்கல்வி பெறக்கூடிய பாடசாலை என்பன அமைந்துள்ளன. பிரதான வீதியின் அருகே அமைந்திருந்தமையால் போக்குவரத்துப் பிரச்சனைகளை அதிகம் எதிர்நோக்கிய தில்லை. கிழக்கு, மேற்கு என இரண்டு கிராமசேவகர் பிரிவுகளை உள்ளடக்கியது.

செம்மலைக் கிராமத்தில் சிங்கள குடியேற்றங்களை அரசு உருவாக்க முனைந்தமைக்கு சில காரணங்கள் இருந்தன. ஏராளமான கடல், ஆற்றுவளம் கிடைத்தமை, பிடிச்

கப்படும் மீன், இறால் என்பவற்றை பாதுகாக்க தேவையான 'ஐஸ்' முல்லைத்திலிருந்து விரைவில் கிடைத்தமை, பிடிக்கின்ற மீனையும் இறாலையும் சந்தைப்படுத்த கொழும்புக்கு அனுப்புவதற்கான போக்குவரத்து வசதி, செம்மலை மக்கள் இவ்வளங்களை முழுமையாகப் பயன்படுத்தத் தவறியமை இத்தகைய காரணங்களை அடிப்படையாக வைத்து காலத்துக்குக் காலம் சிங்கள ஆக்கிரமீப்பு செம்மலை மண்ணில் அதிகரித்து வந்தது.

1950ல், சிங்களக் குடும்பங்களின் ஊடுருவல்கள் ஆரம்பமானன. நீர்கொழும்பு 'துவ' என்ற இடத்திலிருந்து ஓடைமரியானும், அவனது சகோதரரும், கௌரிமணப்பு நாட்டுக் காரகூசை, நாறியோன், சங்கிலிப்பேறுரு, அந்தப்பு, வெதமாத்தயா, மாட்டன் ஆகிய சிங்களவர் நாயாற்றின் முகத்துவாரம் பகுதியில் தை மாதத்திலிருந்து, ஆனிமாதம் வரையிலான, பருவகால மீன்பிடிக்காக வந்து சென்றனர். வந்தவர்கள் வந்த ஆண்டிலேயே செம்மலைக் கிராமத்தில் சில அடாவடித் தனங்களையும் புரியத் தொடங்கினர்.

1950ல், செம்மலைக்கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம் மதுத்தடைச்சட்டத்தை உருவாக்கி அமுல்படுத்தியது. ஆனால் கௌரிமணப்பு என்ற சிங்களவன் வடிசாராயம், கள்ளு என்பவற்றை விற்பனை செய்ய முற்பட்டான். இச்செயலைப் பொறுக்காத இளைஞர்கள் கௌரிமணப்புவைத் தாக்கினார்கள். மாசிமாதம் 8ம் திகதி முகத்துவாரம் சென்ற ஏரம்பு—தர்மலிங்கம், நல்லதம்பி—துரைச்சாமி என்பவர்களை இச் சிங்களவர்கள் கட்டிப்போட்டனர். கட்டிப்போட்டதுடன் நின்று விடாது செம்மலை மக்களைத் தாக்குவதற்காக கத்தி, வாள், மிளகாய்த்தூள் என்பவற்றுடன் வந்துகொண்டிருந்தனர். ஓராயில் மரியாம்பிள்ளை என்ற தபால் விநியோகத்தருடாக இதனை அறிந்து செம்மலை இளைஞர்கள் ஒன்று கூடினர். செம்மலையிலிருந்த ஒரேயொரு துப்பாக்கியுடன் ஏரம்பு—சின்னப்பு (கிராமசபைத்தலைவர் தலைமையிலான இளைஞர் அணியினர் வழிமறித்து சிங்களவர்களைத் தாக்கினர். தாக்குதலுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத சிங்களவர் கொக்கிளாய் வழியாக பதவியாவிற்கு தப்பி ஓடினர். கட்டிப்போட்ட இருவரையும் மீட்டுக்கொண்டு இளைஞர்கள் கிராமத்தை அடைந்தனர். சிலநாட்கள் சென்றதும் கலகத்துக்கு காரணமானவர்களைக் கைதுசெய்யும்படி முல்லைத்தீவு

பொலிசாருக்கு உத்தரவிடப்பட்டது. கரிகட்டுமூலை தெற்கு மரணவிசாரணை அதிகாரி எவ். ஏ. பெர்னாண்டோ உடையார் உதவியுடன் முல்லைத்தீவின் இன்ஸ்பெக்டர் தோமஸ் என்பவரால் நல்லதம்பி - துரைச்சாமி, ஏரம்பு - சின்னப்பு, ஏரம்பு - தர்மலிங்கம், கந்தையா - சிவகுரு, சின்னையா, நடராசர், சபாரத்தினம், கந்தையா முதலியோர் கைது செய்யப்பட்டனர். 1950 ம் ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் 8ம்நாள் இவர்கள் அனைவரும் நீதவான் டேவிட் என்பவரின் உத்தரவில் மன்னார் கோட்டையில் அடைக்கப்பட்டனர். பதின்நான்கு நாட்களின் பின் யாழ், கோட்டைக்கு மாற்றப்பட்டனர். சிங்களவர்களுடன் சமாதானமாக இருப்பதாக கூறியதால் டேவிட் நீதவான் இவர்களை விடுதலை செய்யும்படி உத்தரவிட்டார். சிங்களவர் மீண்டும் முகத்துவாரம் பகுதியில் குடியேறினர். பகை வளர்ந்தது.

1958ல், சிங்களச் சிறீ சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்ட போது ஏற்பட்ட இனக்கலவரம் செம்மலைக்குப் பரவமுன்னர் கிராமமக்களே முதலில் சிங்களவரைத் தாக்கத் தொடங்கினர். வைகாசித் திங்கள் 20ம் நாள் மணலாற்றின் கரையோர தமிழ்க்கிராம இளைஞர்கள் அணிதிரண்டு வேட்டைத் துப்பாக்கிகள் சகிதம் பதவியாவிற்கு சிங்களவரை விரட்டியடித்தனர். தொடர்ந்து பதவியாவிருந்து சிங்களவர் திரும்பி தாக்க வரும் முயற்சியை முறியடிக்க கொக்கிளையில் காலலும் புரிந்தனர் செய்தியறிந்த சிங்கள அரசு முல்லைத்தீவு பொலிஸ் அதிகாரிக்கு கலகத்துக்குக் காரணமானவர்களை கைதாக்குமாறு உத்தரவு பிறப்பித்தது. தமிழ் மக்கள் தம்மண்ணைக் காப்பது கலகமாக சிங்கள அரசுக்கு தோற்ற மளித்தது. இன்ஸ்பெக்டர் குருஸ் தலைமையிலான பொலிஸ் அணி செம்மலைச் சிராமத்துக்கு வந்து மக்களைக் கண்டபடி தாக்கி துன்புறுத்தியது. கிராமசபைத் தலைவராக இருந்த ஏரம்பு சின்னப்புவினை கைதுசெய்ய அரசு ஆணையிட்டது. இக்காலத்தில் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் உறுப்பினராக இருந்த சுந்தரலிங்கத்தின் உதவியுடன் பொலிஸ் நிலையத்தில் வெளிப்பட்டு அவரது செல்வாக்கிலேயே விடுதலையுமானார். 1960ல், செம்மலையில் சிங்களமக்களை விரட்ட நினைக்கும் தமிழர்களைக் கண்டதும் சுடுமாறு உத்தரவு பிறப்பித்தது. இதன்பின் 1960ல் இருந்து 70ம் ஆண்டு வரையில் செம்மலை கடற்கரை ஓரம் நெடுகிலும் சிங்களவர் சுந்தரமரக வந்து தொழில் புரிந்தனர்.

1970ம், ஆண்டு நாயாறு முகத்துவாரம் பகுதியில் சிங்களவர் நிரந்தரமாகக் குடியிருக்கத் தொடங்கினர். முல்லைத் தீவு இராணுவம் ரோந்து சுற்றுவதன் மூலம் இவர்களுக்கு பாதுகாப்பினை வழங்கியது. இதனால் பொலிஸ் இராணுவ உதவியுடன் இக்கிராமங்களின் தென்னைகளில் சிங்களவர் தேங்காய் பறித்தனர் பனைவளங்களைப் பாழாக்கினர். காணிகளை அடாத்தாகப்பிடித்தனர் தமிழர் கடைகள் சிலவற்றிற்கு தீயிட்டனர். செம்மலைமச்சிகள், பொறுமையின் எல்லையைமீறி சிங்கள மக்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர். உயிர்காக்க எண்ணிய சிங்களவர் படகுகளில் ஏறி கடல்மேல்சென்றனர். சிங்களப் பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து வந்து தம் பிள்ளைகளும் கணவன் யாரும் செய்த பிழைகளை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். தொடர்ந்தும் இத்தகைய தவறுகள் ஏற்படாமல் தாம நடுப்பதாகவும் உறுதி கூறியதால் மோதல் நின்றது. 76ம், ஆண்டுவரையில் சுமுகமான முறையில் பருவகால மீன்பிடிக்காய் வந்து சென்றனர். நாயாற்று முகத்துவாரம் பகுதியில் நாயற்பது குடிகள் நிரந்தரமாக இருந்து விட்டன.

1977ம், ஆண்டு நாடு முழுவதும் ஏற்பட்ட இனக்கலவரம் தமிழர் பலரின் உயிரைப் பலிகொண்டது. பழிக்குப்பழி என்ற வகையில் சிங்களவர் தாக்கப்படாமல் இருப்பதற்காக நள்ளிரவு வேளை எழுபது லொறி வண்டிகள் இராணுவ பாதுகாப்புடன் செம்மலைக்குள் நுழைந்தது. இரவோடிவராக சிங்கள மக்களையும் அவர்களது உடமைகளையும் ஏற்றிக் கொண்டு லொறிகள் சென்று விட்டன. சில குடும்பங்கள் செல்ல மறுத்து நின்றனர். மலைமாயி மாக்கிரட், வியோபர் னாந்து லக்ஷ்மன், செல்டன் முதலியோர் இவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

1982ம், ஆண்டில் செம்மலைக்கிராமத்தின் நீராவி கடற் கரை வரை, 800 சிங்களக்குடிகள் புதிதாக உருவெடுத்தன. இப் பெருந்தொகை வரவு கிராமத்தில் பதட்டத்தை உருவாக்கியது. செம்மலை இளைஞர்கள் இரவு வேளைகளில் இளைஞர்களை ஒன்று கூட்டி காவல் புரிந்ததுடன் சிங்களவர்களை விரட்டுவதற்கான நிரந்தர வழிமுறைகளை ஆராய்ந்தனர். முடிவில் வலுவெட்டித்துறையில் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனைச் சந்தித்து ஆயுத உதவி தருமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். 1982ம் ஆண்டு வைகாசித்திங்களில் வேலுப்பிள்ளை இராமலிங்கம் என்ற செம்மலை இளைஞனுடன்

தலைவருடனான சந்திப்பு நடைபெற்றது கிராம மக்களை பொறுத்திருக்கும்படியும் காலம் வரும்போது உதவி நிச்சயம் கிடைக்குமென்றும் உறுதியளிக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்னோடியாகச் சில இளைஞர்களையாவது புலிகளின் கெரில்லா அணியில் சேர்த்துவிடுமாறும் கேட்டுக்கொண்டார்.

1982ம், ஆண்டு புரட்டாதி திங்களில் தலைவரும் உதவித் தலைவரும் வேறு சில இளைஞர்களும் நாயாறு முகத்துவாரப்பகுதி குடியேற்றத்தை பார்வையிட வந்தனர். மூன்று மாநங்கள் இக்குடியேற்றம் பற்றி அவதானிக்கப்பட்டது. இந்த ஆண்டுகாலப்பகுதியிலேயே மணலாறு குடியேற்றம் தலைவரின் மனதில் ஆழமான தாக்கத்தை உருவாக்கி விட்டது. தமசிவராயம் தருமராசா (லெப். ரவி,) சுப்பிரமணியம் கருணாகரன் (கப்டன் ஆனந்தன்), ஆகிய இளைஞர்களும் கெரில்லா அணியில் இணைக்கப்பட்டனர்.

1983ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தில் சிங்களவர் கிராமத்தை தாக்காதவாறு இளைஞர்கள் துப்பாக்கி, கத்தி, வாள் என்பவற்றுடன் காவல் புரிந்தனர். வேலுப்பிள்ளை இராமலிங்கத்தை கண்டதும் சுடுமாறு பெரலிசாருக்கும், இராணுவத்துக்கும் உத்தரவிடப்பட்டது. 1984ம் ஆண்டு புரட்டாதி திங்கள் 10ம், நாள் சிங்களவர்களின் மீள் ஏற்றி வந்த லொறிகளை செம்மலை இளைஞர்கள் தாக்கினர். அதனை கேள்வியுற்று சிங்களவர்களிற்கு உதவ முல்லைத்தீவிலிருந்து அவசர அவசரமாக வந்த இராணுவ வண்டித்தொடர் செம்மலையில் புலிகளின் நிலக்கண்ணி தாக்கத்தில் வெடித்துச் சிதறின. பதினாறு இராணுவச் சிப்பாய்கள் அந்த இடத்திலேயே கொல்லப்பட்டனர். ஆயுதங்களும் அபகரிக்கப்பட்டன. இத்தாக்குதலில் புதுக்குடியிருப்பைச் சேர்ந்த லெப் என்வின் வீரமரணத்தை அடைந்தான். இத்தாக்குதலால் சிங்களமக்கள் பீதிகொள்ளத் தொடங்கினர்.

26. 10. 84ல், லெப். ரவி, லெப் சசி, கப்டன் லோறன்ஸ் ஆகிய மூவரடங்கிய புலிகள் அணி மாலை ஏழுமணியளவில் நாயாறு முகத்துவாரப்பகுதியில் இருந்த சிங்களக்காடையர் குடிசைமீது தாக்குதல் நடாத்தினர். நாயாற்றுக் குடியேற்றத்தின் தலைவி மாக்கிரட் உட்பட பல சிங்களக்காடையர் பலியாகினர். ஏற்கனவே பீதிகொண்டிருந்த சிங்கள மக்கள் சிதறி ஓடினர். இரவோடிவாக வந்த இராணுவ வாகனங்கள்

சிங்கள மக்கள் அனைவரையும் ஏற்றிச்சென்றது சில மணி நேரத்துக்குள் 800 சிங்களக்குடிகளும் இராணுவத்தால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு விட்டனர்.

கார்த்திகைத் திங்கள் 21ம், நாள் செம்மலைக் கிராமங்களையும் இராணுவம் வெளியேற்றியது. இந்நற்காரணமாக இருந்த லியோ பர்ணாந்து மக்கள் வெளியேறிய சில நாட்களுள் லெப். சாயாவினால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். இந்த சிங்கள வன் மீதான துப்பாக்கிச் சூட்டுடன் சிங்கள ஆதிக்கத்திலிருந்து செம்மலைக் கிராமம் விடுவிக்கப்பட்டது.

1986ம், ஆண்டில் சிறிலங்கா இராணுவம் டென்சில் கொப்பேக்கடுவின் தலைமையில் கெலிகொப்டர்களில் திடீரென வந்து இறங்கி செம்மலைக் கிராமத்தினைச் சுற்றி வளைத்து நாற்பது இளைஞர்களை கைது செய்து விசாரணைக்கு அழைத்துச்சென்றது. அவர்களில் பலர் பூராமுனாம் வரை கொண்டு செல்லப்பட்டனர். 1987ம், ஆண்டு இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகி இந்திய இராணுவம் ஈழமண்ணில் நுழைந்த போதும் செம்மலைக் கிராமமக்கள் பல துன்பங்களைச் சந்தித்தனர். ஈழவிடுதலைப் போருக்கு உதவுவதாகக் கூறி செம்மலைக் கிராமத்தை பொருளாதார தடைக்கு உட்படுத்தியது. உணவுப்பொருட்கள் கொண்டு செல்லக்கூடாது முல்லைத்தீவிலிருந்து ஒரு சிலை அரிசிமட்டும் அதுவும் இராணுவத்தின் அனுமதியுடன் கொண்டு செல்லவேண்டியிருந்தது நாளாந்த வாகமானத்தில் முல்லைத்தீவு சென்று அரிசி வாங்க வேண்டியவர்கள் பட்டினியால் வாடினர். சைக்கிள் வண்டியை தவிர வேறு எந்த வாகனமும் (மாட்டு வண்டிக்கூட தடை) கிராமத்துக்குள் வருவது தடுக்கப்பட்டது சிங்கள ஆக்கிரமிப்பில் விடுபட்ட செம்மலைக்கிராமம் சில காலம் இந்திய இராணுவ கெடுபிடிக்குட்பட்டிருந்தது.

1990ம் ஆண்டு தமிழீழத்தின் கிழக்குப்பகுதியிலிருந்து சிங்கள இராணுவ நெருக்கடிகளாலும், சிங்களக்காடையர்களின் அட்டூழியங்களாலும் இடம்பெயர்ந்து வந்த அகதி மக்களை பராமரிக்க வேண்டிய இக்கட்டானநிலை உருவாகியது சிறிய கிராமம் பெரிய கமைசிய தாழியது நாற்பதாயிரம் அகதி மக்கள் காட்டுப்பாதை வழியாகவும், கடல் வழியாகவும், வந்து சென்றனர். நிரந்தரமாக அவர்களைப்

பாதுகாத்து, உணவளித்து, இடவசதியளித்து, சிகிச்சை செய்யக் கூடிய வல்லமை இந்த கிராமத்துக்கு இல்லாதபோதும் ஒரு சில வாரங்கள் அவர்களுக்கு உணவளித்து, இருப்பிட வசதிகளைச் செய்து கொடுத்து வேறுபாதுகாப்பான இடங்களுக்கு மாற்றி அனுப்பும் பணிகளைச் செய்தது. பாதுகாப்பாக வந்து இறங்கக்கூடிய இறங்கு துறையாக அக்கிராமம் மட்டுமே இருந்ததால் இத்தகைய பிரச்சனைகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டன. அங்கு வந்து இறங்கிய அகதி மக்கள் மீது கூட இலங்கை விமானப்படையும், கடற்படையும் தாக்குதலை நடத்தியது. ஆனிமாதம் தொடங்கிய இப்பகுதி மக்களின் வருகை நூல்கு மாதங்கள் வரை நீடித்தது. இன்றும் தமது மண்பறி போகக்கூடாது என்ற நிலையில் களத்துக்கு பல இளைஞர்களையும், யுவதிகளையும் அனுப்பி மண்மீட்டி யுத்தமுனையில் நம்பிக்கையுடன் நிற்கிறது.

1977ம், ஆண்டு இத்தகைய சிங்களக் குடியமர்வுகள் அதி கரித்தன. இதே ஆண்டில் நீர்கொழும்பினிருந்து முல்லைத்தீவு வழியாக கொக்கிளாய்க்கு இ. போ. ச. பஸ்சேவை ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது அச்சேவையில் சிங்கள மக்கள் மட்டுமே பயணம் செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டனர். தமிழர்கள் ஏறினாலும் சிங்களவர்கள் ஏறும்பொழுது எழுந்து அவர்களுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும். இந்த நடவடிக்கையை கொக்குத்தொடுவாய் இளைஞர்கள் கீவிரமாக எதிர்த்தனர். இதன் எதிரொலியாக இ. போ. ச. பஸ்வண்டியொன்றினை கொக்குத்தொடுவாயில் வழிமறித்து கீயிட்டுக்கொழுத்தினர். (சிவமூர்த்தி, சிவலிங்கம், கந்தசாமி, கப்டன், லோறன்ஸ் லெப். சபா, லெப். சசி) என்ற இளைஞர்களே இத்தீவிர நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர். அன்று முதல் நீர்கொழும்பு கொக்கிளாய் பஸ்சேவையில் தமிழரும் பயணம் செய்ய வழிபிறந்தது. ஆனால் சிங்கள அரசு இச்சேவையினை இடைநிறுத்திவிட்டது. 1977ம், ஆண்டு நாடு முழுவதும் பரவலாக ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தில் கொக்கிளாய் மக்கள் தாக்கப்படாமல் இருப்பதற்காக இளைஞர்கள் சிலர் எறிவெடி குண்டுகளை தாயாரித்து ஏனைய இளைஞரையும் ஒன்றுதிரட்டி கொக்கிளாய்க்கு சென்று காவல் புரித்தனர்.

1982ம் ஆண்டு மணலாற்றுக் கிராமங்களில் இருக்கின்ற வேட்டைத்துப்பாக்கிகள் அனைத்தையும் மீள ஒப்படைக்குமாறு அரசு ஆணை பிறப்பித்தது. இதன் விபரீதத்தை உணர்ந்து

தமிழ்மக்களிடமிருந்து துப்பாக்கிகள் மறைக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த வேட்டைத் துப்பாக்கிகள் மீள்பெறுவதற்காக முல்லைத்தீவு பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சூஸ் தலைமையிலான படையொன்று ஏவீடப்பட்டது. இதன் காரணமாக பல இளைஞர்கள் தலைமறைவு வாழ்க்கைக்குத்தள்ளப்பட்டனர். 1984ம் ஆண்டின் இறுதிப்பகுதிகளில் சிங்களக் குடியேற்றங்களை விரட்டியடிக்கும் தாக்குதல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது தனது நோக்கம், நிறைவேற முடியாத நிலை உருவாகுவதை அவதானித்த இலங்கை அரசு, 1984 டிசம்பர் 21ம் நாள் கொக்கிளாய், கருநாட்டுக்கேணி, கொக்குத்தொடுவாய், செம்மலை, கிராம மக்களை இரண்டு மணித்தியாலங்களில் வெளியேறும்படி இராணுவம் உத்தரவு பிறப்பித்தது மக்களை வெளியேற்ற வந்த இராணுவத்தினருள் இக்கிராமமக்களால் விரட்டியடிக்கப்பட்ட சிங்களவர்களும் இருந்ததை மக்கள் அவதானித்தனர். அரசு திட்டமிட்டு ஏதோ செய்யப்போவதை மக்கள் உணர்ந்து கொண்டனர்.

1984, 12, 22ல் இப்பகுதி, தடைப்பிரதேசமாக அறிவிக்கப்பட்டது. ஆறு ஆண்டுகள் தமது பிறந்த மண்ணுக்கு செல்ல பல முயற்சிகளை இக்கிராமமக்கள் எடுத்தனர் 84ம் ஆண்டிலிருந்து முன்று ஆண்டுகள் தமது கிராமத்தில் என்ன நிகழ்ந்து வருகின்றது என்பதை அதே மண்ணின் மக்களால் அறியக்கூட முடியவில்லை.

1987ம், ஆண்டு இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் நடைமுறைக்கு வந்தால் தாம் தமது மண்ணுக்கு சென்றுவிடலாமெனக் கருதினர். இந்திய இராணுவத்துடன் தமது பகுதி கிராம சேவகர்களை அனுப்பி கிராமத்தின் நிலையை அறிந்து கொண்டனர். அரசு மகாவலி (L) எல்வலயத் திட்டம் என்ற திட்டமிட்ட குடியேற்றம் ஒன்றினை உருவாக்கி தமது வயல்நிலங்களனைத்தையும் அபகரித்துவிட்டதை உணர்ந்து கொண்டனர். மணலாறு மத்திய சிறிலங்கா இராணுவ முகாமிலிருந்து ஆரம்பிக்கும் பாசியவீதி உருத்திராயன் குளத்தினூடாக தமது கிராமத்துக்கு இரண்டு மைல் தொலைவிலுள்ள மண்கிண்டி மலைவரை வந்து விட்டதை அறிந்த போது தமது மண்ணில் பெரும் பகுதி பறி போய்விட்ட உண்மை புலனாயிற்று. இதனை எதிர்த்து முன்று வாரங்கள் முல்லைத்தீவு, அரசாங்க அதிபர் பணிமனையில் மறியல் போராட்டத்தை நடாத்தினர். பலனளிக்கவில்லை. இந்திய அரசுக்கு அவசர அறிக்கைகளை அனுப்பினர். அதிலும்

புள்ளற்றுப் போகவே தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் பாதுகாப்புடன் தமது கிராமத்தில் சென்று குடியேறினர். மண்ணில் இருந்தே இழந்ததை மீட்டமுடியுமென்று கருதிய மக்கள் யுத்த முகையில் துப்பாக்கி ஏந்தி விட்டார்கள். தந்தையும், பிள்ளைகளும் மண்ணை விடுவிக்கும் போரில் இறங்கி விட்டனர். நிச்சயம் பறிபோன அவர்களின், வயல்திலங்கள் அவர்களின் கரங்களுக்கு கிட்டும் ஏனெனில் நித்தமும் யுத்தமுனையில் அவர்களின் துப்பாக்கிகள் இயங்குகின்றன.

கொக்குத் தொடுவாய்கிராமம்

முல்லைத்தீவிலிருந்து கொக்கினாய் நோக்கிச் செல்லும் பித்தான வீதியில் பதினைந்தாவது மைற்கல்வில் அமைந்திருப்பது கொக்குத்தொடுவாய்க்கிராமம். வடக்கே கடலும், கடல் சார்ந்த நிலப்பிரதேசத்தையும், தெற்கே வயல் சார்ந்த நிலத்தையும், கிழக்கே கருனாட்டுக்கேணி, கொக்கினாய்க்கிராமங்களை யும், மேற்கே காடும் காடுசார்ந்த நிலத்தையும் கொண்டது. கொக்கினாய்க் கிராமமக்கள் எதிர்நோக்கிய சிங்களக் கரடையர்களின் அட்டுழியங்களை கொக்குத்தொடுவாய்க் கிராம மக்கள் எதிர்நோக்கிய தில்லை. 1983 ஆம் ஆண்டுவரை கொக்குத் தொடுவாய்க் கிராமமண்ணோ, கருனாட்டுக்கேணி மண்ணோ ஆக்கிரமிக்கப்படவில்லை. ஆனாலும் அயல் கிராமம் துன்பப்பட்ட வேளைகளில் தமிழன் என்ற உணர்வுகள் தலைப்பட்டது.

விவசாய விஸ்தரிப்பு நிலையம், தபாற்கந்தோர், பல நோ. கூ. சங்கத்தின் கிளை ஆகியன கொக்குத்தொடுவாய்க் கிராமத்தில் அமைந்திருந்தன. கனிவுட உயர்தரவித்தியாலயம் இருந்ததால் கல்வீவாய்ப்பும் ஓரளவு இக்கிராமத்துக்கு கிடைத்தது. பொருளாதார ரீதியில் வருடாந்த வருமானமாக 10,000 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் பெறுகின்ற இக்கிராம மக்கள் விளை பெரும்பகுதியை 1983ல் இழக்க நேர்ந்ததிருந்து தம் மண்பறிபோகக் கூடாதென்பதில் உறுதியாகவுள்ளனர். கொக்குத்தொடுவாய் மக்களின் விளைநிலங்கள் பறிபோனதற்கான காரணங்களுக்கும் பறிபோன நிலங்களில் இன்றைய நிலை பற்றியும் அறிந்து செயல்பட வேண்டியது தமிழர்களின் கடமையாகும்.

ஆமையன் குளம், அக்கரைவெளி, சாம்பன் குளம், ஆனங் குளம், முந்திரிகைக்குளம், உத்தராயன் குளம், போன்ற நெற் செய்கைப் பிரதேசங்கள் கொக்குத்தொடுவாய் கிராம மக்களின் பாரம்பரிய விளைநிலங்களாகும். 1960ம் ஆண்டில் வவுனியா மாவட்டத்தின் அரசாங்க அதிபராக இருந்த தமிழர், பதவியா குளத்தின் கீழ்க்கரை வாய்க்காலுக்குட்பட்ட நிலங்களில் மத்தியவர்க்க குடியமர்வுத் திட்டமொன்றை உருவாக்கினார். பத்தேக்கர் திட்டம் (10 ஏக்கர்) எனவும் இது அழைக்கப்பட்டது. அக்கரைவெளி சாம்பன் குளத்திற்கிடைப்பட்ட நூற்றுத் தொண்ணூறு பேர் கொண்ட குடியமர்வும், நூறு பேர் கொண்ட கன்னாட்டிக் குடியமர்வும் என இரண்டு குடியமர்வுத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. அக்கரைவெளி, சாம்பன் தளத்துக்கிடைப்பட்ட குடியமர்வுக்கு இரகசியப் போலிஸ் அலுவலக உறுப்பினராக இருந்த டொக்டர் ராமசாமி, குமார சாமி, பரஞ்சோதி என்பவர்களும், கன்னாட்டில் குடியமர்வுக்கு கொழும்புத்தமிழர் கந்தையா, ஜீவரத்தினம் என்பவர்களும் பொறுப்பாகவிருந்தனர். பதவியாக்குளத்தின் கீழ்வாய்க்காலினை நம்பி இக் குடியமர்வுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் சிங்கள அரசு திட்டமிட்ட சதியை மேற்கொண்டது. கீழ்க்கரைவாய்க்காலுக்கான நீர்வழங்கலை நிறுத்தியது. இதனால் நீர்ப்பாசனத்தை இழந்த இக்குடியமர்வு கைவிடப்பட்டது. குடியமர்த்தப்பட்ட மக்களும் வினைவற்ற நிலத்தில் நிலைத்திருக்கும் வாய்ப்பை இழந்து வெளியேறினர். சிங்கள அரசின் சதியெவற்றி பெற இயமத்தியவர்க்க குடிகளின் வெளியேற்றமும் வாய்ப்பளித்தது. கைவிடப்பட்ட நிலங்களில் சிங்கள அரசு சிங்களக் குடும்பங்களை குடியமர்த்தி நீர்ப்பாசன வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தது.

கொக்குத்தொடுவாய்

1. கப்டன். லோதன்ஸ் (ம. சிவலிங்கம்)
2. லெப். சபா (க. சிவமூர்த்தி)
3. லெப். சசி (வி. சுந்தராமீ)
4. லெப். கேனல். நவம் (செ. அருமைராசா)

வீரவேங்கைகள்

5. பெரியண்ணன் (ஐ. அமிர்தலிங்கம்)
6. ரவி (க. விக்னேஸ்வரன்)
7. அன்றூ (கு. கின்சினி)
8. விஜி (இ. சந்திரகாந்தன்)
9. பிரதீப் (சு. சதானந்தராசா)
10. பாரூக் (நா. நந்தகுமார்)
11. இராஜா (அ. சிவலோகநாதன்)
12. கோபால் (வ. சிவலிங்கம்)
13. யூட் (ம. கோணேஸ்வரன்)
14. நளினிகாந்தன்
15. நளன் (தி. உதயந்தன்)

பெண்புலி

16. சுதா

கருனாட்டுக்கேணி

வீரவேங்கைகள்

1. கணேஸ் (கு. சந்திரமோகன்)
2. பாலு (அ. ரவிச்சந்திரன்)

செம்மலை

1. இளம். ரவி (ந. தருமராசா)
2. லெப் அலன் (மு. உருத்திரமூர்த்தி)
3. கப்டன் ஆனந்தன் (சு. கருணாகரன்)
4. கப்டன். ஜெகன் (சு. சுரேஸ்)
5. 2வதுலெப். கிரிஷாந்தன் (கோ. அருளானந்தராசா)

வீரவேங்கைகள்

6. அமலதாஸ் (நா. மகேஸ்வரன்)
7. வினோத் (கா. மனோகரன்)
8. அரி (க. சிவசிதம்பரம்)
9. அசோக் (வி. அசோக்குமார்)

பெண்புலி

10. சரிதா (இ. ஜோதிலட்சுமி)

குழுளமுனை

1. லெப். காண்டபன் (க. சிறீஸ்கந்தராசா)
2. கப்டன். வதனன் (த. ராஜேஸ்வரன்)

வீரவேங்கைகள்

3. அமலன் (சி. சரச்சந்திரன்)
4. கஜன் (த. விமலரஞ்சன்)
5. பாபு (சி. கருணாநிதி)
6. மேளன் (வே. தேதீஸ்வரன்)
7. திலகன் (கிருஷ்ணானந்தன்)
8. வில்வன் (பொ. சிவபாலசுப்பிரமணியம்)
9. கமல் (செ. இளங்கோ)
10. ரமேஸ்
11. கீரன் (வ. உமாசங்கர்)
12. யோகன் (மா. லோகேஸ்வரன்)

அளம்பில்

1. வீரவேங்கை கரன் (ச. நவரத்தினம்)
2. லெப். அருணா (அ. வில்வராசா)

பெண்புலிகள்

3. பயானா (த. கவிதா)
4. பெனார்சியஸ் (சி. ஜமுனா)

ஆறுமுகத்தான்குளம்

1. வீரவேங்கை. சசியன் (யோ. அந்தோணிப்பிள்ளை)

தென்னமரவடி

1. கப்டன். மகேந்தி (த. பாலகிருஷ்ணன்)
வீரவேங்கைகள்
2. சின்னமகேந்தி (இ. கிருபாமூர்த்தி)
3. கலையரசன் (ந. கலையரசன்)
4. 2வது லெப். ஜீவன் (சு. இரகுநாதன்)
5. வீரவேங்கை. பொபி (த. காந்தருபன்)

இயக்கப் பெயர்	சொந்தப் பெயர்	சொந்த
யோகேஸ்	பிரான்சிஸ் மனோகரன்	பெரியபுன்
2ம் லெப். ஜீவன்	சுந்தரலிங்கம் - ஏகுநாதன்	மட்டக்க
குட்டி	—	தென்னைம
லெப். வீக்கி	—	முல்லைத
லெப். சபேஷன்	பேரம்பலம் - கிருஷ்ணலிங்கம்	—
விக்ரீர்	தானநாசா - விக்ரோறியன்	புலோ
சோமேஷி	— காந்தகுமார்	திருநகர் - கி
கோபு	க - தர்மராசா	பலா
ராபர்ட்	சுந்தரம் - யோகநாதன்	முதா
சுப்டன். சதீஸ்	முத்துத்தம்பி - தெய்வேந்திரன்	155ம் க
ககந்தன்	சிற்றம்பலம் - பரம்சோதி	கிளிநொ
மேஜர். கமல்	அருணாசலம் - சுந்தரராஜன்	வரணி - நா
லெப். நுகேந்திரன்	குருகுலசிங்கம் - அரசரட்ணம்	பன்னுளம் - தி
மேஜர். அரி	காந்தலிங்கம் - பிரேமசிறி	4ம் வாய்
3ம் லெப் கஸ்ரோ	கணேஸ் - சந்திரமோகன்	கிளிநொ
சேவியர்	தில்லையம்பலம் - பற்குணராசா	சூசிகுளம் -
லெப். மணியம்	—	தானமு
துஷ்யந்தன்	தங்கவேலாபுதம் - ஜெயக்குமார்	கிளிநொ
சுப்டன். சயிலன்	கதிரவேல் - முத்தராசா	முருந்தன்
கிர்மணி	ஏகாம்பரம் - உதயகுமார்	செட்டிகு
ரெஜினோல்ட்	இராசையா - கின்னராசா	—
		பொலிக
		வல்வேட்டி
		இத்திக் க
		அடம்ப
		கொழும்புத்
		யாழ்ப்பா
		ஆவரங்க
		காழ்ப்பா

இந்திய களங்கண்டு மறைந்த வெளிமாவட்ட மா...

சொந்த இடம்	வீர மர்வு	வீர உதிர்வு	வீர மரணமடைந்த இடம்	
பெரியபுள்ளாலை மட்டக்களப்பு	28-05-69	11-03-88	மணலாறு	கெலிகொப்பர் தாக்கு
தன்னைமரவாடி	05-04-70	23-05-88	"	முகாமை முற்றுகைய
முல்லைத்தீவு	—	24-05-88	"	"
—	—	24-05-88	"	"
புலோலி	15-12-66	06-06-88	"	நெக்கிக்குச் சென்று யில் சிக்கி
நகர்- கிளிநொச்சி	18-07-68	06-08-88	"	இந்திய இராணுவ
பலாவி	—	06-08-88	"	"
முதூர்	16-05-70	19-08-88	"	தவறுதலாக பொறி
155ம் கட்டை கிளிநொச்சி	23-03-71	21-08-88	"	எமது முகாமை முமோதலித்
ரணி - நாவற்காடு	22-10	24-10-88	"	இந்திய இராணுவத்தி
சுகளம் - திருமலை	20-02-70	27-10-88	"	"
4ம் வாய்க்கால் கிளிநொச்சி	11-10-60	02-03-89	"	எமதுமுகாமை சுறி
சுகளம் - லுனியா	10-01-68	02-03-89	"	"
தாழையடி	16-01-67	8-03-89	"	"
கிளிநொச்சி	26-04-70	08-03-89	"	"
முகுந்தன் குளம் செட்டிகுளம்	29-03-68	08-03-89	"	"
—	—	04-03-89	"	"
பொலிகண்டி வல்வெட்டித்துறை	10-10-69	07-03-89	"	இந்திய இராணுவத்தி
இத்திக் கண்டல் அடம்பன்	25-07-66	22-03-89	"	எமதுமுகாமை முறிடித்தபோது...
கொழும்புத்துறை யாழ்ப்பாணம்	10-06-68	22-03-89	"	"
ஆவரங்கால் யாழ்ப்பாணம்	20-07-70	23-03-84	"	இந்திய இராணுவத்தி

வீரமரணமடைந்த சம்பவம்

கெலிகொப்ரர் தாக்குதலில்.....

முகாமை முற்றுக்கையிட வந்த இந்திய இராணுவத்துடனான மோதலில்

7. 8. 9. 10. 11. 12.

நெக்கிக்குச் சென்று திரும்பும் போது காமொறி எமது கண்ணிவெடியில் சிக்கி

இந்திய இராணுவ முகாயினுள் புகுந்து தாக்கியபோது.....

13. 14. 15. 16. 17.

தவறாதலாக பொறிவெடியில் சிக்கியதால்.....

எமது முகாமை முற்றுக்கையிடவந்த இந்திய இராணுவத்துடனான மோதலில்

இந்திய இராணுவத்தின் கண்ணி வெடியில் சிக்கி

18. 19. 20. 21. 22.

எமதுமுகாமை சுற்றி வளைந்த இந்தியப்படையுடனான மோதலில்...

23. 24. 25. 26. 27.

28. 29. 30. 31. 32.

33. 34. 35. 36. 37.

38. 39. 40. 41. 42.

இந்திய இராணுவத்தின் ஆட்லறித் தாக்குதலில்.....

எமதுமுகாமை முற்றுக்கையிடவந்த இந்திய இராணுவத்தை வீரட்டியடித்தபோது...

43. 44. 45. 46. 47. 48.

இந்திய இராணுவத்தின் ஆட்லறித் தாக்குதலில்

இயக்கப் பெயர்	சொந்தப் பெயர்	சொந்த இடம்
மைக்கல்	சின்னப்பு - ஜோன்சன்	1ம் குறுக்குத் தெரு மணியந்தோட்டம் கிண்ணியா - மூதூர் சாம்பல்தீவு-திருமலை கற்குடா மட்டக்களப்பு
2ம் லெப். குணாம் 2ம் லெப். சுரன் கிளாஸ் றிக்கோஸ்	ராசலிங்கம் - ஜெகநாதன் வேலாயுதம் - ஸ்ரீகரன் கதிரமலை - காந்தன்	கொக்குத் தொடுவாய்
லெப். கோணல் நவம் (டபி)	செல்வப்பெருமாள் அருமைராஜா	கோட்டைக்கல்லாறு மட்டக்களப்பு
லெப். அற்றி	கந்தசாமி - கருணாகரன்	செல்வநகர் கிளிநொச்சி
மதன்	வேலுப்பிள்ளை - இராஜேந்திரம்	வல்வெட்டித்துறை பன்னாலை - யாழ் சிவன்கோவிலடி திருமலை கட்டைபறிச்சான் சரசாலை தெற்கு சாவகச்சேரி
லெப். ஜோக்கிப் மேஜர் ரஞ்சன் 2ம் லெப் குமரன்	செந்தில் - சக்திவேல் இராசதுரை - சுரேன் முருகுப்பிள்ளை - சம்பந்தர்	நிலா வெளி பருத்தித்துறை தம்பசிட்டி- பருத்தித்துறை
நீலாம் கர்ணன்	யோகநாதசாமி-தமிழ்ச்செல்வன் சிவப்பிரகாசம் - சிவகுமார்	மடுக்குளம் வவுனியா
வேந்தன் ஜேம்ஸ் திசன்	சண்முகம் - பவளராசா சிவசுப்பிரமணியம் மணியர்மன் வேலுப்பிள்ளை மகேஸ்வரன்	சின்னக்கரிசல் மன்னார்
கிருஷ்ணா	சுப்பையா இராசதுரை	தம்பலகாமம்
2ம் லெப். லாக்மன்	இராசலிங்கம் ரவீந்திரன்	அச்சுவேலி யாழ்.
2ம் லெப். கலியுகன் லெப். ரஜீவன்	பொன்னுத்துரை தங்கத்துரை தங்கராசா சுதாகரன்	கல்மடு வவுனியா
2ம் லெப். விரோதயன் நிலகன்	பர்லிங்கம் யோகேஸ்வரன் காசிலிங்கம் பிரபாகரன்	திருநெல்வேலி
மேஜர். சங்கர்	வவயோகிதன்	திருகோணமலை
முசோலினி	தயாளசீலன்	கட்டைபறிச்சான்
மதுவன்	விஜயசேகரன்	மீசாலை

சொந்த இடம்	வீர மலர்வு	வீர உதிர்வு	வீர மரணம டைந்த இடம்	
1ம் குறுக்குத் தெரு மணியந்தோட்டம்	22-02-71	23-03-89	மணலாறு	இந்திய இராணுவம்
கிண்ணியா - மூதூர்	03-03-68	15-04-89	"	இலங்கை இராணுவம்
சாம்பல்தீவு-திருமலை	03-10-71	15-04-89	"	"
கற்குடா மட்டக்களப்பு	23-03-69	20-04-89	"	எமது கிண்பு
கோக்குத்தொடுவாய்	29-03-61	15-05-89	நெடுங்கேணி	தற்காலிக முகாமோதலில் கிண்பு
கோட்டைக்கல்லாறு மட்டக்களப்பு	04-07-70	27-06-89	நாயாறு	எமது இருப்பிடமோதலில்...
செல்வநகர் கிளிநொச்சி	02-09-70	27-06-89	"	"
வல்வெட்டித்துறை	17-06-65	27-06-89	"	"
பன்னாலை - யாழ்	27-03-68	29-06-63	"	இந்திய இராணுவம்
சிவன்கோவிலடி திருமலை	08-09-69	29-06-89	"	"
கட்டைபறிச்சான்	06-07-73	29-06-89	"	"
சரசாலை தெற்கு சாவகச்சேரி	26-03-73	07-08-89	"	இந்திய இராணுவம் துண்டித்த இடம்
நிலாவெளி	09-05-69	07-08-39	"	"
பருத்தித்துறை	04.05.73	07.08.89	"	இந்திய இராணுவம்
தம்பசிட்டி- பருத்தித்துறை	03.04.72	07.08.89	நாயாறு	
மடுக்குளம் வவுனியா	20.10.66	28.08.89	மணலாறு	
கிண்ணக்கரிசல் மன்னார்	24.10.71	02.09.89	நாயாறு	இந்திய இராணுவம்
தம்பலகாமம்	24.08.69	02.09.89	நாயாறு	
அச்சவேலி யாழ்.	07.12.70	02.09.89	"	
கலிமடு வவுனியா	26.08.71	02.09.89	"	
திருநெல்வேலி	20.10.74	02.09.89	"	
திருகோணமலை	09.08.67	01.11.90	மணலாறு	மணலாறு மாரடைபில் இருப்பிடம்
கட்டைபறிச்சான் மீசாலை	24.04.73	01.11.90	மணலாறு	
	24.02.72	01.11.90	"	

வீரமரணமடைந்த சம்பவம்

இந்திய இராணுவத்தின் ஆட்லறித் தாக்குதலில்...

இலங்கை இராணுவத்தைப் பதுங்கித் தாக்கிய போது...

எமது கிணற்றுக்கு வெடி வைத்தபோது ஏற்பட்ட விபத்தில்...

தற்காலிக முகாம் அமைத்திருந்த இந்திய இராணுவத்துடனான நேரடி மோதலில் காயமற்று இந்தியா கொண்டு செல்லும் வழியில் ...

எமது இருப்பிடத்தைச் சுற்றி வளைத்த இந்திய இராணுவத்தை எதிர்த்த மோதலில்...

இந்திய இராணுவம் மீதான பதுங்கித் தாக்குதலில்...

இந்திய இராணுவத்துடனான நேரடி மோதலில் (இறந்த பின் தலை துண்டித்து இந்திய இராணுவத்தால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது...)

இந்திய இராணுவத்துடனான நேரடி மோதலில்.....

இந்திய இராணுவ முகாம் தாக்க சென்றசமயம் தற்செயல் விபத்தில்...

மணலாறு மாவட்டம் முந்திரிக் குளம், சாம்பன் குளம் ஆகிய இடங்களுக்கு கிடையில் இருந்த மினிமுகாம் தாக்குதலில் முன்னின்று போராடியபோது...

இயக்கப் பெயர்	சொந்தப் பெயர்	சொந்த இடம்
3ம் வெப். காதர் சீவராஜ் ஸ்ரீ சாவிஸ் கஜன் முருந்தன் கில்மன் தசரதன் இளங்கோ மஜீதீ பகீர் மிரேஸ் சிக்கன் டெவ்மன் பாலு கைலாஸ் கப்டன். அகஸ்தீன்	பரமானந்தம் மதிவண்ணன் தங்கத்துரை அன்ரனிதாஸ் செல்வநாயகம் புனிதராஜா வே. கந்தசாமி செ. தமிழ்ச்செல்வன் குணசேகரம் யோகராஜா சிவனேஸ்வரன் செல்லையா குமாரவேல் அன்சார் முமதுஜாக்குப்ப்சேலீ சிவஞானம் பரமேஸ்வரன் கரேஸ்குமார் கணபதிப்பிள்ளை தணிகாசலம் ரவிச்சந்திரன் லோகேந்திரா க. சேகர்	மன்னார் திருகோணமலை " பாரதிபுரம் புகிக்குடீவு நெடுந்தீவு வட்டுக்கோட்டை திருக்கோணமலை குமுகடவல மீராஓடை கிளிநொச்சி — கொக்குவில் பள்ளிக்குடியிருப்பு முல்லைத்தீவு அரியாலை மன்னார்
ஜெயபாவி	முத்துலிங்கம் - சுசு	ஏறாவூர்
கலீஸ் குழந்தை வெப். பெரியண்ணை	யோகசீசந்திரன் அல்பிறட் - பாலசிங்கம் ஆமிர்தலிங்கம்	மூதூர் இளவாலை முல்லைத்தீவு
வெப். பாதுக்	வேலிளையன் - ஏகாம்பரம்	கிரான் - கோரகலிமடு

சொந்த இடம்	வீர மலர்வு	வீர உதிர்வு	வீரமரணம டைந்த இடம்	
மன்னார்	12. 10. 72	06- 09- 90	முல்லைத்தீவு	முல்லைத்தீவு
திருகோணமலை	25. 02. 72	02- 09- 90	"	"
"	07. 09. 70	02- 08- 90	"	"
பாரதிபுரம்	—	02- 08- 90	"	"
புகிசூழி	23. 11. 69	06- 09- 90	"	"
நெடுந்தீவு	24. 01. 71	26- 08- 90	"	"
வட்டுக்கோட்டை	03. 08. 68	26- 08- 90	"	"
திருக்கோணமலை	30. 06. 72	—	வவுனியா	வவுனியா மாநகரம்
குமுகடவல	01. 01. 68	—	"	"
மீராஓடை	09. 12. 68	—	"	"
கிளிநொச்சி	10. 04. 73	—	"	"
—	10. 08. 75	—	ஆனையிறவு	ஆனையிறவு இடம்
கொக்குவில்	17. 07. 72	—	"	ஆனையிறவு
பள்ளிக்குடியிருப்பு	03. 02. 67	—	பரந்தன்	பரந்தன்
முல்லைத்தீவு	05. 06. 41	17- 10- 90	யாழ்ப்பாணம்	மிதிவெடிகள் இவர் யாழ்ப்பாணம்
அரியாலை	21. 01. 75	25 -08- 90	முல்லைத்தீவு	முல்லைத்தீவு இடம் இராணுவத்தினர்
மன்னார்	03. 08. 66		செம்மலை	மணலாறு மாநகரம் அன்றைய சமயம் லாறு மாவட்டம் வில் வீரமரணம்
ஏறாவூர்	—	09- 09- 90	முல்லைத்தீவு	சிறகள இராணுவம் கப்பட்ட சமயம் பறித்துக் கடி
மூதூர்	15-09- 73	26- 08- 90	"	முல்லைத்தீவு குண்டுவிசக்கி
இளவாலை	19-03- 68	01- 08- 90	"	"
முல்லைத்தீவு	- - 63	06- 09- 90	"	முல்லைத்தீவு டிருந்த சமயம்
கிரான் - கோரகவிமடு	10-05- 71	29- 08- 90	"	முல்லைத்தீவு மிதிவெடி நி யளவில் சென் கிளைப்பர்

வீரமரணமடைந்த சம்பவம்

பெயர்
இடம்

நிலை

முல்லைத்தீவு இராணுவத்துடனான நேரடி மோதலில்.....

” ” ” ” ” ” ” ” ” ” ” ”

பா

வவுனியா மாங்குள இராணுவத்துடனான நேரடி மோதலில்.....

” ” ” ” ” ” ” ” ” ” ” ”

நிலை

ஆனையிறவு இராணுவத்துடனான நேரடி மோதலில்.....

ஆனையிறவு ” ” ” ” ” ” ” ” ” ” ” ”

பா

பரந்தன் ” ” ” ” ” ” ” ” ” ” ” ”

பெயர்

மிதிவெடிகள் அகற்ற முயன்றுபோது அது வெடித்துக் காலை இழந்த இவர் யாழ்ப்பாணம் செகிலும் வழியில்.....

நிலை

முல்லைத்தீவு இராணுவத்தினரிடம் நோட்டு ஒன்றைக் கடந்து செல்லும்போது இராணுவத்தினரின் சினைப்பர் தாக்குதலில் வீரமரணம் அடைந்தார்.

நிலை

மணலாறு மாவட்ட இராணுவப்பிரிவுக்கு உணவுப்பொறுப்பாக இருந்து அன்றைய சமயத்தில் உணவுப்பொருட்கள் சம்பந்தமாகச் சென்று மணலாறு மாவட்டத்தை நோக்கி வரும்போது பொம்பர் குண்டுத்தாக்குதலில் வீரமரணமடைந்தார்.

நிலை

சில்கள இராணுவத்துடன் ஏற்பட்ட நேரடி மோதலில் கால் துண்டிக் கப்பட்ட காரணத்தினால் அருகில் நின்ற போராளியின் சூப்பியைப் பறித்துக் கடித்து வீரமரணமடைந்தார்.

முல்லைத்தீவு இராணுவத்துடன் நடந்த நேரடி மோதலில் பொம்மர் குண்டு வீச்சுக்கு இலக்காகி வீரமரணமடைந்தார்.

முல்லைத்தீவு முகாமில் இருந்து இராணுவத்தினர் வெளியேறிக் கொண்டிருந்த சமயம் நாம் நடாத்திய நேரடி யுத்தத்தில் வீரமரணமடைந்தார்.

முல்லைத்தீவு பருத்துவமனையில் இருந்து இராணுவ முகாமை நோக்கி மிதிவெடி நிபுணர்களுடன் மிதிவெடி வைப்பதற்காக இரவு 10-00 மணி யளவில் சென்றுகொண்டிருந்த இவர் இராணுவத்தினரின் நெற்றிச் சின்னைப்பர் தாக்குதலில் அதே இடத்தில் வீரமரணமடைந்தார்.

இயக்கப் பெயர்	சொந்தப் பெயர்	சொந்த இடம்
ஜலீன்	மண்கூர்	ஏறாலூர்
ஜசோ லெப். மென்ரிஸ்	ஜோன் - றொபின்ஷன் ஜெயசீலன்	இளவாலை மன்னார்
துஷ்பந்தன்	சின்னராசா - உதயராசா	வல்வெட்டி த்துறை
ரணீஸ்	சி. சுஜீதரன்	அல்வியங்காடு
லெப் பொஸ்ரிஸ்	சுந்தர்ராஜ்	உயிலங்குளம்
பைரவி	பார்த்தீபன்	மண்டுர்
பிரசாதி தங்கத்துரை அருளப்பு உபில்தேவ்	சிறிகுமார் சுந்தசாமி - செல்வராஜ் ஜெயரட்னம் கலாநாதன்	சரம்பன் இரத்தினபுரி உச்சிதம் - அம்பான் பனுகாமம்
அசோக் 2ம் லெப் அசோக் ஆண்டவன் நிக்லஸ் ரஜனி ஆப்தீன் 2ம் லெப். கணேஜி நிக்லஸ் சந்தர்	நீதித்திரன் இதயச்சந்திரன் ஜெயாஸ்கரன் விஜீயன் சவுந்தர்ராசன் மோகனதாஸ் கமலநாதன் நாகராசா - சங்கர் கஜேந்திரன்	அளவெட்டி யாழ்ப்பாணம் கண்ணாகம் ஏறாலூர் மூதூர் கொக்குவில் கிளிநொச்சி — சம்பூர்

சொந்த இடம்	வீர மலர்வு	வீர உதிர்ப்பு	வீரமரண மடைந்த இடம்	
ஏறாவூர்	1967ம்	01-08-90	முல்லைத்தீவு	முல்லைத்தீவு களக்கு மருத்து அருகில் பொம் மடைந்தார்.
இளவாலை	12-10-72	—	"	முல்லைத்தீவு இவர் மல்லைத்தீவு இராணுவத்தை களை விட்டு த
மன்னார்	10-06-73	01-08-90	"	முல்லைத்தீவு P நியபோது எம் வீரமரணமடைந்
வல்வெட்டி துறை	28-03-72	02-08-90	"	சராச்சிக்குடியிரு மோதலில் வீர
கல்வியங்காடு	02-03-75	01-09-90	"	முல்லைத்தீவு வ பட்ட இராணுவ நேறிய போது என்னும் இவர்
உயிலங்குளம்	10-10-70	02-08-90	"	முல்லைத்தீவு முல்லைத்தீவு வத்தினர் மீது
மண்டுர்	08-08-71	26-08-90	"	"
கரம்பலு	26-01-71	26-07-90	"	"
இரத்தினபுரி	- - -71	26-08-90	"	"
உச்சிதம் - அம்பான்	06-01-70	26-08-90	"	"
பளுகாமம்	-70		"	முல்லைத்தீவு வ னப்படையின் நடமாத்திய நேர
அளவெட்டி	07-01-72	01-08-90	"	"
யாழ்ப்பாணம்	25-02-72	02-08-90	"	"
கண்ணாகம்	05-02-75	01-08-90	"	"
ஏறாவூர்	02-04-72	01-08-90	"	"
முதூர்	02-08- -	01-08-90	"	"
கொக்குவில்	23-04-73	02-08-90	"	"
கிளிநொச்சி	10-01-72	02-08-90	"	"
—	—	—	"	"
சம்பூர்	23-07-73	01-08-90	"	"

பின் இணைப்பு

இலங்கை - இந்திய நட்புறவு ஒப்பந்தமும் மணலாறும்

மணலாறறில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்ற வளர்ச்சிக்கு இலங்கை - இந்திய நட்புறவு ஒப்பந்தமும் ஒரு காரணியாக அமைந்துவிட்டது. ஒப்பந்தங்களும் பேச்சு வார்த்தைகளும் குடியேற்றத்துக்கு தேவைப்பட்ட கால அவகாசத்தை வழங்கின. இல்லையேல் மண்டீப்பு யுத்தத்தில் மணலாறுமண் காப்பாற்றப் பட்டிருக்கும். இந்தியப்படைகள் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்பும், வந்த பின்பும் கூட பல தடவைகள் மணலாறறில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றம் நடைபெறுவது குறித்து இந்திய அரசுக்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டது. இலங்கைத் தமிழர் நலன்களில் இந்தியா அக்கறை கொண்டுள்ளது என்பதை கருத்தில் கொண்டே இக் குடியேற்றம் பற்றி இந்தியாவுக்கு தெரியப்படுத்தப்பட்டது.

1984 டிசம்பர் திங்கள் 21ம் நாளுக்கு பின்னர் நாண்கு ஆண்டுகள் கழித்து ஒரு குழுவினர் தடைசெய்யப்பட்ட மணலாற்றுப் பிரதேசத்துக்குள் நுழைந்தனர். முல்லைத்தீவு மாவட்ட இந்திய இராணுவத்தளபதி மேஜர் வி. கே. டாட்டா, இந்தியப்படையணி ஒன்று முல்லைத்தீவு மாவட்ட தலைமைப்பீட உதவி அரசாங்க அதிபர், பிரணைகள் குழு, அகதிகள் புனர்வாழ்வு கழகச்செயலாளர், கிராமசேவையாளர்கள், விடுதலைப்புலிகளின் சில தளபதிகள் இக்குழுவில் அடங்கியிருந்தனர்.

நாயாறு கொக்குத்தொடுவாயூடாக முந்திரிகைக்குளம் சென்றடைந்த குழுவினர், தமிழர்களின் வீடுகள் இடிக்கப்பட்டிருப்பதையும், எரிக்கப்பட்டிருப்பதையும், தென்னஞ்சோலைகள் அழிக்கப்பட்டிருப்பதையும் மேஜர் டாட்டாவின் கவனத்துக்கு கொண்டு வந்தனர். முந்திரிகைக் குளத்திலிருந்து தமிழர்களின் வயல்களை ஊடறுத்து கொக்குத்தொடுவாயை நோக்கி பாரிய புதிய பாதையொன்று அமைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கனரக புல்டோசர் வாகனங்கள் குளக்கட்டைப்புளரமைப்பதிலும், வீதியை அமைப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தன. இவற்றுக்குப் பாதுகாப்பாக குளக்கட்டின் அருகே இராணுவ முகாமொன்றும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

குளக்கட்டின் அருகே அமைந்திருந்த இராணுவ முகாம் அதிகாரியுடன் தொடர்பு கொண்டு அவரது அனுமதியை பெற்ற பின் இக்குழுவினர் சென்றவாகனம் முந்திரிகைக்குளத்திலிருந்து மணலாறு (வெலீஷ்யா) நோக்கி அமைக்கப்பட்டிருந்த அகன்ற பாதை வளியசக மணலாறு நோக்கிப் புறப்பட்டது. வீதியின் இடமருங்கிலும் காடுகள் அழிக்கப்பட்டு ஒரே அசைப்புக்கொண்ட வீடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பல புதிய வீடுகள் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஒழுங்கமைந்த அடிப்படையில் இரண்டு மிகப் பெரிய கட்டிடவசதிகள் கொண்ட பரட்சாலை, கச்சேரி அலுவலகம், பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்க கிளைகள், விவசாய விஸ்தரிப்பு நிலையங்கள், வைத்தியசாலை, உபாற்கந்தோர், பஸ்தரிப்பு நிலையங்கள் என்பன அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவை அனைத்தும் இதுஒரு திட்டமிட்ட குடியேற்றமென்பதை எடுத்துக்காட்டின. ஏறக்குறைய 2000 குடும்பங்கள் அங்கு குடியமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். அவர்களுக்கான சசல வசதிகளும் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை அங்கு அமைந்திருந்த கட்டிடங்கள் எடுத்துக் காட்டின.

முந்திரிகைக்குளத்தின் மேலுள்ள ஆமையன்குளம், ஆலங்குளம், சூப்பகர்ணம்மலை, மண்கிண்டி மலை ஆகிய பகுதிகளிலும் சிங்களக் குடியேற்ற நடவடிக்கைகள் துரிதகதியில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. வடக்கினதும் கிழக்கினதும் எல்லை யாக ஒடும் மணலாறின் இருபகுதியை இணைக்கும் மிகப்பெரிய பாலம் ஒன்றும் புதிதாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மணலாறு மத்திய இராணுவத்தின் அதிகாரியை சந்தித்த இக்குழுவினர் திட்டமிட்ட இவ்வாக்கிரமிப்பு நடவடிக்கையைப்பற்றி அவருக்கு எடுத்துக் கூறினர். தமிழர்களின் நிலங்கள் பறிபோனது பற்றியும்; அரசின் இனத்துவேஷ நடவடிக்கை பற்றியும் அவ்வதிகாரிக்குத் தெளிவாக விளக்கினர்.

இப்பகுதி மகாவலி அபிவிருத்தித்திட்டத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளதாகவும், இதில் தலையிட தனக்கு அதிகாரமில்லை என்றும், அரசாங்க உயர்மட்டத்துடன் இதுபற்றித்தொடர்பு கொள்ளும்படியும், குடியேறும்படிப்பட்ட மணலாற்றுக் கிராமத் தமிழ் மக்களை மீண்டும் குடியேறிவாழலாமெனவும், அதற்கான முழு பாதுகாப்பு உத்தரவாதத்தையும் நேரிலேயே தான் தருவதாகவும், கடந்த கால தமிழ் சிங்கள கசப்புணர்வுகளை இனி மறந்து விடும்படியும் அந்த இராணுவ அதிகாரி வேண்டிக் கொண்டார்.

மணலாறு இராணுவ அதிகாரியைச் சந்தித்தபின்னர் கொக்கியாய் நோக்கி குழுவினர் புறப்பட்டனர் நான்கு ஆண்டுகள் மக்களை இழந்த கொக்கியாய் கிராமத்தில் வீடுகள் ஆலயங்கள் இருந்த இடமெல்லாம் மந்துக்காடுகள் வளர்ந்திருந்தன. கொக்கியாய் முகத்துவாரப்பகுதியை அடைந்து அங்குள்ள சிங்கள இராணுவ முகாமதிகாரியின் அனுமதியுடன் அப்பகுதியைச் சுற்றிப் பார்த்தனர். அங்கு மட்டும் புதிதாக இருநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிங்களக் குடும்பங்கள் குடியமர்த்தப்பட்டிருந்தன.

தமிழர்களின் பரம்பரைமண்ணிலிருந்து அவர்களை பலாத்காரமாக வெளியேற்றி விட்டு தடைப்பிரதேசமென்ற பேரணவானால் நான்கு ஆண்டுகளாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த சிங்களக் குடியேற்றத்தை அவதானித்து வந்த இக்குழுவினர் இதுபற்றிய முழுமையான அறிக்கையொன்றினை தயாரித்து இலங்கை - இந்திய தூதுவர் டிச்சித்திற்கும், பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் 30-08-87ல் அனுப்பிவைத்தனர்.

மணலாறு தடைப்பிரதேசமாக்கப்பட்டதன் உண்மையென்பதையும், அப்பிரதேசமக்கள் விழிப்புணர்ச்சியடைந்ததையும் அவதானித்த இலங்கை அரசு தீவிரமாக செயற்படத்தொடங்கியது. இலங்கை அரசின் இச்செயற்பாட்டிற்கு இந்தியா துணைபோவதையும் அதே மாதமே மணலாற்றுமக்கள் தெரிந்து கொண்டனர்.

27-08-87ல் மணலாற்றின் தடைசெய்யப்பட்ட பிரதேசத்துக்குள் மீள்குமொருமுறை செல்வதற்கு மேஜர் டாட்டாவீடம் அனுமதிக்கோரப்பட்டது. அன்று காலை அதற்கு உடன்பட்ட டாட்டா மாலை மறுத்துவிட்டார். அப்பிரதேசத்திற்குச்செல்ல தன்னால் பாதுகாப்பு வழங்க முடியாதென கூறிவிட்டார். வேறு காரணங்களைக் கூறமுடிந்த அவர் தன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாதெனவும் அதற்காக வேதனையடைவதாகவும் தன்னை மன்னிக்கும்படியும் வேண்டிக்கொண்டார். இரண்டு தினங்களுக்குள் நடந்த இந்த விசித்திர நாடகத்தை தமிழலகம் அறிய வேண்டும். தமிழர் நலனில் இந்தியா அக்கறைகொண்டிருந்ததா என்பதை எடுத்துக்காட்ட இதுவும் ஒரு சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது.

1987 புரட்டாதித் திங்களில் மணலாறுமக்கள் தம் உரிமைகள் வேண்டி கச்சேரி மறியல் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர். மேஜர் டாட்டா இப்பிரச்சனைக்கு தான் தீர்வு காண்பதாகவும்

போராட்டத்தைக் கைவிடாமலும் கேட்டுக்கொண்டார். மக்கள் அவரது பேச்சை நம்பத்தயாராக இல்லை. போராட்டம் தொடர்ந்தது. சுச்சேரிவேலைகள் முழுவதுமாகத் தடைப்பட்டது. போராட்டத்தை நிறுத்த ஆவனசெய்யும்படியும் அவர்கள் மறுப்பின் துன்பாக்கிமுனையில் போராட்டத்தை தடைசெய்யும்படியும் இலங்கை அரசிடமிருந்து சிங்களப்படைமுகாம் தளபதி எக்கநாயக்காவுக்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. எக்கநாயக்கா மக்கள் குழு உறுப்பினர்களையும், கிராம சேவையாளர்களையும் முகாமுக்கு அழைத்து போராட்டத்தை கைவிடுப்படியும் இல்லை யேல் அனைவரும் சுடப்படுவார்கள் என்றும் மிரட்டினார். அவரது மிரட்டல்கள் பயனளிக்கவில்லை.

நிலகம மோசமாவதை உணர்ந்த சிங்கள அரசு மணலாற்று மகாவலி சிறப்புப்பிரதேசமல்ல என்றும் அது ஒரு உலர்வலய மேட்டுப்பிரதேச பயிர்ச்செய்கைத்திட்டமென்றும் அரசாங்க அதிபருடாக மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தியது. அத்துடன் மணலாற்று மக்களை மீளக்குடியமர்த்தலுக்கான கடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படும் என்ற உறுதிமொழியும் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் அது எந்த அளவிற்கு நிறைவேற்றப்பட்டது என்பது ஒரு நீண்ட சோகக்கதையாகும்.

1987 புரட்டாதித்திங்கள் 9ம் நாள் உட்கு கிழக்கு பிரஜைகள் குழு செயலாளர் உட்பட்ட குழுவொன்று மணலாற்று திட்டமிட்ட குடியேற்றம் பற்றி இலங்கைக்கான இந்தியத் தூதுவர் டிச்சித்துடன் பேச்சு நடத்தினர். எந்த ஒரு பிரயோசனமும் கிடைக்கவில்லை.

1988 சித்திரைத் திங்கள் 9ம், நாள் மணலாற்றில் நடைபெறும் திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தை தடுத்த நிறுத்த ஆவன செய்யும்படி மீண்டும் ஒரு அறிக்கை ராஜீவ்க நதிக்கு அனுப்பப்பட்டது. மணலாற்றின் பூர்வீக வரலாறும், அம்ச இன்றைய நிலையும் பற்றி சுருக்கமான தெளிவான அறிக்கையாக அது அமைத்தது. இதன் பிரதிபலிப்பாக இலங்கை — இந்திய வெளியுறவு சிரேஷ்ட உதவிச் செயலாளர் ராஜீவ்வாரியா தலைமையிலான டெல்கி குழுவொன்று முல்லைத்தீவு இந்தியப் படைமுகாமிற்கு வருகை தந்தது. இந்தியப்படைமுகாம் பொறுப்பினர் பிரிகேடிடர் பால்சோகர் உட்பட மக்களுக்கு பிரதிநிதிகளுடன் இக்குழு பேசியது. பேசியது என்று சொல்வதைவிட மணலாற்றுபற்றி

முழுமையான விபரங்களைக் கேட்டறிந்து கொண்டது. ராஜீவ் காந்திக்கு இதனை எடுத்துக்கூறி அடுத்தகட்டப் பேச்சுவார்த்தைக்கு வருவதாகக் கூறி அக்குழு டெல்கி சென்றது.

இரண்டு வாரங்களின் பின் இக்குழு மீண்டும் வருகை தந்தது. இக்குழுவில் மேலதிகமாக கேணல் சர்மா கலந்து கொண்டார். இரண்டாவது இச்சந்திப்பில் காரசாரமான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் இடம்பெற்றன. மணலாற்றில் திட்டமிட்ட குடியேற்றம் எதுவும் இல்லையென்று இலங்கை அரசு தமக்கு உறுதிபட உரைத்ததாகவும், பொய்த்தகவல்களை பிரஜைகள் குழு தருவதாகவும் இக்குழுவினர் கூறியபோதே குடான வர்க்குவாதங்கள் இடம்பெற்றன. இறுதியில் ராஜீவ் காந்தியுடன் பேசி நடவடிக்கை எடுப்பதாகக் கூறி டெல்கி சென்றனர்.

இரண்டு மாதங்களின் பின் மூன்றாவது சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. இதுவும் ஒரு பலனையும் அளிக்கவில்லை. மொத்தத்தில் ராஜீவ்வாலியா குழுவின் வருகை தமிழர் பிரதேசத்தில் சிங்கள குடியேற்றத்தின் வளர்ச்சிக்கான கால அவகாசத்தை இலங்கை அரசுக்கு பெற்றுக்கொடுத்ததுதான் மணலாறு கண்ட உண்மை.

பின் இணைப்பு II

மணலாற்றில் புலிகளுடனான இந்திய இராணுவ மோதல்

மணலாற்றில் புலிகளுடனான போரின் முதல் நடவடிக்கையாக கொக்குத்தொடுவரம், நாயாறு, செம்மலை, அளம்பில், குமுளமுனை, தன்னிமுறிப்பு, நித்தகைக்குளம் ஆகிய இடங்களில் பிறைவடிவிலான இராணுவத் தளங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அடுத்தகட்ட நடவடிக்கையாக மணலாற்று கிராமங்கள் புலிகளுக்கு உணவு கொடுப்பதாகக் கூறி இக்கிராமங்களுக்கான சகல பேசக்குவரத்து வசதிகளையும் துண்டித்து, முழுமையான பொருளாதார தடையினையும் ஏற்படுத்தியது. இருபதினாயிரம் இந்தியத் துருப்புக்கள் குவிக்கப்பட்டன.

'செக்மேற் - 1' என்ற பெயரில் 1988 வைகாசித் திங்கள் 23ம் நாள் தனது தாக்குதல் நடவடிக்கையைத் தொடங்கியது. இந்த நடவடிக்கையில் 17 இராணுவ சிப்பாய்களின் உயிரையும், நாற்பது துருப்புக்களின் கால்களையும் பறிகொடுத்ததை இந்திய வானொலியே தனது செய்தியில் அறிவித்தது. ஆத்திரங்கொண்ட இந்திய அரசு இராட்சத ஹெலிகொப்டர் கவினால் 250 கிலோ எடைகொண்ட குண்டுகளை மணலாற்று காடுகளில் தொடர்ச்சியாக வீசின.

1988 ஆடித்திங்கள் 27ம், நாள் 'செக்மேற் 2' என்ற பெயரில் இரண்டாவது தாக்குதல் நடவடிக்கை தொடக்கப்பட்டது. இதுவும் தோல்வியிலேயே முடிந்தது. இதனால் சுற்றியுள்ள தனது முகாங்களிலிருந்து மணித்தியாலமொன்றுக்கு 260 ஆட்டலறி குண்டுகளை மணலாற்று காட்டுக்குள் வீசினர். ஒருமாதம் இத்தகைய குண்டுவிசை மேற்கொண்டபின்னர் 1988 ஆவணித்திங்கள் 15ம், நாள் 'செக்மேற் - 3' என்ற பெயருடன் புதிய தாக்குதலைத் தொடங்கியது. ஒருமாதமாக நடைபெற்ற இத்தாக்குதலில் காட்டினுள் நுழையமுடியாமலே இராணுவம் திரும்பியது.

மணலாற்றில் அமைக்கப்பட்ட இந்திய இராணுவத் தளங்களிலிருந்து துருப்புக்கள் அவசர அவசரமாக மாற்றப் பட்டனர். “எடுத்த கத்தியை இரத்தம் காணாமல் உறையில் வைக்காத குர்க்காஷ் படை” என்று பெயர்கொண்ட குர்க்காஷ் படை ரெஜிமெண்டை சேர்ந்த பல்லாயிரம் துருப்புக்கள் புதிதாக இறக்கப்பட்டனர். ஹெலிகொப்டர்களும், ஆட்லறிகளும் குண்டுமழை பொழிந்தன. 1989 பங்குனித்திங்கள் 3ம், நாள் ‘ஒப்பரேஷன் பாஸ்’ என்ற பெயரில் நான்காவது தாக்குதல் நடவடிக்கையில் குர்க்காஷ் படை இறங்கியது. இச்சண்டையின் போது கேனல் பஸ்கியின் தலைமையில் காட்டினுள் நுழைந்த நாற்பது இந்தியச் சிப்பாய்களில் ஒருவர்கூட உயிருடன் திரும்ப முடியாது பேசியற்று. பஸ்கியின் உடல்கூட புலிகளினால் இராணுவ மரியாதையுடன் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. ஒருமாதகாலம் நீடித்த இச்சண்டையில் கால்களையும், கத்திகளையும் இழந்த குர்க்காஷ் வீரர்கள் பலர்.

‘ஒப்பரேஷன் பாஸ்’ நடவடிக்கைக்குப் பின்னர் தாக்குதல் இருமாதகாலம் ஓய்ந்திருந்தது. குர்க்காஷ் படையணி மாற்றப்பட்டு மராமில்ரறி படையணியும், மெற்றாஸ் சிறப்புப் படையணியும் மணலாற்றில் இறக்கப்பட்டது. 1989 ஆடித்திங்கள் 3ம், நாள் ‘புயல்’ எனப்பெயரிட்டு இந்தியா புதிய தாக்குதலை ஆரம்பித்தது என்று சொல்வதை விட தாக்குதலின்றி காரணங்கள் சுற்றி பதுங்கிக் கிடந்தது என்று சொல்வதே பொருத்தமானது. இரண்டு வாரங்கள் பதுங்கி இருந்தபின் ‘புலிகள் அனைவரும் மணலாற்றுக் காட்டில் அழிக்கப்பட்டு விட்டனர்; பிரபாகரன் தப்பி ஓடிவிட்டார்’ என இந்திய வானொலி தனது செய்தியை ஒலிபரப்பியது. இதனைத் தொடர்ந்து புயல் நடவடிக்கை முடிவுபெற்றது. புயலின் பின் மணலாறு அமைதியாய்க் கிடந்தது.

காத்திருந்து எதிரிக்கு அடிகொடுத்த புலிகள் தமது நிலையை மாற்றி தேடித்தாக்கும் நடவடிக்கையில் இறங்கினர். அளம்பில், செம்மலை, நாயாறு, கொக்குத்தொடுவாய், தங்கபுரம், குமுளமுனை என பல இடங்களில் இந்திய இராணுவ அணிகளைப் புலிகள் தாக்கினர். இவற்றுள் செம்மலை—நாயாறுக்கிடையிட்ட பகுதியில் மேஜர் ரஞ்சனின் தலைமை யில் நடைபெற்ற தாக்குதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தாக்குதலில் மட்டும் 17 துருப்புக்கள் கொல்லப்பட்டு ‘கால்சுரோ’ உட்பட்ட நவீன ஆயுதங்களும் கைப்பற்றப்பட்டன.

சுருங்கி சொன்னால் மணலாற்றில் நடைபெற்ற இந்திய — புலிகள் மோதல் புலிகளின் ஈழவிடுதலைப் போரிலே பல வளர்ச்சிப் படிகளுக்கு வித்திட்டதுடன் மணலாற்றைக் கேந்திர முக்கியத்துவமாக்கும். மாவீரர் நினைவலயங்களும் தோற்றம் பெற்றன. இந்திய இராணுவம் ஈழமண்ணிலிருந்து வெளியேற நெருக்கடி கொடுத்த சண்டைகளில் மணலாற்றில் நடந்த சண்டைகளுக்கு பெரும்பங்குண்டு. அந்நிய இராணுவத்தை மட்டுமன்றி சிங்கள சிப்பாய்களையும் இம்மணலாற்றோ ஒருநாள் அடித்து விரட்டும் என்ற அசையாத நம்பிக்கையோடு மணலாறு மக்கள் வாழ்கின்றனர்.

பின் இணைப்பு III

மருவி, மறைந்து போகும் மணலாற்றின் பண்பாட்டுக் கோலங்கள்

ஓங்கி வளர்ந்த அடர்ந்த காடுகளும், காடுகளின் நடுவே சிறிய சிறிய குளங்களும், குளங்களை அண்டிய வயல்வெளிகளும், வயல்களையும் குளங்களையும் சார்ந்த மேட்டு நிலங்களில் குடியிருப்புக்களையும் கொண்டது மணலாறு மாவட்டம். பனை ஓலைகளாலும், தென்னை ஓலையில் பின்னப்பட்ட கிடுகினாலும், வைக்கோல்களாலும் வேயப்பட்ட வீடுகளின் முன்னே நெல்லினை நீண்ட நாட்களுக்கு சேமித்து காக்கும் நெல்லுப்பட்டறைகளும், கொம்பறைகளும், கரையோரம் நெடுகிலும் கடவினையும் கடல்சார் வளத்தினையும் கொண்ட மணலாறு தமிழ் ஈழத்தின் மையமாகவும், வளம்மிகு பிரதேசமாகவும் விளங்குகின்றது.

தெய்வ நம்பிக்கைகளும், காட்டுக்கிழங்குவகைகளும், பழங்களும், மரங்களும், பறவைகளும், விலங்குகளும் மக்களின் வாழ்வோடு ஒன்றிப்போனவை. எருதுகளையும், எருமைக்கடாக்களையும், பசுக்களையும் தன்பொருளாதார மூலாதாரங்களாய்கொண்டு விளங்கும் மணலாற்றுக் கிராமங்களில் மாட்டுப்பட்டிகளையும், மாட்டுவண்டிகளையும், வீட்டுக்காவலிலும் வேட்டையிலும் னல்ல நாய்களையும் காணமுடியும்.

காலையிலும் மாலைிலும் கடற்கரைநோக்கி விரையும் புள்ளினங்களும், அவற்றின் ஆரவார ஒலிகளும், அடர்ந்த காடுகளில் பட்டமரங்களில் பனிக்காலமேகங்களையும், மழைக் காலமேகங்களையும் வாழ்த்தி அகவும் மயில்களும் மணலாற்றின் தனித்துவங்களாகும். விவசாயத்தில் நம்பிக்கைகொண்டு இயற்கையுடன் போராடி பிறந்த மண்ணையே நேசித்து மண்கொடுத்த விளைவில் வாழ்ந்து அந்த மண்ணிலேயே மடியும் மக்களையும், அவர்கள் தமக்கென்று பேணிய தனித்துவமான பண்பாட்டுக் கோலங்களையும் கொண்டது மணலாறு

காலதேவையினாலும், தொழில்தேவைகளினாலும் அரச பணிகள் நிமித்தமும், முக்கியமாக வளம்மிகு நீர்ப்பாசன பயிர்ச்செய்கைக்காக நடைபெற்ற குடியேற்றங்களாலும் ஏற்பட்ட வேற்று மக்களின் ஊடுருவல்களால் அதன்கோலங்கள் அலங்கோலமாய் அழிவுண்டு போவதுடன் பறிபோகும் நிலையும் மனதை புண்படச்செய்கிறது. ஆனாலும் அதுவளர்த்த பண்பாட்டுக்கோலங்களை புரட்டிப்பார்க்கும்போது பண்பாட்டின் புனிதத்தையும் கொலை, களவு புரியாத தெரியாத மக்களையும் அவர்களின் தொழில் முறைகளையும், சட்டத்தையறியாத கடவுள் சந்திதானத்தில் சமாதானங்கண்டு கொள்ளும் ஆழ்ந்த தெய்வ நம்பிக்கைகளையும், சிந்தித்து சிரிக்கவைக்கும் சாதியமைப்பு முறைகளையும், சம்பிரதாய சடங்குமுறைகளையும் கண்டு மனதில் நிறைவு கொள்ளலாம்.

வீடு:- மனலாற்றின் ஆரம்பகாலவீடுகள் சுகாதாரமானவை பனைஓலைகளினாலும் தென்னை ஓலைகளினால் பின்னப்பட்ட கிடுகுகளினாலும் வேயப்பட்டிருக்கும், நவீன நாகரிகமுறையில் வரமல் மண்ணினால் சுவர்வைக்கப்பட்டிருக்கும். ஐந்துதொடக்கம் ஆறுமுடி உயரத்தினாலான சுவர்கள் கொண்ட ஓரளவு நீள்சதுரமானவீடாக இருக்கும். ஜன்னல்கள் ஏதும் கிடையாது.

இத்தகைய சில வீடுகளின் முன்னே வீட்டுடன் இணைந்ததாக திண்ணைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இத்திண்ணைகளும், வீட்டின் தரையும் சாணத்தினால் மெழுகப்பட்டிருக்கும். பலவீடுகளில் சாணத்துடன் முருக்கமிலைச் சாற்றினையும் சேர்த்து மெழுகுவார்கள். தொட்டுப்பார்த்தால் வழுவுமுப்பாகவும் பார்வைக்கு அழகாகவும் இருக்கும். வீட்டின் முன்னே மால் என்றபகுதி அமைந்திருக்கும். விருந்தினர்களை வரவேற்று உபசரிப்பதும், ஒப்புநீரங்களில் சார்மனைக்கட்டில், சாக்கு கட்டில் என்பவற்றில்படுத்து ஆறிக்கொள்வதும் இங்குதான்.

மாலுக்கும் பிரதான வீட்டிற்குமிடையிலே முதிரை யாவறணை வைரம் போன்ற மரக்கப்பு (காண்) ஆறிணை நட்டு பந்தல் போட்டிருப்பார்கள். வீட்டு முற்றத்தில் எலுமிச்சை, தோடை, மாதுளை போன்ற மரவகைகளை நட்டிருப்பார்கள். முழுளியளத்துக்கு இவை நல்லதென்றகருத்து இக்கிராம மக்கள் மத்தியில் பெரிதும் நிலவுகின்றது. வீட்டினையும் வீட்டின் குழலையும் நன்கு சுத்தமாக வைத்துக்கொள்வாரிகள் கைப்போங்கல், சித்திரை புதுவருடப்பிறப்பு போன்ற தமிழர்பண்

டிகை நாட்கள் வரும்போது பண்டிகைக்கு ஒருவாரத்துக்கு முன்பே வெள்ளைப்புற்றுமண் எடுத்துவந்து வீட்டின் சுவர்களை மெழுகி தீத்திக்கொள்வார்கள். (அழுத்தம்செய்தல்)

வீட்டுக்குழலில் பலாமரங்களும், மாமரங்களும் வேலிலூரங்களில் முருங்கைமரங்களும் நட்டுவளர்த்திருப்பார்கள். காயாஅலம்பல் அல்லது பன்றிக்காயா தடிகளை நெருக்கமாக அடுக்கி மாவரையினால் அவற்றை அடக்கி மான்கொடியினால் நன்கு இறுக்கக் கட்டி அழகுடன் வைத்திருப்பர்.

பிரதான வீட்டின் உள்ளே தைலா, பெட்டகம் என்ற பெயர்களுடன் வைரமரப்பலகைகள் கொண்டு வண்ணவேலைப்பாடுகளுடன் அமைக்கப்பட்ட பெட்டிகள் காணப்படும். பெறுமதிமிக்க நகைகளும், உடுபிடவைகளும் அதனுள் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருக்கும். பெரும்பாலான வீடுகளில் ஒவ்வொரு மாட்டுத் தொழுவமும், மாட்டுவண்டியல் விடுவதற்கான கொட்டிலும் அமைந்திருக்கும்.

உணவு:- மனாலாறு மக்களின் உணவில் பால், தயிரி, மோர், நெய் என்பன முக்கிய பங்குபெறும். பச்சையரிசிக்குறுணவில் பால்க்கஞ்சிவைத்து பனம்பழத்தில் கறந்து காயவிடப்பட்ட பனாட்டையும் கடித்துக்குடிப்பார்கள். பழஞ்சோற்றுக்கரையலை குடித்துவிட்டு வயலுக்குச்செல்லும் கமக்காரர்கள் அதிகம்பேர் உள்ளனர். மதியவேளைச்சாப்பாட்டில் அதுவும் வெள்ளி, திங்கட்கிழமைகளில் குத்துப்பச்சையரிசி, அல்லது குத்துப் புழுங்கலரிசி சோறுகாய்ச்சி முகட்டைஇலை, தூதுவளை, பிரண்டைத்தண்டு முதலிய காட்டுக் கறிவகைகளை சிடுங்கி வந்து பசுநெய்யிலே வதக்கி குழம்பு வைத்து, பச்சடி போட்டு சாப்பாட்டுடன் சேர்த்துக்கொள்வர்.

வெய்யில் வேளைகளில் உறவினர்களோ, விருந்தினர்களோ வந்துவிட்டால் தயிரில் மோர்கடைந்து வெங்காயம் கொச்சிக்காய் நறுக்கி சிறிது உப்பும் விட்டு கொடுப்பார்கள். இரவு உணவில் குரக்கன் பிட்டு, ஒடியல்பிட்டு, சாமை, அல்லது தினைப்பொங்கல் இடம்பெறும். மூன்று வேளையும் சுவையுள்ள நிறைஉணவை உண்டுவாழும் மண்லாற்றின் கிராம மக்கள் சிலகாலங்களில் இடையுணவாக காட்டுக்கிழங்குவகைகள் சிலவற்றையும் உட்கொள்வர். சுவலைக்கிழங்கு, அல்லைக்கிழங்கு என்பவற்றை மார்கழிமாதக்கடைசியிலிருந்து ஒருமாதம்

வரை கிண்டி அவித்து பாலும் சீனியும் போட்டு பிசைந்து கவளமாக்கி உண்பார்கள். இன்றும் கூட இத்தகைய உணவை உண்கின்றமரபை மணலாற்றின் கிராமங்கள் சிலவற்றில் காண முடிகின்றது.

விருந்தோம்பலும், உபசாரமும், உபகாரமும் மணலாறு கிராமமக்களிடம் காணப்படும் தனித்துவமான பண்பாகும். அதிகமாடுகளை வைத்திருக்கும் கமக்காரர் வீடுகளில் பாலினைக்காய்ச்சி தயிராக்கி ஒவ்வொரு நாட் காலையிலும் கிராமத்திலுள்ள மக்களுக்கு பகிர்ந்துகொடுப்பார்கள். இவ்வயர்ந்த பண்பினால் வறுமையால் வாடும் கிராமியக் குடும்பங்கள் சில ஆறுதல்பெற வழியேற்படுகின்றது.

தொழில்:- கடற்கரைசார்ந்த பிரதேசத்தை மணலாற்றில் உள்ள இருபதுக்கும் மேற்பட்ட கிராமங்கள் கொண்டிருந்தாலும் நெற்செய்கையிலேயே ஆரம்பகாலந்தொட்டு அதிக அக்கறை காட்டுகிறார்கள். வயற்காடு, அக்கரைவெளி, காரைவாய்க்கால், அமரிவயல், மருதமடுக்குளம், ஆமையன்குளம், வரம்புபோட்டபுலு, பணியல் என வரும் ஊரின் பெயர்கள் யாவும் மணலாற்றின் வயல்வளத்தையே காட்டி நிற்கின்றன. இதனால் விவசாயத்துடன் தொடர்புபட்ட பண்பாட்டுக்கோலங்கள் இப்பிரதேசத்தில் மக்களது வாழ்க்கையுடன் பின்னிப்பிணைந்துள்ளன.

ஒவ்வொரு கிராமமக்களும் ஏதாவது தொழில் செய்யும் சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றுபட்டு செய்யும் உயர்ந்தபண்பு இக்கிராமமக்களிடமுண்டு. கிராமத்திலுள்ள எருமைக்கடாக்களையும், உழவு பழகிய எருதுகளையும் ஒன்று சேர்த்து ஒவ்வொருவருடைய வயலையும் உழுது விதைப்பை மேற்கொள்வார்கள். சரீர உதவியை நம்பிய இவர்களின் தெரழில் ஒற்றுமை இவர்களை வாழவைக்கிறது நெல் அறுவடைக்காலங்களிலும் ஒன்றாக சேர்ந்து "பரத்தை வெட்டு" என்றமுறையில் வெட்டி குடுவைப்பர். பரத்தைவெட்டின்போது அருவிச்சிந்து, பிள்ளை யார்சிந்து, குருவிச்சிந்து போன்ற பாடல்களை ஒருவர் பரட அதன் தாளத்துக்கேற்ற முறையில் ஏனையோர் அரிவு வெட்டுவர்.

இத்தொழில் முயற்சியில் கூட்டுணர்வுடனும் பொறுப்புணர்வுடனும் செயற்பட்டுவந்தமை இக்கிராம மக்களின் உயர்

புண்பை காட்டுகின்றது. பரத்தைவெட்டின்போது வயல்சொந்துக்காரன் எதிர்நோக்கி வருவாராயின் உப்பட்டியை அவர் முன்னே போட்டு குற்றவாளியாக்கி, அவனைரும் சூழ்ந்து குற்றத்துக்காக ஏதேனும் கொண்டுவரும்படி கேட்பார்கள் அதற்கு கமக்காரன் உடன்பட்டதும் தொடர்ந்து வெட்டினை மேற்கொள்வார்கள். வெட்டி குடுவைத்து முடிந்ததும் வயல் சொந்தக்காரனுக்கு தலைப்பாகை கட்டி வீதிதோறும் ஆடிப்பாடி அழைத்துச்செல்வார்கள். வீட்டை அண்மித்ததும் நிறை குடம் வைத்து குத்துள்ளக்கேற்றி வரவேற்பர். பின்னர் வந்த வரிகள் யாவரும் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்வர்.

அரிவு வெட்டி குடுவைக்கும் இடத்தினை சூட்டுக்களம் என்று அழைப்பர். குடு அடிக்கும் நாளில் பெண்கள் களத்துக்கு செல்ல அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. ஐயனார்க்கு மடைபரவி, ஏனையதெய்வங்களுக்கு பொங்கித்தெளித்து கமக்காரன் வந்து கிழக்குமுகமாகநின்று கற்பூரம் கொழுத்தி தேங்காய் உடைத்து வேலைக்காரன் கம்பினால் நெற்கதிரை எடுத்து "பொலி பொலி பொலிதாயே பொலி பொலி" என்று கூறிகளத்தின் நடுவே போடுவார். மும்முறை இவ்வாறு செய்த பின் வலதுபுறமாக சூட்டினைதள்ளி ஒற்றைவிழும் எண்ணிக்கை கொண்ட பிணையல் மாடுகளை இறக்கி குடுவணைப்பர்.

குட்டிப்பு முடித்து பொலி தூற்றும் போது சிந்துபாடும் மரபு நிலவியது. பொலி தூற்றிமுடிந்ததும், முதலில் குறிப்பிட்ட அளவு நெல்லை தனியாக எடுத்துவைப்பர். அது கோயில் நெல் என்று அழைக்கப்படும் குடு அடிக் கும் பொழுதும், பல குழு உக்குறிச்சொற்களை பயன்படுத்துவர். கடகத்தை பெருவாயன் என்றும், சாக்கினை பெருவயிறன், இளையான் என்றும், கழிபடும் நெல்லை கந்து அல்லது முகப்பொலி என்றும் சுளகினை குல்லம் என்றும், நெருப்பினை வெளிச்சக்காரன் என்றும், நெல்லினைக் கூரன் என்றும், வைக்கோலை பொலிக்கொடி என்றும், வெற்றிலையை வாடல் என்றும் அழைப்பார்கள். சொந்தப் பெயரைக் குறிப்பிடின் அதனையும் குற்றமாக்கிவிடுவர்.

வீட்டுக்கு வந்த நெல்லினை நெல்லுப்பட்டடை, அல்லது கொம்பறை அமைத்து நீண்டநாட்களுக்குப்பாதுகாத்துவைப்பர், மணவாற்றுக் கிராமங்களில் பெரும்பாலான இடங்களில் பட்டடை அமைத்து நெல்லினை பாதுகாக்கும் முறையே

வழக்கில் இருந்தது. ஒதியமலை, பட்டிக்குடியிருப்பு பகுதி களில் கொம்பறை அமைக்கும் வழக்கமும் நிலவியதுண்டு. பறண் அமைத்து அவற்றில் பெரலிக்கொடியினை நன்கு பரவி பொலிக்கொடியை கத்தையாக்கி நாள்கு புறமும் அடுக்கி உயர்த்தி அதனுள்ளே நெல்லினைப்போட்டு பொலிக் கொடி கத்தையினாலேயே மூடிவிடுவர். நெல்லுடன் வேப்பிலைகளை கலந்து பட்டடைக்குள் கொட்டுவர்.

இவ்வாறு பாதுகாக்கப்படும் நெல், எந்தவிதபாதிப்பிற்கும் உட்படமாட்டாது. பட்டடையிலிருந்து வெள்ளிக்கிழமை களில் நெல் வெளியே எடுக்கமாட்டார்கள். இலக்குமி வீட்டை விட்டு வெளியேறுவதாக மக்கள் நம்பினர். இன்றும் இந்தப்பண்பு நிலவிவருதல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பொதுவாக தொழிலுடன் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து விடயங்களிலும் தெய்வநம்பிக்கை இக்கிராமங்களிலுண்டு. இன்று பெரும்பாலான பண்பாட்டுக் கோலங்கள் மறைந்து போய் விட்டன. அத்துடன் கமத்துடன் மீன்பிடித்தொழிலுக்கும் மணலாற்றின் கரையோரக்கிராமங்கள் முக்கியத்துவம் கொடுக்க தொடங்கிவிட்டன.

தெய்வவழிபாடு:- அறிவு வளர்ச்சியற்று, நாகரிக வளர்ச்சியற்றிருந்த ஆரம்பகாலம் மக்கள் தெய்வவழிபாட்டில் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். தமக்கோ, தாம்வளர்த்த பயிர்களுக்கோ, மிருகங்களுக்கோ நோய் வந்தால் அது தெய்வத்தின் குறைபாடென்றும் தெய்வத்தால்தான் பரிகாரங்காணமுடியுமென்றும் நம்பினர். பிள்ளையார், ஐயனார், அம்மன் வழிபாட்டில் மணலாறுமக்கள் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். பிள்ளையாரை பொதுவாக எல்லா வேளைகளிலும், பயிர்களுக்கு நோய்வரும்போதும், தனிவழிபோகும்போதும், நீர்வழி செல்லும்போதும் ஐயனாரையும்; தடிமன், தலையிடி, காய்ச்சல், சிணமுத்து, பெரியம்மை வந்தால் அது அம்மனால் வந்ததென்றும் கூறி வழிபாடு நடத்தினர்.

இதனால் அம்மனுக்கு வணக்கம் செலுத்தும் மர்பாக வருடாவருடம் காத்தவராயன் என்ற நாட்டுக் கூத்தினை ஆடுவர். வருடமொருமுறைவரும் வற்றாப்பளை கண்ணகை அம்மன் பொங்கலுக்கு மாட்டுவண்டில் பூட்டி சவாரிமுறை யில் சென்றுவருவர். தமக்கும், தாம்வளர்த்த மாட்டுக்கும்

நோய்வந்தால் அல்லது மாடுகண்டு காணாமல் போய்விட்டால் 'நேத்தி' வைப்பார். ஒரு நாணயக்காசை வெள்ளைத்துணியில் முடித்து வீட்டின் வளையில் அல்லது பூட்டுத்தடியில் கட்டிவிடுதலே நேத்தி எடுத்து வைத்தலென்படுகிறது. தமது நம்பிக்கை பலித்தவுடன் தாம்வழிபடும் தெய்வத்தை வணங்கி பொங்கல், மோதகம், வாழைப்பழம் படைத்து வழிபடுவர். வைரவர், ஐயனார் போன்றோருக்கு மடைபரவும் வழக்கமும் இருந்துவருகிறது. குலை குலையாக வாழைப்பழம் வைத்தலையே மடைபரவுதல் என்பார்கள்.

தனிவழிபோகும்போது அல்லது பாலையழத்துக்கு போகும்போது அல்லது தண்ணீருக்குள்ளாக செல்லும்போது கரடி கடிக்கவந்தால், முதலை கடிக்கவந்தால் "ஐயன்றிய என்னைத்தொட வேண்டாம்" என்றால் அவை விலகிச் சென்றுவிடும் என்ற நம்பிக்கையுண்டு. ஆண்டாங்குளத்து ஐயன் சின்னப்பிள்ளை அடிகாவுக்குத்தான் அடங்கும் என்றும் ஏதாவது நோய்தொடி வந்தால் அவரிடமி் சென்று நூல் கட்டினால் சரிவரும் எனவும் நம்பினார்கள். பேய், பில்லி, சூனியம் போன்ற மூடநம்பிக்கைகளும் இக்கிராம மக்களிடம் நிறைய உண்டு. அமரீவயல் கிராமத்தில் பேய்க்கார சின்னையா என்ற பெயர்கூட ஒருவருக்கு இருந்தமை இந்த உண்மையினை தெளிவாக்குகின்றது.

பண்டிகைகள்:- சித்திரைப்புதுவருடம், தைப்பொங்கல், தைப்பொங்கலை அடுத்துவரும் பட்டிப்பொங்கல், திபாவளித்திருநாள், தைப்புதுவருடப்பிறப்பு, நத்தார் பண்டிகை என்பன மணலாற்று மக்களின் வாழ்வில் சிறப்பும்பிசு பண்டிகைகள். புதுவருடம் வந்துவிட்டால் ஓரிரு வாரத்துக்கு முன்னே வெள்ளைப்புற்றுமண் எடுத்துவந்து வீட்டுச்சுவர்களை அழகுடன் மெழுகுவார்கள். வீடுகளை தூசிதட்டி சாணம் எடுத்து மெழுகிவிடுவர். புதுவருடதினத்தன்று ஆலயத்துக்குச் சென்று மருத்துநீர் வரங்கிவந்து தலைக்கு வைத்து முழுகி புத்தாடை அணிந்து வீட்டுவாசலில் கோலம் போட்டு நிறைகுடம் வைத்து பொங்கிப்படைத்துண்பார். பின்னர் ஆலயவழிபாடுமுடிந்து பாட்டி, பாட்டன் வீட்டிற்கு சென்று அதன்பின்னர் உறவினர் வீடுகளுக்கு செல்வார்கள்.

நல்லநாள் பார்த்து உறவினர்விடுகளுக்கு செல்வவேண்டுமென்றும், இல்லையெல் அந்தவருடத்தில் உறவுக்குப்பங்கம் ஏற்படும் என்றும் கருதினர். எட்டுநாட்களுக்கு புதுவருடத்தை கொண்டாடுவர். இந்த நாட்களில் கைவிசேடம் பெறுவர். வெற்றிலை, பாக்கு, பூ என்பவற்றுடன் சிலவறை நாணயங்களைவைத்து கிழக்குமுகமாக நின்று இதனைக் கொடுப்பர். வஞ்சகமற்ற நல்லமனம் படைத்தவர்களிடம் இக்கைவிசேடம் பெற்றால் வீட்டில் செல்வம் பெருகும் என நம்புகின்றனர். விடுகள் தோறும் ஊஞ்சால் அமைத்துவிடுவர். இதனைவிட பொது இடங்களிலும் இரட்டை ஊஞ்சால் கட்டப்பட்டிருக்கும். ஊஞ்சால் கட்டியபின் சாணத்தினால் பிள்ளையார் பிடித்து அறுகம்புல்லுக்குத்தி அதனை முதலில்வைத்து மூடல்கள் பாடி ஆடுவர்.

பின்னர் ஊஞ்சல் ஆடி வருடம் 8 நாட்கள் வரையிலும் பிள்ளையாரை அந்த மரத்தடியினுள் வைத்துக்குப்பர். தைப் பொங்கல் நாளிலும் இத்தகைய கொண்டாட்டங்கள் இருக்கின்றன இக்கிராமங்களில் இத்தகைய பண்டிகைநாட்களில் பெண்களே அதிகமாக ஊஞ்சல் ஆடி மகிழ்வர். இளைஞர்கள் தட்டுக்கோடு வார்பாய்த்தல் போன்ற விளையாட்டுக்களில் ஈடுபடுவர். இன்றும் இத்தகைய பண்பாட்டுக்காலங்கள் பேணப்பட்டு வருகின்றன. இப்பண்டிகைநாட்கள் உறவுமுறைகளையும், ஒற்றுமையினையும் வளர்த்துக் கொடுக்கும் துணைபுரிகின்றன என்றால் அதில் மிகையில்கலை. உறவுமுறைகள்:- மணவாற்றின் கிராமங்களது உறவுமுறைகள் விநோதமானவை. ஒவ்வொரு கிராமங்களும் ஒரு மூலக் குடும்பத்திலிருந்து தோன்றிய இரத்த உறவுக்குடும்பங்களையே கொண்டிருக்கின்றன. கோயில்திருவிழாக்கள், திருமணவைபவங்கள், மரணச்சடங்குகள் எனவந்துவிட்டால் கிராமமே அங்கு கூடிநிற்கும். அனுபவம் வாய்ந்த மூத்தவர் வார்த்தைப்படி காரியங்கள் நிறைவேறும். திருமணஞ்செய்தவை சம்பந்தஞ்செய்தல் எனக் குறிப்பிடுவர். தாய்மாமன் மகளை அல்லது மகனைத் திருமணம் செய்கின்ற மரபே நிலவுகின்றது. வெளிணரார் இக்கிராமங்களில் வந்த மாப்பிள்ளை எடுப்பதற்கு அனுமதிக்கமாட்டார்கள். அதாவது ஆண்மகனை வேறொரு பிரதேசத்துக்கு அனுப்ப கிராமமடிகள் விரும்புவதில்லை.

திருமணங்கள் பெரிய அளவிலோ சமய ஆசாரப்படியோ நடப்பெறுவதில்லை. வசதிவாய்ப்புக்களற்ற கிராமங்களாகையால் உறவினர்கள் குழ தேங்காயுடைத்து கூறையேட்டி உடுப்பித்து மஞ்சள் கயிற்றில் தாலிகட்டி மாலை மாற்றுவதுடன் திருமணம் நிறைவுபெறும். இதற்கும் வசதியற்றவர்கள் நல்லநாள் பார்த்து மணமகள் வீட்டில் மாப்பிள்ளையை அழைத்து "சோறு கொடுப்பித்தல்" என்ற அளவில் முடிவுறும். திருமணப்பதிவினை "கசாது" எழுதுதல் என்றே குறிப்பிடுவர். சீதனம் என ஒன்று இருந்ததில்லை. ஒவ்வொருவரும் தம் இயல்புக்கேற்ற வகையில் பசுமாடு, எருமை வயல், கடுக்கண், காப்பு, அட்டியல், சமையல் உபகரணங்கள் என்பவற்றைக் கொடுத்து வாழ்க்கையை நடாத்த வழியமைத்துக் கொடுப்பர்.

திருமணத்தன்று தடமுதுதல் கோலாட்டமடித்தல் என்பன நிகழ்கின்றன. பெண் வயதுக்கு வந்துவிட்டால் 'சாமத்தியம்' என்ற சடங்குவைப்பவத்தை நடாத்துவர். அச்சடங்கிற்கு ஆண்கள் செல்வது தடுக்கப்பட்டிருக்கும். ஆண்கள் சென்றால் பெண்களெல்லோரும் கூடி மஞ்சள் நீர்கரைத்து தலையில் ஊற்றுவார்கள். அவ்வாறு செய்வதால் ஆண்கள் தவறும் அங்கு செல்வதில்லை.

திருமணவையவத்தின் பின்னர் முதல் எதிர்பார்ப்பு குழந்தைப்பேறாகும். குழந்தைப்பேறுடையவளே சமுதாயத்தில் மங்கள வைபவங்களில் முதன்மை பெறமுடியும். மகப்பேறில்லையெல் மலடி எனப் பெயர்பெறுவதுடன் சமூக நடவடிக்கைகளில் பின்தள்ளப்படுவார்கள் தனக்குப் பின் தன் சந்ததியினைவளர்க்க, செழிக்கச் செய்வது குழந்தைகளே யென்ற நம்பிக்கை மணலாறு மக்களிடம் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. மகப்பேற்றுக்காலங்களில் மகப்பேற்றிணையும் அதனுடன் கூடிய சடங்குமுறைகளையும் மருத்துவிச்சியே நடாத்தி முடிப்பாள்.

குழந்தைபிறக்கும் சமயம் மருத்துவிச்சி தவிர்ந்த வேறு எவரும் அங்கு நின்றல்கூடாது. குழந்தை பிறந்ததும் ஆண்குழந்தையா பெண்குழந்தையா என்பதை மருத்திவிச்சியின் நடவடிக்கையைக் கொண்டே அறிவர் - மருத்துவிச்சி வெளியே வந்து கூரையைத்தட்டினால் ஆண்குழந்தை என்றும் அம்மியில் தட்டினால் பெண்குழந்தையென்றும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

மூத்தபிள்ளை பெண்குழந்தையாக பிறக்கவேண்டுமென பெரிதும் விரும்புவார். மூத்தபிள்ளை பெண்குழந்தையாக பிறந்தால் வீட்டுக்கு இலக்குமி வந்துவிட்டதாக கருதுகிறார்கள்.

மூத்த பெண் வளர்ந்து வயதுக்கு வந்ததும், தந்தையாலும் சரி தாயாலும் சரி அவளது சொல்லுக்கு மரியாதை கொடுப்பார்கள். இது பெண்மூத்த குடி இங்கு நிலவியதை காட்டுவதல்ல, செம்மலையில் வாழ்ந்த அரியாத்தை என்ற பணிக்கரி மணனி குழுமுனைவில் அடக்கமுடியாத கொம்பன்யானையினை பிடித்துக் கட்டிய வரலாறுகூட பெண்மூத்த குடியை வெளிக்கொண்டுவரும் அம்சமல்ல. பெண்களிடம் தெய்வீகப்பிரப்பதாக ஆரம்பகாலமக்கள் கருதியதையும், மானம், மரியாதைமிக்க மக்கள் இக்கிராமங்களில் வாழ்ந்ததையுமே இவை குறித்து நிற்கின்றன.

குலமரபு:-

குலமரபெனும் போது வேறுபட்ட சாதியமைப்பு முறைகளும் அவர்களுக்கென விதிக்கப்பட்ட சிவநடைமுறைகளையுமே இங்கு கருதலாம். மணரைற்றுக் கிராமங்களில் உயர்குடிமக்கள் என கருதப்பட்டால் அவரிடம் குறைந்தது பத்துமரக்கால் விளைநிலமும், பால்மாடுகளும் இருக்கும். இவர்கள் உடையார் பரம்பரை அல்லது முதலியார் பரம்பரை என அழைக்கப்பட்டனர். அம்பட்டர், வண்ணார், பள்ளர் ஆகியோர் இப்பரம்பரையினரின் குடிமக்களாவர். இவர்கள் குடிமகன் என அழைக்கப்படுவர். உயர்குடிமக்களின் வாழ்க்கைக்கு நிலைக்களன்கள் இவர்களேயாவர். இவர்களுக்கென நிலபுலன்கள் இருந்ததில்லை. இதனால் இவ்வயர் குடி மக்களில் தங்கிவாழ்பவர்களாகவே குடிமகன் காணப்பட்டான். இவர்கள் ஆண்டொன்றுக்கு பிரதான சடங்குகள், பண்டுகைகள் வரும்போது சில ஊதியங்களைப் பெற்றுக்கொள்வர் வண்ணார் குடிமைத் தொழிலுக்காக ஆண்டொன்றுக்கு 3 மரக்கால் நெல்லும் பெண் 6 மரக்கால் நெல்லும் பெற்றுக்கொள்வர். பறையர் 2 மரக்கால் நெல்லையும், அம்பட்டர் 3 மரக்கால் நெல்லையும் பெற்றுக் கொள்வர். பரத்தை ஷெட்டுக்காலத்தில் குடிமகன் ஒருவன் ஒருவயலில் நுழைந்து நின்றால் அவ்வயல் முழுவதையும் அவனிடத்தே விட்டுவிடுகின்ற மரபும் இருந்து வந்தது. மாடுகளும் எருமைகளும் கமக்காரனுக்குக் குடிமக்களுக்குமிருந்தன. அவற்றை தமது மரபுக் குழுக்குறிகள் மூலம் புலப்படுத்தினர். குறிகள் மாட்டின் கன்னம், முன்னங்கால், பின்னங்கால்,

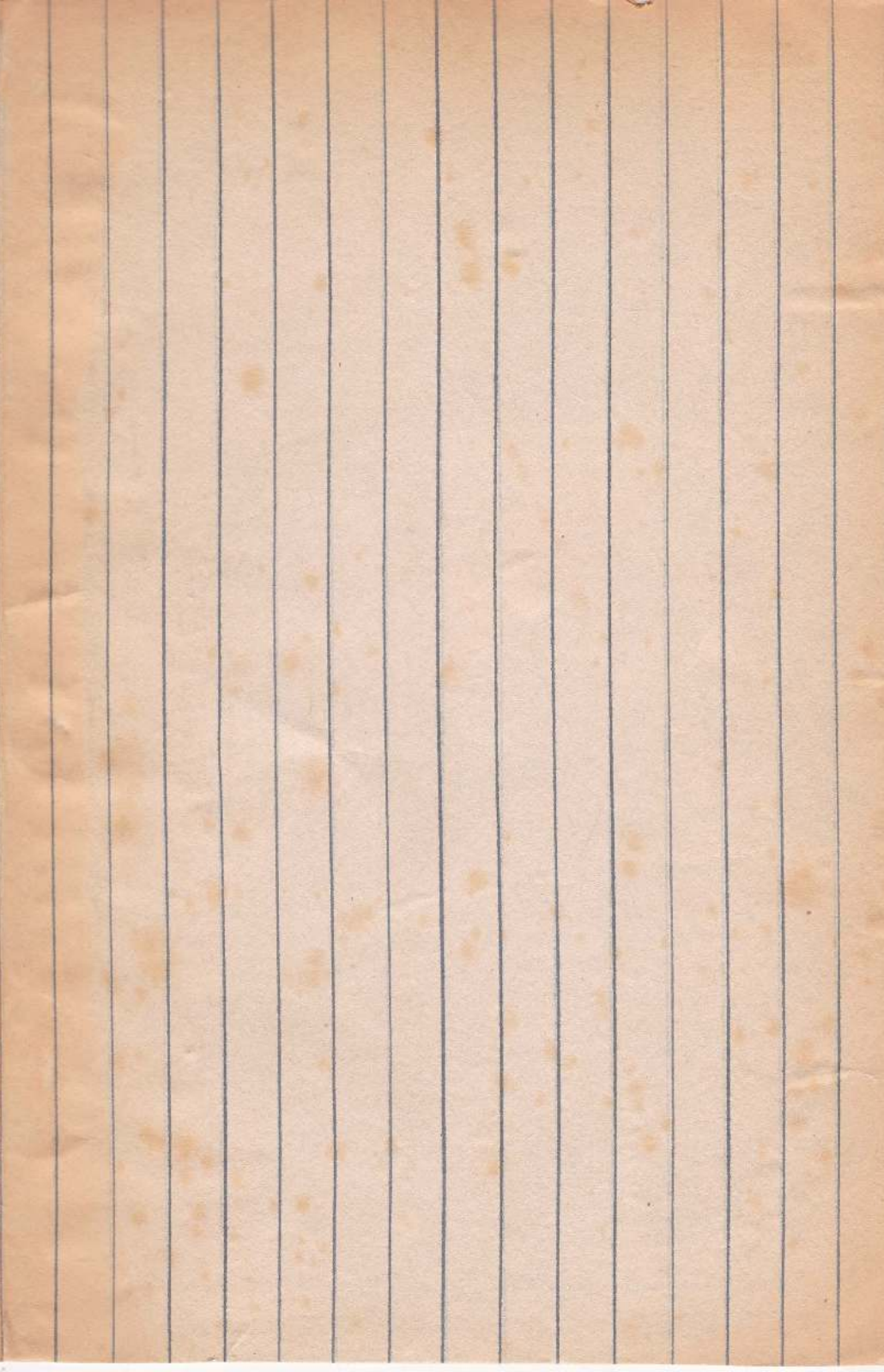
தொடை, வயிறு என்பவற்றில் சுடப்பட்டன, மாராப்பும் கல்லும், நடுக்கயிற்றுக் குறி திருநீற்றுமடல், தம்பட்டம், பைக்கிறக்கட்டு, தம்பட்டத்தடி, குத்துவிளக்கு, கன்னத்துப்புள்ளு, நுகம், தராசு, சலவைக்கல், பெட்டகம், போன்றன குறிப்பிடக்கூடிய குறிமரபுகளாகும். மாறிவரும் சமூக அமைப்பு முறையிலும், நாகரிக வளர்ச்சியிலும், அறிவு வளர்ச்சியிலும் மணலாறு மக்கள் உட்பட்ட இக்காலத்திலும் கூட இக்குல மரபு குறிகள் மாறவில்லையென்பது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும். சாதியமைப்பிலும், குடிமை முறையிலும் மாற்றங்களும் சீர் திருத்தங்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டாலும் மணலாற்றின் சில கிராமங்களில் இன்றும் அவை புரையோடிப் போயுள்ளன என்பதை மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது.

மாறிவரும் சமூக அமைப்பில் மணலாற்றுக் கிராமங்கள் வளர்த்த பண்பாட்டுக் கோலங்கள் மருவி மறைந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன மறைந்து போக வேண்டிய மறக்கப்பட வேண்டிய மரபுகள் நிலைத்திருக்க, மறையக்கூடாத மாறக்கூடாத பண்பாடுகள் மறைந்து போவது வேதனைக்குரியதாகும் தமிழர்களுக்கென்றே அமைந்த தனித்துவமான பண்பாட்டுக் கோலங்களை அழகுபடுத்தி காத்துவளர்ப்பதில் மணலாற்று மக்கள் பின்னின்று விடக்கூடாது.

விதேஸப்புலிகள் கலை - பண்பாட்டுக்கழகத்தின் வெளியீடான 'வெளிச்சம்' சஞ்சிகையின் இரண்டாவது இதழில் இக்கட்டுரை வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several lines and is mostly obscured by the paper's texture and discoloration.

Faint, illegible text enclosed in a rectangular border, likely a signature or a specific section of the document. The text is too light to be read accurately.

தண்ணீர் முறிப்புக் குளத்தின் ஒரு கோற்மம்

